

Cô nàng xui xẻo

2

*Anh và bóng
hình em
không bao giờ
xa cách*

Cô Nàng Xui Xẻo 2

Girlne Ya

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[CHƯƠNG 01](#)

[CHƯƠNG 02](#)

[CHƯƠNG 03](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 05](#)

[CHƯƠNG 06](#)

Mục lục

CHƯƠNG 01

Lời của Hương Mít
BẢN GIAO HƯỞNG CỦA CÔ NÀNG XUI XẼO

CHƯƠNG 02

Lời của hoa Đàm Hương
14 GIỜ 14 PHÚT NGÀY SẼ CÓ GIÔNG BÃO

CHƯƠNG 03

Lời của hoa Anh Đào
NƠI CÓ ANH CHÍNH LÀ THIÊN ĐĂNG EM HƯỚNG TỚI

CHƯƠNG 4

Lời của hoa Thiết Hải Đường
NẾU CÓ THỂ EM XIN NÓI LỜI HỐI HẬN MUỘN MÀNG

CHƯƠNG 05

Lời của hoa Sương Biển
THẤY ANH CHÀNG BẢNH TRAI ĐỪNG NHẢM MẮT LẠI

CHƯƠNG 06

Lời của hoa Hồ Điệp
VÒNG TAY DỐI TRÁ CỨU RỒI TÌNH YÊU.

CHƯƠNG 01

BẢN GIAO HƯỞNG CỦA CÔ NÀNG XUI XẺO

Invincible Sonata

Địa điểm:

Tiệm ăn nhanh Simson

Trang viên Hạnh Phúc

Nhân Vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Phong Vũ – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dục – học sinh lớp 11 trường British

Người Bí Mật

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể,

Tôi nguyện viết lên những ca từ mỹ khúc

Để xua tan vận mệnh đen tối của cuộc đời

Gió hòa nhịp hát cùng tôi, chim chóc líu lo rộn rã.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con.

Thế là, tôi cất lên một bản giao hưởng định mệnh.

Vận mệnh xui đeo đuổi khiến người khác phải nhỏ lệ
xót thương...

oOo

- Tiểu Linh này, con nói xem mẹ nên đi làm cái gì để có thêm chi tiêu trong nhà nhi? - Mới sáng sớm mà mẹ đã ngồi ngay ngắn giờ báo ra tìm việc làm, vui vẻ hỏi tôi.

Tôi giật lấy tờ báo đang ở trên tay mẹ, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng cố gượng cười nói với mẹ:

- Mẹ, sao có thể để mẹ làm việc được. Con gái mẹ nhất định sẽ phụng dưỡng mẹ đàng hoàng!

- Hả? Ôi! Con gái yêu quý nhất đời của mẹ... - Khuôn mặt mẹ lập tức xuất hiện hai dòng thác đổ, đôi mắt dạt dào tình thương... - Mẹ biết con yêu mẹ nhất mà. Vậy con chịu khó cực chút vậy nhé!

.....

Phù... Nếu như tôi để mẹ tôi đi làm công bên ngoài chắc chắn tôi phải đôn đáo đi tìm mẹ khắp nơi. Vì thế, nhiệm vụ quang vinh mà vất vả rồi lại đè lên đôi vai bé nhỏ của tôi thôi!

Nhưng mà, Chúa ơi, ngài có thật sự nghe thấy lời cầu nguyện của con không?

Hiệp một: Thái Linh giáp mặt xui thần vào lúc 6 giờ 14 phút sáng.

- Ông chủ, ông cho cháu thêm một cơ hội nữa đi ạ...

- Không bắt đền cậu thùng sữa là may lắm rồi! Chưa bao giờ tôi thấy có người nào ngày đầu tiên đi thử việc đổ hết 3 thùng sữa. Thật là xui xẻo!

- Ông chủ, thật ra cháu...

- Cậu còn muốn gì nữa hả? Đây, chú ý đằng sau một chút đi!

Xoảng!

Tôi chỉ không để ý một chút xíu, người cúi ra đằng trước một góc 55 độ, lập tức đầu đụng vào một thùng sữa khác.

- Ôi! ...thùng sữa của tôi...

- Ông chủ...

- Tôi xin cậu đấy. Tôi vẫn còn vợ và đứa con phải nuôi, cậu buông tha cho tôi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không?

- Xoảng... xoảng...

Cánh cửa kính cửa hàng sửa đóng vào nhau thật nhanh trong tiếng cầu khẩn của ông chủ. Nhưng do dùng sức quá lớn, cánh cửa đó đã bị chấn động trong vòng đúng 10 giây.

Hiệp Hai: Thái Linh uống trà chiều cùng xui thần vào lúc 1 giờ 4 phút chiều.

Mặt trời lên đến đỉnh, tôi mặc bộ quần áo hóa trang thành Godzilla rồi đứng chen chúc trong công viên mặt trăng. Nhìn thấy tôi dùng một trong 72 phép biến hóa của mình, biến thành một con Godzilla khổng lồ:

- Bọn mày ơi nhìn kia! Chính cái con Godzilla đó!

Tụi trẻ con loắt choắt nhìn thấy tôi liền hò reo. Khà khà, xem ra mình vẫn còn thu hút được tụi trẻ con, đi làm những công việc kiểu này quá là sự lựa chọn sáng suốt! Hô hô!

- Tiến lên anh em ơi! Tiêu diệt tên quái vật! Nhìn kiếm ánh sáng xuất chúng của ta đây! Tên Godzilla độc ác kia chết đi! Ta là... siêu... nhân... xuất... chúng!

Cái gì? Kiếm ánh sáng xuất chúng? Không phải chứ, tôi chỉ là một con Godzilla hiền lành mà! Hu hu hu... nhưng mà đã không kịp để giải thích nữa rồi, tôi nên nhanh chóng chuồn đi thì hơn...

Tôi mặc vào bộ quần áo Godzilla bự tổ chẳng, đầu đội một cái mũ nặng hơn tạ, trước sự rượt đuổi hùng hục khí thế của lũ trẻ con “yêu chính nghĩa”, tôi chỉ còn biết cầm đầu cầm cổ mà chạy... chạy... chạy...

Một tiếng đồng hồ sau...

Áo ướt sũng trong mồ hôi, tôi tháo cái mũ nặng như cùm của mình xuống, ngồi trên bệ đường thở dốc.

Hừ hừ! Tụi con nít đáng ghét ban nãy đều là vận động viên đường trường hết hay sao không biết, báo hại tôi chạy đến mấy chục vòng quanh công viên!

- Này, cậu làm cái gì ở đây hả? Sao lại núp ở đây trốn việc? – Một chú đeo tấm bảng “giám đốc nghiệp vụ” ở trước ngực xuất hiện ở phía sau tôi như một con ma, khuôn mặt xanh xám... -

Khi không biến mất một tiếng đồng hồ chẳng thấy tăm hơi đâu cả! Tôi sa thải cậu!

- Cháu... cháu... cháu...

Hiệp 3: Kết cục của Thái Linh và xui thần lúc 2 giờ 44 phút chiều.

Đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh, mọi người cứ lướt qua tôi tiến về phía trước, còn tôi thì cứ liên đứng trơ trơ ra ở chỗ cột đèn đường, đầu ngược lên nhìn ông mặt trời chiếu những ánh nắng chói mắt. Đột nhiên tôi bị ai đó đụng vào người, rồi bị cuốn vào đám người đang đi như dòng thác đổ.

Hôm nay sao tôi lại xui như thế này! Chỉ trong vòng một buổi sáng ngắn ngủi mà tôi đã thử hết mười ba công việc, lẽ nào tôi lại xui đến thế sao? Tôi cúi gằm mặt xuống, đá một hòn đá dưới chân mình...

- Úi da! Ai ném tôi?

Thôi chết rồi, hòn đá bị hất lên rồi văng trúng đầu một cậu thanh niên vạm vỡ! Tôi vội “đánh bài lờ”, giả bộ huyết sáo ngó đi chỗ khác.

- Chào mừng quý khách!

Tôi đang lững thững bước đi không biết nơi nào dừng chân thì bị thu hút bởi giọng mời đon đả phát ra từ một cửa hàng ăn nhanh. Đã lâu lắm rồi tôi không được ăn cánh gà rán... nhưng mà, nguyên cả ngày hôm nay tôi không tìm được một công việc nào cả, cánh gà... cũng theo đó bay lên trời rồi!

Tôi nhìn chằm chằm từ ngoài vào qua tấm kính trong suốt, cố gắng ôm cái bụng đang đánh lô tô dữ dội của mình. Thôi tiêu, nước miếng chuẩn bị rơi ra ngoài!

Vào!

Trước khi rời khỏi tấm kính khoảng 0,5 giây, tôi bỗng nhìn thấy một vật lạ đang bay, nó có thể làm thay đổi một nửa phần còn lại cuộc đời tôi – Tờ giấy tuyển nhân viên.

- Cháu đến đây để xin làm ạ... - Tôi đẩy cánh cửa phòng giám đốc, nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi phía sau bàn làm việc, khuôn mặt khá thô được trát lên một lớp phấn dày.

- Cậu muốn tìm việc à? Đã có kinh nghiệm làm việc chưa? - Bà chủ mặt to ngược lên nhìn tôi từ đầu xuống đến chân, rồi lại

cúi nhìn xấp tài liệu trên bàn.

- Dạ có, dạ có! Cháu đã có kinh nghiệm làm qua mười ba công việc rồi! – Mới nghe hỏi đến thể mạnh của mình, tôi lập tức hào hứng, nhưng mà khuôn mặt bà chủ vẫn có gì đó nghi ngờ.

- Thôi được, bây giờ cậu đi thay đồng phục đi! – May mắn làm sao thời khắc cuối cùng bà chủ cũng đã gật đầu đồng ý nhận tôi.

- Thật sao? Cảm ơn, cảm ơn bà chủ nhiều.

Chúa ơi, con nhất định sẽ trân trọng cơ hội may mắn lần này người dành cho con!

- Phục vụ, cho gọi đồ ăn!

Không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, tôi bắt đầu làm công việc đến không chút dễ dàng này.

- Quý khách, đồ ăn đã đủ rồi đây. Tất cả là 26 đồng 8 hào... Chúc quý khách ngon miệng! – Tôi đưa khay đồ ăn đến trước mắt họ, cúi người chào lịch thiệp!

- Quý khách có cần gì nữa không ạ? – Tôi thấy người khách hàng đó vẫn không chịu rời quầy, bèn hỏi.

- Cảm phiền cho tôi xin biên lai thu tiền.

- Vâng ạ. Xin lỗi, xin lỗi! – Tôi vội vàng đưa tờ biên lai qua cho người khách, nhưng người khách đó vẫn đứng nhìn tôi trân trân một cách kì lạ.

- Phục vụ đâu hết rồi? Dơ như thế nào bảo tôi ngồi làm sao?

- Đến đây, đến đây! – Khách hàng là thượng đế, khách hàng là thượng đế! Tôi vừa lăm bắm trong miệng cái chân lí bất di bất dịch này, vừa cất tiếng trả lời khách hàng, chạy thẳng đến chỗ khách than phiền để dọn dẹp rác và đồ ăn.

Thái Linh cần cù và dũng cảm, cố gắng nhé!

- Thái Lăng, lau sàn nhà cho tôi, không nhìn thấy nó dơ như thế này à?

- Vâng ạ. Đến ngay đây!

...

- Thái Lăng, mau ra ngoài cửa đứng phát tờ rơi đi! – Bà chủ vút qua cho tôi một xấp tờ rơi.

- Thái Lăng! – Tôi vẫn chưa kịp quay người đi, tiếng của bà chủ lại oang oang cất tiếng lên – Sao lại để máy tính tiền mở như thế này?

Máy tính tiền?

Ồi! Tôi sực nhớ đến lúc này mới vừa thu tiền khách xong thì bay ngay đến chỗ thu dọn bàn ăn quên đóng máy lại... Anh trưởng nhóm đã nhắc trước rồi đóng máy thu tiền là việc quan trọng nhất cần phải nhớ!

- Xin lỗi, xin lỗi! – Tôi chỉ còn cách gật đầu nhận lỗi!

- Đến cả máy thu tiền cũng không biết đóng, cậu làm ăn kiểu gì thế hả? Mau biến đi ngay cho tôi! Bà chủ gất lên, suýt bắn cả nước miếng vào mặt tôi.

Biến đi? Không được, khó khăn lắm tôi mới tìm được công việc này, lại là việc được trả lương theo ngày. Tôi không thể để vuột mất nó được! Tôi phải làm sao bây giờ?

- Ai đã làm bà chủ xinh đẹp của chúng ta tức giận thế này? - Phía sau lưng bỗng vang lên một giọng nói làm dây thần kinh yếu ớt của tôi bị kéo căng ra hết cỡ. Nhìn vào ánh mắt của bà chủ, tôi có thể đoán được người đang đứng sau lưng mình.

- Ôi, anh chàng đẹp trai, mau vào đây, mau vào đây!

- Thái Lăng, cậu phải cảm ơn tôi thế nào đây? – An Vũ Phong đi đến cạnh tôi, ôm chặt vai tôi, kề sát vào tai thì thầm.

Tôi cảm thấy nhột, tim đập thình thịch, vội vã tránh đi.

- Thái Lăng!

Ủa? Sao lại nghe ai đó gọi tên tôi thế này? Không phải chứ, hay là do bị bà chủ mắng nhiều quá, nên lỗ tai lùnh bùng rồi, hôm nay toàn nghe người khác gọi tên của mình... Không phải vậy đâu!

- Thái Lăng!

Sao lại nghe thấy nữa vậy? Tôi quay đầu nhìn về phía cửa nhà hàng.

- Giang ... Giang Hựu Thần, sao cậu lại ở đây?

Giang Hựu Thần đang đi từ phía nhà hàng ăn uống cao cấp của Pháp ở đối diện, vẫy tay tôi niềm nở. Đương nhiên, phía sau lưng cậu ta là tam đại tướng quân British. Bọn họ quả là đi đâu cũng đủ bốn người.

Một mình tên An Vũ Phong cũng đã đủ chết rồi. Bây giờ lại thêm bốn người đó nữa!

Nhìn An Vũ Phong liếc Giang Hựu Thần một cách hần học, tôi tự dưng không biết đại chiến thế giới lần 3 có phải sắp nổ ra không?

- Bọn mình vừa mới đi uống trà chiều xong. – Giang Hựu Thần dùng ngón tay chỉ về phía nhà hàng mình vừa bước ra. – Thái Lăng cậu ở đây làm gì vậy?

- Mình... - Tôi tự nhìn bản thân mình đang cầm xấp tờ rơi cùng bộ quần áo đồng phục, miệng không thốt lên lời.

- Giang Hựu Thần cậu quả là người chẳng hiểu nhân tình thế thái gì cả! Cậu ta ở đây để làm việc! – An Vũ Phong đến trước mặt Giang Hựu Thần khoanh tay lại nói.

- Trước khi mọi người đến đây một giây thì tôi vẫn còn là người làm ở đây, bây giờ thì... tôi bị đuổi rồi. Bà chủ, cháu thay bộ đồ ra rồi cháu sẽ đi ngay. – Tôi hít một hơi dài, xoay người đi về phía phòng nghỉ của nhân viên.

- Cô chủ xinh đẹp ơi, cô định đuổi Thái Lăng thật sao? – An Vũ Phong “phóng” ra ánh mắt dễ thương, chớp chớp nhìn bà chủ. Không biết tại sao, tôi đột nhiên cảm thấy cậu ấy thật đáng yêu, không, lẽ ra tôi nên cảm thấy kinh dị mới phải chứ?

- Thôi nào Thái Lăng, tôi nói đuổi cô hồi nào! – Tôi quay lại nhìn thấy mắt bà chủ như biến thành hai trái tim to đùng, cười đơn đả với An Vũ Phong.

- Cậu là bạn của Thái Lăng à? Cậu muốn ăn gì không?

- Làm việc? Thật không? – Giang Hựu Thần nghe thấy lời của bà chủ cảm thấy rất bất ngờ, mắt sáng lên. – Cậu giỏi thật đó!

- Nguyên này, nếu như Thái Lăng đang làm việc ở đây vậy thôi chúng ta vào ngồi một lát đi. – Giang Hựu Thần quay sang đề nghị với Ân Địa Nguyên.

- Không cần, không cần! – Cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại, vẫy tay liên tục.

- Tại sao lại không thể vào trong? – Giang Hựu Thần mới vừa hứng khởi lên lại ỉu xiu xuống thất vọng.

- Bởi vì... bởi vì mọi người nhất định sẽ không thích quán ăn bình dân này, đồ ăn không ngon, môi trường lại...

- Đâu có! Tại vì chưa đến bao giờ nên mình muốn vào trong xem thử. Mọi người nghĩ đúng không? – Tôi vẫn chưa kịp nghĩ ra hết lý do để thuyết phục họ thì Giang Hựu Thần đã cướp lấy lời tôi, lại còn quay sang mọi người để tìm sự đồng tình.

- Những nơi như thế này không tốn nhiều tiền, cho dù ăn thêm một bữa sáng cũng chẳng sao. – Kì Dực chỉ chăm chăm ngó vào cái máy tính bỏ túi của mình, mắt không thèm ngước lên.

Nghiêm Ngôn liếc nhẹ tôi một cái, không nói không rằng.

Nhìn thấy bốn người bọn họ bước vào, hình như tôi lại nghe được giọng cười gằn của lão thần xui xẻo.

- Ôi trời ơi, sao mà đẹp thế!

- Có phải là minh tinh màn bạc đến để quay phim không?

- Không phải đâu, không phải đâu! Bọn họ đều là những bạch mã hoàng tử của trường British! Bên phải là Giang Hựu Thần! Còn nữa còn nữa, bên trái là An Vũ Phong đó!

Bên trong nhà hàng bắt đầu xuất hiện những tiếng rì rầm to nhỏ: Giang Hựu Thần cùng ba người bạn mình ngồi bàn bên phải, An Vũ Phong ngồi một mình ở bàn bên trái.

Thật là khó tin!

Khó tin hơn là các thực khách cũng từ từ chia thành hai nhóm, bài binh bố trận như chuẩn bị lâm chiến.

- Cho gọi món đi! – An Vũ Phong ngồi tại bàn vẫy tay gọi người đến. Trên trán tôi bất thần rơi xuống một giọt mồ hôi.

- Ở đây là cửa hàng ăn nhanh, cậu phải tự đến quầy để gọi món. – Tôi đi ngang qua An Vũ Phong, “mở” chút lòng tốt nhắc cậu ta.

- Cho gọi món! – An Vũ Phong cứ như không nghe thấy lời của tôi, lại còn lớn giọng hơn vẫy tay về phía quầy. – Thái Lăng! Mau đến đây!

Tôi mới đến quầy, An Vũ Phong bắt đầu réo tên tôi lên!

- Thái Lăng! Mau đến giúp chàng trai đó gọi món đi! – Trên trán bà chủ mặt bự đó rõ ràng hiện lên dòng chữ to lù lù “Các anh chàng đẹp trai muốn gọi món cứ tìm tôi”

- Nhưng mà, tôi... – Nếu nói tôi đi giúp Giang Hựu Thần, tôi còn có thể chấp nhận... Hừ! Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đầy gian tà của tên An Vũ Phong, tôi lại nghĩ đến chuyện tắm hình lần trước, trong lòng tôi lại tràn lên nỗi oán hận, muốn băm vằm mổ xẻ thẳng cha này ra...

- Tôi cái gì mà tôi! Mau đi đi! Nhân tiện đi hỏi anh chàng đẹp trai đeo bông hoa tai kim cương đó... – Bà chủ bất ngờ ngượng ngùng, e thẹn. Tôi thấy ớn lạnh trong người. - ...Tôi muốn được chụp hình chung với cậu ta.

- Tôi... cậu... ta... không phải... – Tôi càng gấp gáp giải thích thì càng lắp bắp như gà mắc tóc.

- Mau đi đi! – Bà chủ mặt bự đẩy tôi đi, tôi chỉ còn biết chấp nhận số phận bước đến bàn của hắn ta.

- An Vũ Phong, có thể mời cậu...

- Cậu muốn mời tôi ăn cơm à? Được thôi! – An Vũ Phong vất chân lên, cười gian xảo.

- Không phải... bà chủ... của... tôi... – Sao khi không tôi lại như biến thành thẳng ngọng vậy?

- Thái Lăng, cậu hình như thi rớt môn truyền đạt giao tiếp rồi phải không? Làm gì mà nói chuyện cứ lắp bắp vậy? Xem ra bà chủ xinh đẹp phải đuổi việc cậu thật rồi! – Thấy bộ dạng tôi thê thảm, tên An Vũ Phong càng thích thú chọc ghẹo tôi.

- Đừng! – Tôi vừa nghe đến hai chữ “đuổi việc” thì lập tức bừng tỉnh. – Bà chủ muốn được chụp hình chung với cậu, An Vũ Phong!

- Ồ, thì ra là vậy... – An Vũ Phong chống cằm, nhếch mép lên nhìn tôi.

- Cậu có đồng ý không?

- Đương nhiên... – An Vũ Phong cố tình kéo dài giọng để tôi sốt ruột. - ...không được!

Thế mà tôi còn nghĩ An Vũ Phong lâu lâu cũng được lương tâm thức tỉnh! Thái Linh ơi Thái Linh, trí nhớ của mày thật là tệ! Bị hấn ta trêu chọc bao nhiêu lần rồi, giờ còn mơ chuyện sao may mắn rơi phải đầu mình gì chứ!

- Này! Gọi món! Gọi món chứ!

Tôi đi thẳng, không thèm quay đầu lại nhìn chỗ An Vũ Phong đang ngồi, cũng không thèm để ý đến cậu ta đang la hét ở đằng sau.

Bà chủ mặt bự đang tràn trề niềm hi vọng đứng ở quầy đợi tin tốt lành của tôi, nhìn thấy tôi đi về lập tức sửa lại mái đầu “bồng bênh” như mì xào giòn của mình.

- Bà chủ, cậu ta không đồng ý!

Bà chủ lập tức dừng động tác sửa tóc của mình lại, mắt long lên như nữ yêu:

- Không được là sao? Là do cậu không chịu hỏi chứ gì? Cậu quen bọn họ, chụp một tấm hình chung sao lại không được?

- Bọn họ không phải là bạn của tôi... – Tôi cảm thấy thật hối hận đã để bọn họ nhìn thấy mình, càng hối hận mình đã không có cách ngăn cản họ vào trong.

- Thái Lăng! Có phải cậu không cần công việc này nữa rồi không? – Bà chủ mặt bự tiếp tục chỉnh lại khuôn mặt mình. Bà ta móc từ đâu ra một cái gương bé nhỏ. Tôi e là do khuôn mặt bà ta không để vừa vào cái gương bé nhỏ kia. – Tôi nhất định phải chụp hình với một chàng trai, ai cũng được, dù sao thì tất cả bọn họ đều đẹp trai... – Bà ta làu bàu.

Hừm.

- Đồ uống này tặng cho mọi người đấy.

- Thái Lăng, thái độ phục vụ của cậu cần phải cải thiện nhiều hơn, nếu không tôi sẽ nói với bà chủ xinh đẹp của cậu là cậu không tận tụy làm việc.

An Vũ Phong thấy tôi bước đến, vừa nói vừa quay nhìn bà chủ một cách đầy ẩn ý. Không cần quay đầu lại tôi cũng có thể tưởng tượng ra được bà chủ đã hoàn toàn chìm đắm trong ánh mắt của An Vũ Phong...

Tôi thật sự rất muốn gõ vào đầu hấn mấy cái, để hấn cảm miêng lại. Tất nhiên là tôi... không dám làm chuyện đó.

- Giang Hựu Thần cậu có thể chụp hình với bà chủ của tôi được không? – Tôi không thèm để ý đến An Vũ Phong, bước đến bàn của Giang Hựu Thần, cúi gằm mặt như một đứa trẻ biết lỗi, giọng nói thều thào nhỏ đến mức tôi cũng nghe không rõ.

- Tuyệt đối không được! – Ân Địa Nguyên bắt đầu có chút phần nộ. – Hựu này, chúng ta đi thôi.

- Mọi người vẫn chưa ăn gì kia mà, sao có thể bỏ đi được! Lần này An Vũ Phong lại có công giúp tôi, nhưng khi quay lại nhìn thấy giọng cười mà mãnh của hắn, tôi lại phũ nhận ngay suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình.

- Thái Lăng, không cần lo lắng đâu. Hay là... để mình chụp hình với bà chủ của cậu nhé, được không? – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi đến tội nghiệp, bèn an ủi tôi.

- Thái Lăng, giới thiệu về cửa hàng của cậu đi. Nếu như cậu giới thiệu tốt, tôi có thể thực hiện yêu cầu của cậu. – An Vũ Phong cướp lời của Giang Hựu Thần, hình như cậu ta cố tình để Giang Hựu Thần không nói hết ý.

- Cửa hàng của chúng tôi chủ yếu kinh doanh về...

Tôi nói một lèo hết tất cả các món ăn, thức uống mà cửa hàng đang bán, mặt đỏ ửng lên vì hụt hơi.

Bộp bộp bộp.

- Trí nhớ của cậu tốt thật đó! – Giang Hựu Thần bất ngờ vỗ tay tán thưởng.

- Hờ hờ, nhưng mà tôi nhớ những lần trước điểm tiếng Anh của cậu chỉ có 59 điểm thôi... – An Vũ Phong đúng là khắc tinh của tôi! Lúc nào cũng muốn nhắc đến chuyện mất mặt khiến mặt tôi đỏ ửng như quả gấc.

- An Vũ Phong, có thể... mời cậu chụp hình với... bà chủ tôi được không? – Tôi tiếp tục hỏi, giọng vẫn còn bị đứt quãng.

- Mặc dù cậu kể ra rất nhiều món, nhưng chẳng món nào là tôi thích ăn cả. Vì thế... – An Vũ Phong lại vất chân lên, liếc nhìn tôi một cái.

- Cậu... – Tôi bị hắn ta làm cho tức chết. Thằng cha đó lại cố tình chơi tôi một vỏ nữa. – Tôi biết cậu là người không trọng chữ tín, vụ cá cược lần trước rồi cả lần trước đó nữa cũng vậy! Cậu đúng là đồ tiểu nhân không giữ lời hứa.

- Cậu nói cái gì? – An Vũ Phong bất ngờ đứng dậy, nhìn chòng chọc vào mặt tôi.

- Cậu ta nói cậu không giữ lời hứa. Tôi nghĩ điều này lẽ ra cậu phải rõ nhất mới phải. Đừng quên cậu vẫn còn nợ tội này một lời xin lỗi đấy, An Vũ Phong! – Ân Địa Nguyên chậm rãi từ tốn nhưng lại không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

- Phải đó, An Vũ Phong, mau xin lỗi tội này đi. – Kì Dục tiếp lời của Ân Địa Nguyên, nháy dựng lên, làm ngọn lửa tức giận của tên Phong bốc ngùn ngụt lên như Hỏa Diệm Sơn.

- Kì Dục, đây là chuyện riêng giữa tôi và cậu ta, cậu im miệng đi! – Thái độ của An Vũ Phong coi trời bằng vung, trên khuôn mặt để lộ chút sát khí. Tên đó đang đấu khẩu với Kì Dục, nhưng mắt vẫn cứ dán chặt vào tôi.

- Mày dám quát tao câm miệng sao, An Vũ Phong! – Kì Dục tức giận, nhảy vọt qua nắm chặt cổ áo của An Vũ Phong.

Sao lại thế này nhỉ? Ban nãy vẫn còn rất hòa bình kia mà? Sao bỗng nhiên lại động tay động chân thế này? Tôi đứng ở chính giữa hai bên, nhìn thấy đôi mắt vằn đỏ của Kì Dục, còn An Vũ Phong thì vẫn cái kiểu cười coi thường tất cả.

Tôi lại quay đầu nhìn Giang Hựu Thần, cậu ta cũng có vẻ sốt ruột, nhưng lại bị Ân Địa Nguyên cùng Nghiêm Ngôn ngăn lại, hoàn toàn không thể bước ra ngoài để cứu nguy.

Không được đánh nhau, nhất định không được đánh nhau ở quán này, đây là công việc khó khăn lắm tôi mới kiếm được.

Choang!

Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, chén đĩa cùng chai coca trên tay tôi bay vút lên không trung.

Xềng! Xoảng! Ầm!

Thật là kinh khủng, chiếc đĩa bay lên rồi đụng đổ cái bàn bên cạnh, bàn đổ làm bể cái bàn thủy tinh ở giữa gian phòng. Còn cái ly coca đó lại văng đúng vào mặt An Vũ Phong...

- Thái Lãng...

- Thái Lãng?

- Thái Lãng!

Ba người đứng ở ba nơi khác nhau, ba phản xạ cũng khác nhau nốt: Giang Hựu Thần kinh ngạc, An Vũ Phong tức giận, Kì

Dực tự đắc, còn đầu tôi rỗng tuếch như một tờ giấy trắng!

- Tôi... tôi... – Tôi muốn nói tôi không cố ý làm, nhưng ai ngờ tôi lại buột miệng nói: - An Vũ Phong, cậu thật là đê tiện, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến bản thân, loại người như cậu mãi không bao giờ học được cách tôn trọng người khác.

An Vũ Phong nhìn chòng chọc vào tôi, cứ như chẳng hề quen biết. Tôi có thể nhận thấy được sự tức giận, phẫn nộ, thâm hận và có cả chút đau lòng trong đôi mắt của cậu ta...

Đợi đã, tôi đang nói gì thế nhỉ? Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng đắc ý của Kỳ Dực, lại nhìn thấy An Vũ Phong lầm lũi quay người bước đi, tôi bắt đầu cảm thấy hối hận vì câu nói vừa rồi...

- Thái Lăng! Cậu muốn làm cửa hàng tôi sập tiệm hả? – Bà chủ mặt bự hét rống lên, tiếng thét dội đi dội lại trong gian phòng.

Cuộc đời làm công của Thái Linh đã kết thúc ở công việc thứ mười bốn và chín mươi bảy tệ sáu đồng tiền đền bù vì tội làm vỡ đồ trong quán...

Nhớ lại ánh mắt của An Vũ Phong lúc rời khỏi cửa hàng, tâm trạng tôi càng trở nên nặng nề! Ông thần xui ời, đến khi nào ông mới chịu tha cho con đây?

Bầu trời ban đêm không có lấy một vì sao, mặt trăng trốn tịt trong đám mây mù. Con đường về nhà bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Bị mất việc rồi, cuộc sống vất vả làm sao, lại còn phải đền bù vì tội gây thiệt hại cho cửa hàng nhà người ta... Lẽ nào tôi lại chính là thần xui xẻo tái thế? Không những bản thân mình rất xui xẻo, lại còn làm liên lụy đến người khác!

Tôi cúi gầm mặt xuống đá một hòn đá nhỏ trên đường, trong lòng tràn ngập oán giận...

Ôi... thơm quá...

Tôi không đếm xỉa đến hòn đá trên đường đi ban nãy, ngược đầu nhìn thấy biển hiệu “cửa hàng bánh bao Cầu bất lý”.

Ọc ọc...

Người thấy mùi hương thơm lừng bốc ra, những cái bánh bao trắng nõn nà, bụng tôi sôi ồng ọc.

Tôi rờ rờ túi quần mình, bên trong chỉ còn sót lại một đồng tiền xu xấu tệ. Hai hôm nay tôi chẳng kiếm được đồng nào, ngoài việc ăn, đi lại tôi còn phải bồi thường thiệt hại, làm tôi bỗng chốc biến thành một tên ăn mày không hơn không kém.

Tôi móc đồng xu đó ra, từ tốn bước đến trước cửa tiệm. Một cái bánh bao 5 đồng, vẫn còn 5 đồng để dành mai mua thêm. Tôi đưa đồng xu cho người bán hàng. Tay chân tôi run rẩy vì đói, khi cầm cái bánh bao trắng tinh trên tay mới cảm thấy vui hơn một chút. Bầu trời chả có lấy một vì sao, những ngọn đèn đường càng làm tôi có cảm giác lạnh lẽo...

Tôi nhìn xuống cái bánh bao trên tay mình, cười như con ngốc. Đang định bỏ nó vào miệng thì trời bỗng nổi gió, sau đó rơi xuống rất nhiều hạt nhỏ màu trắng.

Lẽ nào lại là tuyết tháng 6 sao? Nhưng mà... bây giờ là tháng 9 mà...

Bụp!

Một tờ giấy trắng đập thẳng vào mặt tôi, tôi hoảng sợ buông thông tay và rồi thảm kịch đã xảy ra...

Bánh bao của tôi... Bữa tối cuối cùng của tôi...

Nhìn cái bánh bao đang nằm gọn dưới đất, một cảm giác tủi thân lẫn tức giận tràn ngập trong lòng tôi. Một tay tôi nắm chặt tờ giấy – thủ phạm gây ra thảm cảnh vừa rồi, tôi định xé nát nó ra thành trăm mảnh ngay lập tức. Nhưng tôi bỗng nhìn thấy hàng chữ trên tờ giấy đó, tay đang chuẩn bị xé vội vàng ngừng lại.

Tôi đi đến chỗ có đèn đường, nhìn cho kĩ hơn bức truyền đơn rút từ trên trời xuống đó.

Giải đặc biệt

Nếu hoàn thành nhiệm vụ quy định, bạn sẽ nhận được một giải thưởng lớn – một căn biệt thự ở ngoại ô.

Mời những ai có ý định tham gia ngày mai (chủ nhật) đến trang viên Hạnh Phúc, thể lệ cụ thể sẽ nói khi gặp mặt.

Giải thưởng lớn? Ba chữ đó có sức hấp dẫn cực kì lớn làm tôi phải dán chặt mắt vào.

Không biết có phải là trò lừa bịp của ai đó không? Tôi sờ vào túi quần mình, suy nghĩ một lúc thật lâu. Tôi vừa không có tiền lại không có sắc, tôi còn sợ điều gì chứ? Biết đâu lại là một cơ hội, dù sao cũng còn tốt hơn là phải chịu chết đói!

Trang viên Hạnh Phúc

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi dùng 5 đồng còn lại để mua tấm bản đồ second-hand, dò tìm trên đó dòng chữ “Trang viên Hạnh Phúc” được in bằng màu đỏ. Xem ra địa chỉ không phải là giả, tôi cất bản đồ vào, bước nhanh về phía trước.

Không biết tôi đi được bao lâu thì đầu bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thế mà vẫn không nhìn thấy đâu là Trang viên Hạnh Phúc cả.

Thình thịch...

Tiếng gì thế nhỉ? Tôi quay đầu nhìn, một ông lão đang nằm dưới đất, tư thế trông rất buồn cười... hà hà!

- Đều là do cô cả, mau trả lại con bướm cho tôi! – Tôi vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì, ông lão đã đứng phắt dậy, cử động còn nhanh lẹ hơn cả tụi thanh niên.

Tôi chăm chú nhìn ông lão này. Oái! Modern kinh dị! Ông ta già sạm rồi mà còn ăn mặc kiểu “Cửa sừng làm nghề”: đội mũ lưỡi trai trẻ con hiệu Nike, trên người là bộ quần áo thể thao hiệu Adidas, chỉ có mỗi một thứ trông phù hợp với lứa tuổi của ông ta là cái đầu trọc lốc như bãi đất trống.

- Trả lại con bướm cho tôi!

Bướm bướm? Ở đây mà gì có thấy bóng dáng của con bướm nào đâu, hơn nữa tại sao lại bắt tôi phải đền?

- Cô không nhìn thấy cái bảng kia sao? Lúc này cô đã làm động, con bướm bay mất rồi!

Tôi nhìn theo tay ông lão chỉ, trên bãi cỏ quả là có một tấm bảng, trên đó có ghi “Trang viên tư nhân, cấm vào”.

- Cô mau đi tìm cho ra con bướm có cái cánh màu vàng đỏ cho tôi! – Ông lão giận dữ ra lệnh.

- Dạ... sao cơ... – Tôi thần thờ đứng gật đầu...

Nhận “mệnh lệnh” xong, tôi lập tức hành động. Nhưng nơi này rộng như thế, tôi biết đi đâu tìm con bướm đây?

Một lúc sau...

Sân cỏ ở đây quả là lớn quá, tôi không những không tìm ra con bướm màu vàng mà còn bị con ong chết tiệt đốt vào chân, nổi lên một cục, ngứa ngáy khó chịu vô cùng!

Tôi cúi mặt bước đi một cách tội nghiệp! Í, đằng trước có cái gì đó màu vàng, lẽ nào lại là con bướm màu vàng mà ông lão nói sao?

- Ở bên này, ở bên này! – Tôi sung sướng hét toáng lên.

Ông lão chạy lên từ phía sau, vừa chạy vừa hét:

- Đứng... đứng... động vào đó.

- Dạ? Sao ạ?

- Đúng vậy, qua đây, ở bên này. – Tôi nhìn thấy ông ta lao về phía tôi, thích thú nhảy cẫng lên...

- Đồ ngốc! Bướm bướm bay hết rồi! – Ông lão chạy đến sát bên tôi, lấy tay ấn đầu tôi xuống, ánh mắt tức giận nhìn tôi.

Bay rồi sao? Tôi quay đầu lại nhìn, ừ nhỉ... đâu mất tiêu rồi...

Tôi không dám ngược lên nhìn ông lão, tiếp tục cúi người xuống nói:

- Không sao, cháu sẽ tìm tiếp! Nhất định tìm được.

Tôi thật là ngu ngốc, chắc ngu nhất thế giới mất thôi!

Tôi nhìn con bướm đã bay đi xa, trong lòng không còn kiên nhẫn nữa...

Tôi quay đầu lại nhìn ông lão. Coi bộ ông ta vẫn đang tràn đầy tinh thần, dán mắt vào bãi cỏ xanh rờn, cẩn thận đi tìm con bướm bướm.

- Ở kia, ở kia! – Ông lão bất ngờ vui sướng chớp chớp đôi mắt, cúi người xuống nhẹ nhàng đi qua phía bên đó.

Tôi đi theo sau ông lão, đến thở cũng không dám thở mạnh, nếu lần này lại để bướm bướm bay đi nữa, ông lão chắc chắn “làm thật” tôi mất thôi.

Một... hai... ba... a lê hấp, ông lão nhảy vồ đến!

Tôi nín thở nhìn theo ông lão, miệng liên tục lầu bầu:

- Bắt được chưa? Bắt được chưa?

- Ha ha ha... Cuối cùng tao cũng tóm được mày rồi! – Ông lão đứng lên, khuôn mặt cau có đó nở một nụ cười thật tươi với tôi.

Cuối cùng... cuối cùng đã tìm ra, quả tim như bị treo lủng lẳng trên cuống họng của tôi cuối cùng cũng yên vị lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Cô có thích bướm bướm không? Ngoài đứa cháu nội dễ thương của ta ra, lâu lắm rồi chẳng có ai đi bắt bướm cùng với ta hết!

Dạ... hi hi... hi hi... – Tôi phải trả lời như thế nào đây? Rõ ràng là ông lão đã ra lệnh bắt tôi đi bắt bướm... chứ tôi đâu có tình nguyện đi.

- Ta phải đi ép nó làm mẫu! Cô có thể ở vườn hạnh phúc này chơi thêm một lát!

Trang viên Hạnh phúc? Cái gì? Đây là Trang viên Hạnh phúc sao?

- À, ông lão ơi, đây là...

Vù... Đi gì mà nhanh như cắt thế!

Khi tôi ngược đầu lên, ông lão cùng con bướm cánh vàng đã mất tăm mất tích.

Chẳng lẽ người tôi gặp lại là vị thần tiên trên trời sao?...

Trang viên Hạnh phúc... Có thật là sẽ đem đến hạnh phúc cho tôi không?

Trên bản đồ nói rõ, nếu cứ đi theo hướng này thêm khoảng 500m nữa thì sẽ đến khu trung tâm của khu vườn. Tôi nhìn đồng hồ, tôi đã làm lỡ mất nửa tiếng đồng hồ rồi... Thôi chết thôi chết, mau chạy thôi!

Tôi chạy qua vùng biên bãi cỏ, khoảng không đằng trước rất rộng rãi và thoáng đãng, đột nhiên tôi đứng sững lại thần thờ...

Ở phía dưới tấm bảng rôn treo ngang “Địa điểm phỏng vấn công việc lương cao” toàn người là người, là biển người thì đúng hơn!

Nhân viên đưa cho tôi cầm một cái bảng số, tôi hoà mình vào dòng người để đi đến một ngôi nhà cao chót vót. Tôi có cảm giác nó giống hệt như trong truyện cổ tích! Đẹp ghê! Sang ghê!

Tôi đứng im như thóc trong gian phòng lớn, có một giọng nói phát ra từ loa phóng thanh:

- Xin mọi người chú ý, thật lòng xin lỗi, chúng tôi không ngờ là mọi người lại nhiệt tình đến như vậy... Vì thế, hôm nay chúng tôi chỉ chọn ra 100 người để phỏng vấn...

Một trăm người thôi sao? Thái Linh ơi là Thái Linh, một kẻ mang danh vô địch xui xẻo như mây thì nên bỏ về đi, chắc chắn chuyện tốt không bao giờ rơi xuống đầu mây đâu...

- Số 18, số 36...

Về thôi...

- Số cuối cùng, 2680!

Cái gì? Số 2680? Tôi vội vàng chạy về lượm lại cái tờ giấy số báo danh mà tôi vừa vứt đi trong sự bất mãn cùng cực. Là thật sao? Trên tờ giấy ghi là 2680! Ôi, ông trời đã nghe thấy lời cầu xin của tôi rồi sao? Muốn cứu tôi rồi sao?

- Mời những người được chọn xếp hàng tại đây! - Một người đàn ông đứng tuổi mặc bộ đồ vét màu đen, thái độ nghiêm túc dẫn chúng tôi đến một gian phòng lớn bằng hai gian phòng học, bốn bức tường treo đầy gương. Lẽ nào... đây là phòng tập thể dục?

Chúng tôi tự giác xếp thành hàng ngang.

Hiếm hoi lắm mới được sao may mắn rơi trúng người, tôi xúc động đến mức không biết phải bộc lộ ra thế nào. Tuy gian phòng có mở máy điều hoà nhiệt độ, nhưng mồ hôi tôi không biết từ đâu cứ rơi xuống vậy?

- Mọi người không cần phải sốt ruột. Bây giờ chúng tôi sẽ hỏi mọi người một số câu hỏi rất đơn giản, mọi người cứ tuân tự trả lời. Xin hỏi, tại sao mọi người lại đến đây để xin việc?

Tí tách...

Gian phòng im lặng đến nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng giọt mồ hôi của tôi rơi xuống đất... Hai chân tôi bắt đầu cảm thấy run

lên.

Một giây... mười giây...

Cả gian phòng vẫn giữ nguyên sự im lặng, sao chẳng có người nào chịu nói hết thế nhỉ? Đôi mắt bị cận thị nhẹ của tôi quả thật không nhìn rõ người thứ nhất đang đứng cách xa 10m kia đang làm gì... chỉ có thể cùng với mọi người, hướng đầu của mình về phía bên ấy...

Ôi trời... cậu ấy bị làm sao vậy? Tôi nhìn thấy một cậu thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, khuôn mặt ướt đầm lệ, mọi người há hốc miệng, căng tròn mắt ra nhìn cậu ta.

- Oa oa oa... tôi... bạn gái tôi vừa đòi chia tay với tôi... Tôi rất yêu cô ấy, buổi sáng đem cơm đến cho cô ấy, buổi trưa đem hoa tới tặng cô ấy, buổi tối còn đi lấy nước cho cô ấy rửa chân rồi mới về nhà... Thế mà cô ấy chê tôi là thằng bất tài...

Xiu...

- Người tiếp theo!

- Tôi là một thanh niên rất có chí khí... Tôi muốn được nỗ lực phấn đấu... để thành một Lý Gia Thành thứ hai...

- Người tiếp theo!

- Tôi... tôi không biết... tôi nhìn thấy hay hay thì đến đây thôi!

...

- Tiếp tục người sau đi! - Người đàn ông mặc đồ vét đường như sắp bị điên lên. Tôi nhìn ông ấy đầy thông cảm.

- Ê! Gọi cô đó! - Người bên cạnh đẩy đẩy tôi, tôi mới phát hiện đã đến lượt mình.

- Cháu... vì muốn được đi học, vì cuộc sống của mình...

- Hả?! Hoá ra cô học ở trường British? - Một giọng nói ngạc nhiên không biết của ai đột ngột ngắt lời tôi.

- Vâng!

Người đàn ông mặc áo vét chán nản lắc đầu, ra hiệu cho tôi rời khỏi. Xem ra không có hi vọng gì rồi, tôi thở dài thườn thượt.

- 2680, khoan đi.

2680? Là gọi tôi à? Tôi dừng chân lại, nghi hoặc nhìn lại số báo danh trên tay mình lần nữa.

- Đúng rồi, là cô đó! Cô qua đây. – Tôi được người đàn ông áo đen dắt qua một bên. – Cô đứng ở đây đợi nhé, ông chủ của tôi muốn gặp cô!

- Cháu? Cháu ư? – Tôi rất kinh ngạc khi nghe thấy điều đó, đầu lúng búng. Hôm nay thật sự là ngày may mắn nhất đời của Thái Linh tôi...

Tôi ngược đầu nhìn lên chùm đèn kim cương sang trọng... Lẽ nào nơi này là nơi mà ông thần xui không thể đến được không...

Khà... khà... khà.

Tôi không dám tin người đang đứng trước gương cười khoái trá như con khùng kia lại là mình. Ủa, sao gương mặt đang cười của tôi trên gương lại bị nứt ra như thế... Tôi lập tức ngậm chặt miệng lại theo bản năng, nhìn tấm kính từ từ mở ra. Thì ra tấm kính này lại là một cánh cửa...

Phía bên kia cửa lại là một gian phòng khác giống hệt bên này, chỉ có điều nó tối thui không một chút ánh sáng.

Một ánh sáng vàng nhạt chiếu từ trên xuống cái ghế to sang trọng dành cho chủ. Lưng ghế quay qua tôi, tôi chỉ thấy duy nhất một cái đầu tròn trọc ở phía trên cùng của cái ghế. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, cái đầu trọc lốc ấy trông bóng nhẫy... cứ lấp lánh... lấp lánh...

- Cô tên là gì? – Đằng sau ghế phát ra một giọng nói, là cái giọng ban nãy vừa nói chuyện với tôi.

- Cháu, cháu tên là Thái Linh... – Giọng tôi lắp bắp vì run rẩy, có lẽ tôi chưa được nhìn thấy chính diện khuôn mặt đó!

- Cô năm nay bao nhiêu tuổi?

- Cháu năm nay mười bảy, đang học lớp 11. - Giọng nói vẫn còn run, tay cứ mân mê cái gấu áo liên tục.

- Nhà cô ở đâu?

.....

Một chuỗi các câu hỏi làm tôi không kịp suy nghĩ, càng không kịp để lấy hơi. Trong vòng có 10 phút, mà đến cả thông tin ba đời nhà tôi cũng được hỏi đầy đủ.

Cuối cùng... tôi cũng có được cơ hội để thở. Phía sau cái ghế không còn phát ra giọng nói nữa.

- Cháu... cháu có thể hỏi một câu hỏi được không? – Tôi lí nhí dò hỏi.

Con người thần bí kia không trả lời, chỉ vói tay lấy từ phía bên trái ra một món đồ, rồi có một tiếng động kêu soạt soạt phát ra. Nước, thì ra đó là nước, tiếng uống nước trong một gian phòng yên ắng thế này cũng trở nên vô cùng rõ rệt.

Tôi mím môi, ánh mắt hướng theo đường đi của cái ly nước rồi được đặt xuống mặt bàn... Tôi cũng đang rất khát nước, nhưng mà chuyện này vẫn quan trọng hơn.

- Cháu... rất cuộc cháu... phải làm gì ạ?

Bộp!

Đúng lúc tôi đang cố gắng hỏi cho thật rõ ràng thì người đàn ông áo đen mang đến một xấp giấy trắng, nặng đặt xuống trước mặt tôi.

- Đây là bản hợp đồng cô cần phải kí. Cô xem qua đi, ở trong đó viết rất rõ ràng!

Hợp đồng? Lẽ nào ông ấy đã quyết định nhận nuôi tôi? Tôi run rẩy cầm xấp giấy, trên đó có viết mấy chữ...

Kế hoạch cứu văn vĩ đại

Mở bao bì bên ngoài ra, tôi cố đi tìm chỗ nói về tiền thù lao.

Ôi trời, sao mà nhiều số 0 thế? Tôi đếm nhầm trong đầu, một, hai, ba...

Rầm!

Tôi té xỉu xuống sàn nhà. Không ngờ... đằng sau có đến 5 con số 0, vậy rồi cuộc là bao nhiêu tiền đây... Tôi không màng đến cái mộng ề ầm của mình, trong lòng ngẫm nghĩ tính đi tính lại con số đang nhảy múa trước mắt mình...

Hơ hơ hơ... Thần tài đã đến!

Người đàn ông mặc áo đen hắng giọng. Có phải do tôi kích động quá mức không nhỉ? Tôi ngược đầu nhìn lên, thấy cái ghế ở đằng trước xoay một góc 60 độ.

- Sao thế? Có vấn đề gì không? – Tiếng nói của người thần bí phát ra từ phía sau ghế.

- Không có... không có vấn đề gì hết! – Tôi nhanh chóng đứng lên, rồi ngồi lại xuống ghế, bắt đầu đọc bản hợp đồng một cách cẩn thận.

Hợp đồng “Kế hoạch cứu vãn vĩ đại”

Bên A phải làm theo yêu cầu của bên B, giúp đỡ đệ nhất hoàng tử của trường British – Giang Hựu Thần chữa trị chứng sợ con gái. Trong quá trình trị liệu không được để hoàng tử có bất kì một tổn thương nào, ngoài ra còn phải giữ kín bí mật này.

Sau khi thành công, bên B sẽ trả cho bên A tiền mặt năm trăm ngàn tệ, và một căn biệt thự.

Giang Hựu Thần?

Chứng sợ con gái?

Sao mà... sao có thể thế được...

Tôi quen biết Giang Hựu Thần lâu như thế chưa bao giờ phát hiện ra... Không đúng! Hình như lần đó... cậu ta nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Đình, phản ứng...

Lẽ nào người bí mật này lại nói đúng? Giang Hựu Thần quả thật là có hội chứng sợ con gái? Nhưng mà sao ông ta lại biết? Tại sao ông ấy chịu bỏ ra nhiều tiền thế để giúp Giang Hựu Thần?

- Nếu như không có vấn đề gì thì kí tên đi. Tôi cho cô thời gian 3 tháng, tôi sẽ cho người đi quan sát hành động của cô. Cô không được để lộ ra bất kì một tin tức nào về sự hợp tác này của chúng ta. Ngoài ra nếu sau ba tháng mà không có kết quả hoặc Hựu Thần bị tổn hại gì, hợp đồng này sẽ tự động huỷ! Thời gian này tôi sẽ chu cấp cho cô trước một khoản tiền để đảm bảo cuộc sống, tôi tin là sẽ không có ai làm được công việc này tốt hơn cô đâu!

Không có ai nhận nhiệm vụ này thích hợp hơn tôi?

Ý gì chứ... Con người bí ẩn này có quan hệ thế nào với Giang Hựu Thần...

Một đồng dấu chấm hỏi lơ lửng kéo về đầu tôi. Nhưng khi tôi ngược đầu lên, ngoài người đàn ông áo đen ra, trước mặt tôi chỉ là một tấm gương phản chiếu gương mặt vô cùng bối rối của tôi trên đó.

Lúc này tôi nằm mơ à? Tại sao gần đây tôi lại hay nằm mơ thấy những điều kì dị như thế nhỉ...

CHƯƠNG 02

14 GIỜ 14 PHÚT 14 GIÂY SẼ CÓ GIÔNG BÃO

Downpour On Time

Địa điểm:

Lớp 11A1 trường British

Đài phun nước Kingdom trường British

Núi Tịch Dương

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể,
Tôi nguyện làm một đóa phù dung,
thẹn thùng khoe những giọt sương long lanh,
dập dềnh trôi nổi theo dòng nước,
vẽ nên một chiếc cầu vồng đẹp nhất thế gian.
Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời nguyện cầu của con...
Thế là,... tôi biến thành một con gà luộc ươn sũng,
trở thành tâm điểm câu chuyện hài của nhân gian...

oOo

Khục khục... khục khục khục... - Trên lớp học của ngày thứ hai, tôi cứ khục khà khục khặc ho liên hồi. Tất cả mọi ánh mắt trong lớp đều đổ dồn vào tôi, ngoại trừ hai người.

Một kẻ đương nhiên là người tôi đã đắc tội - An Vũ Phong, một người nữa chính là mục tiêu tôi hướng đến - Giang Hựu Thần!

Sau hai đêm nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, cuối cùng trước khi trời sáng tôi cũng vẽ ra được một kế hoạch vẹn toàn. Muốn giúp Giang Hựu Thần, đầu tiên phải làm cho cậu ấy tin cậy mình. Tuy rằng cậu ta xưa nay đối với mình đều rất tốt, nhưng còn những tên thân tín của cậu ấy như Ân Địa Nguyên, Kì Dực cùng Nghiêm Ngôn vẫn luôn bảo vệ cậu ta tách khỏi thế giới bên ngoài. Vì thế chỉ còn cách đột nhập vào sào huyệt của địch, tiếp cận mục tiêu, tìm trăm phương ngàn kế để có được cơ hội tiếp xúc riêng với cậu ta thì may ra mới có thể nhìn thấy một sự thật được chôn giấu dưới vẻ bề ngoài kia!

Nhưng mà... tại sao... cậu ta vẫn chưa chịu quay đầu lại? Tôi ôm cái cổ ho đến sắp bể ra của mình, uất ức nhìn Giang Hựu Thần vẫn đang nghiêm túc lắng nghe bài giảng.

- Thái Lăng, em thấy khó chịu trong người à?

Í... tiếng thầy giáo nghiêm nghị phát ra từ phía bục giảng, tôi ngược mắt nhìn lên phía trước, tất cả mọi người đều nhất loạt hướng mắt về phía tôi...

Tôi căng mắt ra đối diện với từng ánh mắt đang soi mói mình một cách vô tội, từng người từng người một... ánh mắt từ từ, từ từ chuyển dần về phía thầy giáo.

Không... không... (Tiếng hét trong câm lặng của Thái Linh). Tôi lắc đầu lia lịa như cái trống lắc.

Đợi đã... ánh mắt đó... Giang Hựu Thần cuối cùng cũng hòa theo mọi người nhìn về phía tôi mỉm cười một cái.

Đợi đã! Chú ý cái miệng của mình!

Tôi đang chuẩn bị dùng ánh mắt để cười lại với Giang Hựu Thần thì cậu ấy đã vô tâm quay mặt lại, tiếp tục nghe giảng!

Hu hu hu... Tôi không thể nào thua cuộc được!

Vèo!

Tôi gấp một mẫu giấy thành chiếc máy bay rồi ném đi để “truyền tin”...

Tuyệt quá! Tôi mắt dõi theo chiếc máy bay đang chuẩn bị đáp an toàn xuống nơi cần phải đến. Đột nhiên, một trận gió nổi lên...

Chiếc máy bay thể hiện vài động tác như lượn vòng, bay thẳng, cuối cùng lao thẳng xuống... Một bàn tay thô bạo xuất hiện nắm chặt chiếc máy bay lại một cách rất tàn nhẫn.

Tôi ngơ ngẩn nhìn theo cánh tay đó, lại là chiếc bông tai kim cương đáng ghét! An Vũ Phong! Lần này không thấy cười kiêu mĩa mai như mọi khi, đúng là một khuôn mặt đẹp để che đậy một trái tim độc ác. Híc! Chiếc máy bay biến thành một đám giấy vụn được ném ngay vào cái sọt rác của lớp.

Hu hu hu... Con đường cách mạng nhất định phải cần những dũng sĩ luôn luôn hướng về phía trước.

Lúc thể dục giữa giờ, tôi cố ý đợi mọi người đều bước ra khỏi lớp. Nhìn phải nhìn trái, không hề có động tĩnh gì, tôi nhanh chóng đi đến bàn học của Giang Hựu Thần, nhét mẫu giấy nhắn tin vào trong cặp của cậu ta.

Sau giờ tiếng Anh, mình sẽ đứng ở cầu thang cạnh nhà vệ sinh đợi cậu. Mình có việc muốn hỏi. Nhất định phải đến nhé!

Kí tên: Thái Lăng

Xem ra thắng lợi đã nằm trong tầm tay rồi, tôi tự an ủi mình và thầm chờ đợi tin tốt.

Thế mà...

Đã hết tiết thứ 3 rồi, vẫn không hề có dấu hiệu nào của sự hồi âm...

Hết tiết thứ 4, tôi không kiên nhẫn được nữa bèn nháy mắt với Giang Hựu Thần, nhưng cậu ta vẫn không hề có chút phản ứng nào.

Lẽ nào Hựu không nhận được mẫu giấy đó?

Khi tôi gần như không còn tia hi vọng gì nữa thì lại có chuyện bất ngờ xảy ra. Buổi chiều khi tôi đến lớp, phát hiện ra trên bàn mình có một mẫu giấy ghi chữ: “Gửi Thái Lăng”.

Thời gian: 14 giờ 14 phút 14 giây

Địa điểm: Đài phun thứ 4 đếm từ phía bên trái của đài phun nước Kingdom.

Không gặp không về.

Địa điểm thật là vô cùng lãng mạn, thời gian lại vô cùng chính xác. He he... tuyệt! Ôi chúa ơi, cuối cùng ngài cũng không ngủ gật, để con có thể hẹn được cậu ta! Hu ra! Thái Linh thành công rồi!

14 giờ 14 phút 10 giây.

Ánh nắng mặt trời chói lọi, ấm áp chiếu lên chữ Kingdom phía trước vòi phun nước. Tuy rằng vòi phun nước đã cạn queo, nhưng mà kiến trúc của nó vô cùng hùng vĩ. Tôi thích thú nhìn cảnh vật bốn phía, một lát nữa thôi Giang Hựu Thần sẽ đến đây! Hà hà hà! Kế hoạch của tôi đã có một bước đi đáng kể rồi!

Để thể hiện thành ý của mình, lúc đó tôi đã đứng ở vòi phun nước thứ 4 ở phía bên trái. Nắng mặt trời của tháng 10 chiếu thẳng lên người tôi rất nóng. Tôi cứ nhìn chăm chăm về phía trước, trong lòng mình dâng lên một cảm xúc kì lạ. Bốn giây nữa thôi nhất định sẽ có người xuất hiện!

14 giờ 14 phút 11 giây.

Tôi tháo cái nơ ra trên cổ áo mình ra. Nóng... nóng thật... Thời tiết này... mặt trời... thật làm tôi thở không nổi.

14 giờ 14 phút 12 giây.

Tôi nhúu chân mày lại, nằng mặt trời chói mắt quá! Tôi cố gắng mở ti hí đôi mắt của mình, lơ lửng không nhìn thấy Giang Hựu Thần đi qua. Chờ đợi... tôi chờ đợi mọi lúc mọi nơi...

14 giờ 14 phút 13 giây.

Chỉ còn một giây nữa là đến giờ hẹn. Tôi chỉnh đốn lại quần áo của mình, ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp đón “ông thần tài”. Đợi khi “ông ấy” đến, tôi sẽ phất phất tay áo, cung nghinh đón tiếp!

14 giờ 14 phút 14 giây.

Tôi bỗng nhiên có một dự cảm không lành, hình như có một sức mạnh ghê gớm nào đó bùng lên từ dưới gót chân, khiến tôi có cảm giác mình đang ngồi trên chiếc giường đệm lò xo, chưa kịp phản ứng lại đã bị tâng ra ngoài, nhảy một bước dài về phía trước...

Rào rào rào...

Một trận mưa lớn trong tích tắc đổ ào xuống, cả người tôi hoàn toàn bị ngập chìm trong cơn mưa đó! Tôi ngỡ ngàng đứng chôn chân tại chỗ, thấy cả người mình ướt như chuột lột, đầu rỗng tuếch... Đây có phải là cơn mưa bóng mây không nhỉ?

- Tôi đến rồi đây.

Xoẹt!

Tôi ngẩng mặt nhìn cột nước đang phun lên trời, một gương mặt vô hồn khiến cho trái tim đang ướm sùng của tôi lập tức bị đóng băng thành đá.

Ào... ào... ào...

Cơn mưa lớn ban nãy bé dần, tôi quay đầu lại nhìn cột nước phía sau lưng mình thấy nó cũng đang từ từ hạ thấp xuống. Thì ra, ban nãy tôi đứng ngay dưới vòi phun nước!

14 giờ 14 phút 14 giây. Hóa ra đây là giờ phun nước cố định của khu vực này!

Ôi trời ơi! Tôi lại còn đứng yên ở đó như một con ngốc nữa chứ, lại còn háo hức chờ đợi sự xuất hiện của Giang Hựu Thần! Tôi đang háo hức chờ đợi sự xuất hiện của một trận phun nước thì có!

- Nói đi, cậu tiếp cận Hựu là có mục đích gì?

- Tôi... tôi... - Tôi vừa ngẩng mặt lên thì đụng phải tia X quang lạnh giá phát ra đôi mắt của Nghiêm Ngôn. Lòng tôi se lại, giọng nói càng lúc càng nhỏ, không thốt ra được lời nào.

- Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám hãm hại Hựu thì không phải đơn giản để cậu bị ướm như thế này đâu! – Cặp mắt của Nghiêm Ngôn vẫn lạnh tanh, khiến giọt mồ hôi vừa lấm tẩm trên trán tôi lập tức đóng băng hết lại.

Sự việc ngày hôm qua làm giảm hẳn một nửa sự quyết tâm của tôi... Tôi gắng gượng sống hết một ngày, không dám làm liều thêm gì nữa.

Buổi trưa, tôi thông thả đi bộ trong sân trường, trán nhả lại. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ xem có những chiêu thức gì “xài” được nữa...

Đột nhiên, mục tiêu của tôi xuất hiện ở vườn hoa ngay trước mặt!

Cái người đang cúi người xuống cạnh bông hoa kia không phải là Giang Hựu Thần sao!

Nhìn thấy cậu ta, tim tôi muốn nhảy dựng lên vì sung sướng! May lần này tôi không đứng thừ ra như người mất hồn nữa, mà nhanh chóng rút từ trong túi mình ra một chiếc máy ảnh đã được chuẩn bị sẵn.

Một tiếng đồng hồ sau đó...

Tôi bước ra từ bên trong tiệm chụp hình, cười tươi như hoa cỏ mùa xuân.

Hà hà... thế mới hiểu câu nói “có công mài sắt có ngày nên kim” mù. Nhìn tôi lúc này đang nắm chặt tấm hình trong tay là biết liền...

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đỡ lấy một bông hoa, suy nghĩ mông lung...

Giang Hựu Thần đang tưới nước cho đám hoa, vui vẻ rạng rỡ...

Giang Hựu Thần nhặt một bông hoa bị tàn rơi dưới đất, lòng buồn xót thương...

“Quả là tìm mãi mắt không thấy, khi không tìm thì lại lù lù trước mắt!” Thượng đế ban cho tôi một đôi mắt để tôi dùng nó để tìm dấu chân của anh chàng điển trai! Hóa ra Giang Hựu Thần lại yêu thích hoa. Tôi hiểu quá ít về cậu ta. Nhìn vào đồng hình này, tôi bỗng cảm thấy tự tin lên hẳn. Chỉ cần tôi quan sát kỹ lưỡng hơn nhất định sẽ phát hiện ra rất nhiều bí mật của Giang Hựu Thần. Đến lúc đó, chứng sợ con gái của cậu ta sẽ có thuốc giải!

- Tất cả học sinh trong trường chú ý, đề nghị mọi người ngay bây giờ đến núi Tịch Dương tập hợp, hội học sinh có tin quan trọng muốn công bố!

Đang lúc tôi vui đến quên lối về thì loa phóng thanh trong trường bật lên làm tôi giật nảy mình. Tôi đến học trường này gần hai tuần rồi, thế mà chưa bao giờ nghe thấy loa phóng thanh trong trường hoạt động. Hôm nay là lần đầu tiên phát ra thông báo, tiếng lại to như thế? Lẽ nào loa phóng thanh của trường British chỉ dùng trong những lần cần tập hợp gấp thôi sao?

Tôi bước ra ngoài nhìn, đập ngay vào mắt là thấy đâu đâu cũng toàn là người mặc đồng phục trường British. Tất cả có đến trên một ngàn chàng thanh niên điển trai cùng nhau hướng về núi Tịch Dương! Một cảnh tượng vô cùng hoành tráng! Nếu như bà bạn Thượng Hội và Ngọc Đình nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn sẽ ngó người ra, thích thú đến chết mất...

- Hội học sinh có chuyện gì nhỉ? Sao lại ầm ĩ thế này?

- Không phải bảo là từ lúc hội trưởng tiền nhiệm tốt nghiệp thì cái ghế đó vẫn chưa có ai thay thế sao?

- Không lẽ là có hội trưởng mới rồi? Sao chúng ta không hề nghe tin gì hết thế nhỉ...

...

Những người xung quanh bàn tán cái gì mà tôi hoàn toàn mù tịt vậy... Hội trưởng hội học sinh? Cái gì mà thiếu với chả đủ... Chóng mặt quá... Kệ nó thôi, một lát nữa rồi cũng biết cả thôi mà.

Tôi lắc đầu phủi hết đám “bụi bẩn” trong não mình, cùng mọi người tiến về đằng trước...

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy núi Tịch Dương đông người như thế. Nghĩ lại chuyện mình phát hiện ra “bí mật” của Giang

Hựu Thần vào lúc tan học hôm qua, tôi nhoẻn cười một cách vô thức.

Tôi tiếp tục lắc lắc đầu mình, tiếp tục tiến về phía trước cùng mọi người.

- A!

- A!

Đám người bỗng rộ lên tiếng kêu thất thanh! Chuyện gì thế nhỉ? Tôi tò mò đến thót tim, kiễng chân lên, ra sức nhòai người về phía trước để nhìn... Nhưng mà, tôi vẫn chẳng nhìn thấy được gì cả...

Vèo, vèo, vèo!

Tôi hạ quyết tâm, dùng tốc độ chạy 50m ngắn của mình, dạt đám người ra hai bên để lao thẳng về phía trước.

- Oái – Ngay khi tôi háo hức xuyên qua đám người để chạy về phía trước, bỗng nhìn thấy một việc mà mình không thể tưởng tượng ra được: Thảm cỏ hoa đẹp đẽ lãng mạn ngày hôm qua, chỉ trong một đêm đã bị ai đó tàn phá không thương tiếc...

Núi Tịch Dương là một trong những cảnh quan nổi tiếng của trường British, bởi vì trên ngọn núi nhỏ như ngọn đồi này được trồng các loại thực vật, hoa lá đua nhau nở rộ khoe sắc. Ngay cả khi mùa đông giá rét cũng luôn có sức sống, thế mà bây giờ...

- Tại sao lại như thế này? – Một giọng tuyệt vọng cất lên.

Tôi giật mình ngược đầu nhìn. Giang Hựu Thần đang đứng cách tôi không xa với nét mặt giận dữ không giống với một Giang Hựu Thần hiền lành mọi ngày...

- Ai đã làm chuyện này? – Giang Hựu Thần hét lên...

Cậu ta... cậu ta sao thế nhỉ? Hoàn toàn không phải Giang Hựu Thần mà tôi quen biết!

Ba người bạn thân đứng cạnh đang giữ chặt cậu ta lại, cứ như sợ cậu ta sẽ bay mất vậy...

- Hà hà, bạn Giang Hựu Thần hỏi đúng đấy! Việc này rốt cuộc là do ai gây ra? – Giọng nói này vang lên từ một anh chàng điển trai đang đứng trong đám đông, mái tóc màu vàng chiếu sáng gương mặt đầy rất gian xảo. Tuy rằng cậu ta cũng có nét đẹp trai, nhưng cái mũi điều hâu cao quá thật không gây một chút thiện cảm nào... Tên này như phát ra luồng tà khí...

Tên này là ai vậy?

- Tôi là trợ lý mới từ nước ngoài về, nhìn thấy cảnh này quả thật khiến người ta đau xé tim gan... - Ánh mắt cậu ta đột nhiên lóe sáng, nghiêng người nói với tên hầu cận mập lùn đang đứng bên cạnh. – Đưa ra đây.

Tên hầu cận mập lùn thích thú lấy ra một cuốn giấy, mở từ từ từ trái sang phải, rồi giơ trước mặt mọi người...

Đạo tặc hái hoa

- Sao lại là cậu ý được?

- Không thể nào... nhất định là có sự nhầm lẫn rồi!

Tấm băng rôn vừa trải dài ra hết; mọi người xung quanh lập tức bàn tán xôn xao!

Trên tấm băng rôn đó, ngoài những hàng chữ kinh động lòng người kia là một tấm hình rất quen thuộc: Giang Hựu Thần đang đứng trong vườn hoa, tay cầm một đóa hoa, ngược nhìn mặt trời rực rỡ mỉm cười...

Bức hình này... sao trông quen quá. Rõ ràng là những bức hình tôi vừa chụp lúc trưa được “biến tấu” lại. Sao lại có thể như thế được?

Một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cả người tôi! Sao bây giờ, tất cả đều là tai họa do tôi gây ra! Bây giờ biết làm sao? Tại tôi bị ù đi bởi những lời chỉ trích của mọi người đối với Giang Hựu Thần... trong lòng hoảng loạn như thỏ con lạc đường... Tôi biết làm sao bây giờ?

- Thế này nghĩa là sao? Ý nói đạo tặc hái hoa là Giang Hựu Thần à? – Tôi ngẩng lên, thấy Ân Địa Nguyên đeo cặp mắt kiếng gọng vàng đang đứng trước mặt Giang Hựu Thần che chở. – Lâm Tử Hạo, đây là món quà cậu định tặng bọn tôi để mừng ngày tái ngộ phải không?

- Tôi đâu có nói ai, mọi người cũng đã được tận mắt thấy rồi...
- Lâm Tử Hạo dương dương tự đắc. – Trường British có một con người như thế là một điều sỉ nhục! Sỉ nhục quá!

- Cậu tưởng là một tấm hình như thế thì có thể khẳng định được sao? – Giọng Ân Địa Nguyên lại vang lên như những đợt sóng dồn dập vỗ vào bờ.

- Đúng thế, đúng thế! Một tấm hình không thể nói được gì cả! Thời đại này ảnh kĩ thuật số phát triển như vậy... không chừng đã được xử lý qua rồi...

- Cậu ta không phải là bạn rất thân của An Vũ Phong sao? Ghét Giang Hựu Thần là lẽ bình thường thôi!

.....

Tất cả các nam sinh bắt đầu áp đầu vào nhau bàn tán, trong chốc lát cả sân trường nhộn nhạo cả lên, không còn kiểm soát nổi. Nghe chừng thì ưu thế đang nghiêng về phe của Hựu.

- Im lặng! Im lặng! – Khuôn mặt Lâm Tử Hạo bắt đầu trở nên khó chịu, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ bình tĩnh, chỉ về tấm hình hét lên. – Đây chính là chứng cứ! Chứng cứ ở đây! Giang Hựu Thần chẳng qua chỉ là một tên đạo tặc hái hoa!

- Biết người biết mặt khó biết lòng mà... Tôi nghĩ Giang Hựu Thần có thể là một thiên thần mang trái tim ác quỷ đấy!

- Những bông hoa tội nghiệp!

.....

Câu nói của Lâm Tử Hạo lại khiến mọi người xôn xao bàn tán, ưu thế dần dần thuộc phe tên họ Lâm.

Chỉ có tôi, một bên nhìn thẳng vào Lâm Tử Hạo, tay nắm chặt...

Tên Lâm Tử Hạo này càng nói càng quá đáng! Càng nói càng vô lí! Hoàn toàn không phải như thế!

- Sự thật không phải như thế! – Tôi vừa cất giọng lên, bốn phía lập tức yên ắng lại. Tôi bước thẳng đến trước mặt của Lâm Tử Hạo. – Hình là hình giả! Đây là hình do chính tôi chụp, sao có thể bị thay đổi thành như thế được?

Lâm Tử Hạo lập tức biến sắc. Nhưng chỉ trong tích tắc cậu ta lại lấy lại được bình tĩnh nói:

- Cậu là ai? Sao dám nghi ngờ tấm hình đó?

- Cậu ấy là học sinh mới chuyển trường đến!

Tôi quay đầu tìm chủ nhân của câu vừa nói... Không... không phải chứ... cái giọng nói nghiêm túc đó... lẽ nào lại được phát ra

từ miệng của An Vũ Phong sao?

An Vũ Phong bàng quan đứng một bên, thái độ nghiêm nghị, đôi mày hơi cau lại. Đúng là cậu ta thật sao?

An Vũ Phong liếc nhìn tôi, lạnh lùng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Tôi vội vàng quay đầu lại... Sợ quá... lẽ nào An Vũ Phong vẫn còn giữ trong lòng mối hận bị đổ nước coca hôm đó sao?

- Ôi ôi, thì ra là Phong đấy à, thằng nhóc ranh mới đến này chắc lại là người của Tứ đại tướng quân phải không? – Lâm Tử Hạo như được bấm nút biến thành một con người khác, giọng nói đầy nịnh bợ.

An Vũ Phong tỏ ra vô cùng nhàm chán, mím môi không nói gì cả.

Còn đầu tôi thì cứ quay tới quay lui, vẫn không đoán ra được bọn họ có quen biết nhau hay không?

- Hơ hơ, ông bạn, ông bạn đang nói chuyện vui gì thế? Bức hình này rõ ràng là do đích thân tôi chụp ở núi Tích Dương ngày hôm qua! Làm sao có thể là do ông bạn chụp được! – Lâm Tử Hạo thấy An Vũ Phong không thèm để ý mình, lập tức chuyển mục tiêu, tức giận quay qua tố cáo tôi!

- Ý của Lâm Tử Hạo có nghĩ là cậu ta nhìn thấy Giang Hựu Thần đang hái hoa, không những không ngăn cản, mà còn lên lút chụp hình, để hôm nay đem ra bôi xấu cậu ấy! – Ân Địa Nguyên hần học nhìn tên Hạo.

- Vớ vẩn! Các người đừng có nói bậy! Tôi chỉ là không tiện nói ra người chụp hình là ai thôi! – Giọng Lâm Tử Hạo rõ ràng là yếu hẳn xuống.

- Rõ ràng là do tôi chụp, ngay bây giờ tôi có thể lấy tấm hình đó ra, sự thật sẽ được chứng minh thôi!

Tôi lấy tấm hình ra, giơ cao lên trước bàn dân thiên hạ.

- Rất đơn giản, lấy hai tấm hình hoàn toàn khác nhau này đưa cho kỹ sư vi tính để phân biệt tấm nào thật tấm nào giả. Tôi nói thế có đúng không ngài trợ lý? – Ân Địa Nguyên cầm lấy tấm hình của tôi, chuẩn bị quay đầu bước đi.

- Không được! – Lâm Tử Hạo cuối cùng cũng để lộ sự sợ hãi.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng nhìn Lâm Tử Hạo đang lắp bắp không nói được gì.

Một khoảng không gian im lặng...

Xoẹt!

Khi cả sân trường chìm vào trong im lặng thì An Vũ Phong đột nhiên lao đến trước mặt Lâm Tử Hạo, tóm lấy mấy tấm hình, giận dữ xé nát thành trăm mảnh.

- Phong! – Khuôn mặt Lâm Tử Hạo tái mét, bất ngờ kêu lên một tiếng.

- Đừng có gọi tên tôi! – Khuôn mặt ngao mạn hàng ngày của An Vũ Phong không còn nữa, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh tanh như băng giá, vô tình, đáng sợ!

- Phong! Mình... mình sai rồi... Mình chỉ muốn đánh gục cậu ta... Tất cả, tất cả là vì cậu! – Khuôn mặt Lâm Tử Hạo chuyển sang đỏ ửng, thật không ngờ cậu ta cũng là một kẻ “có tình có nghĩa”.

- Hạo, nếu vì tôi thì cậu càng không cần làm thế! – An Vũ Phong nghiêm nghị nhìn Lâm Tử Hạo.

- Hà hà, An Vũ Phong, đến mức này cậu cũng đừng diễn kịch nữa. Làm gì cũng đã làm rồi, có gì mà không dám thừa nhận! – Kì Dực hứ lên một tiếng, mắt chăm chăm nhìn An Vũ Phong.

- Cậu! – Gương mặt của An Vũ Phong lại thay đổi, tay nắm chặt. – An Vũ Phong tôi xưa nay dám làm dám nhận. Mà nếu như tôi muốn thắng các người thì đâu có cần phải dùng thủ đoạn chán ngắt này chứ?

Nói xong, An Vũ Phong ném đám giấy vụn lên trên không, cắm đầu đi một mạch rời khỏi núi Tịch Dương.

Oai, ôi...

Thấp thoáng giữa đám giấy vụn đang bay lên không kia, tôi nhìn thấy đôi mắt đầy thù hận của... Lâm Tử Hạo! Cậu ta dán chặt mắt vào tôi, cứ như tôi vừa làm điều gì sai lầm, và tội lỗi ghê lắm...

Thật kinh khủng!

- Hở, làm gì thế không biết?

- Thật là chán!

Chân tướng đã lộ rõ, mọi người trên sân trường đều thở dài rồi bỏ về. Giang Hựu Thần cũng từ từ quay người bước đi.

Đôi vai của cậu ấy hơi run lên, hình như đang thương xót cái gì đó, nhưng dường như pha chút tức giận...

- Giang... - Tôi nhìn theo bóng của cậu ấy định gọi tên, tôi định giải thích... chuyện của tấm ảnh đó. Nhưng mà, vẫn chưa kịp gọi hết tên của cậu ấy thì...

- Này! Đứng lại! Cậu đứng lại cho tôi!

Sau lưng tôi đột nhiên vang lên một giọng nói nghe chua ngoét.

Tôi giật bắn người, tôi hơi ngập ngừng do dự thì tiếng nói phía sau lại tiếp tục vang lên lớn hơn:

- Chính là cậu đấy! Mau quay lại cho tôi!

Vừa dứt lời, tôi có cảm giác cổ áo mình bị ai đó nắm chặt. Tôi từ từ quay người lại nhìn thấy một chiếc mũi điều hâu to tuông xuất hiện.

- Tôi... - Phát hiện ra kẻ đang nắm cổ áo mình là Lâm Tử Hạo, trong lòng tôi bỗng run lên vì sợ. Dù sao thì âm mưu của cậu ta đều bị thất bại dưới tay tôi! Lần này bị hấn tóm được, đời tôi đi đứt là cái chắc.

- Không sai! Chính là nó! Chính thằng đó đã làm hỏng kế hoạch vĩ đại của ngài trợ lí! - Cái anh chàng mập lùn ban nãy giúp Lâm Tử Hạo trình diện tấm hình trước mặt mọi người nhìn thấy tôi thì nổi giận, nhảy lên chỉ thẳng tay vào tôi hét lớn.

Hừ! Cái tên mập đáng ghét... người gì mà tròn như củ khoai...

Tôi thầm rửa hấn, nhưng mà mặt thì đã sợt đến xanh mét như tàu lá chuối. Cả người tôi run lên.

- Mày... là ai? Tao chưa nhìn thấy mày bao giờ? - Lâm Tử Hạo tỏ ra mình là một người đầy mưu mô tính toán, ngó khắp người tôi dò xét, rồi quăng cho tôi một cái nhìn đầy hoài nghi.

- Tôi... mới... - Tôi run rẩy lắp bắp.

- À... mới đến à? - Lâm Tử Hạo nghe tôi trả lời xong thì không ngờ không nổi giận, hơn nữa còn thả cổ áo tôi ra. Tôi xiêu xiêu

vẹo vẹo đứng thẳng lại, ngược đầu lên lại đụng vào ánh mắt quý quýet của hắn ta.

- Nếu như là người mới đến, vậy chắc chưa hiểu quy tắc ở đây. – Lâm Tử Hạo nhún nhường một bước, nhưng cùng với đó nét mặt cũng thay đổi theo. – Thăng ranh, gương to mắt mày lên mà nhớ kỹ mặt của tao đấy!

- À... trông hơi bị dơ một chút... - Tôi ngoan ngoãn căng tròn đôi mắt nhìn hắn, miệng thật thà buông ra một lời nói đến buồn cười.

Chết cha! Lúc này lẽ ra phải nói thì không nói, bây giờ lại nói thế... Thái Linh ơi Thái Linh, mày muốn tự đào mồ chôn mình hả?

- Mày... - Lâm Tử Hạo tức muốn xì khói đằng đầu, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh. – Mày có biết tao là ai không?

- Không... không biết! – Tôi không dám tin vào khả năng suy đoán của bản thân mình nhưng với kiểu trả lời như thế, có lẽ tôi không còn cách xa nắm mồ bao nhiêu nữa rồi...

- Không biết? – Lâm Tử Hạo giận dữ quát vào mặt tôi như sấm nổ bên tai. – Thăng ranh kia, tao nói cho mày biết, tao là Lâm Tử Hạo của trường British, một trong lục đại tướng quân trường British, ba tao là chủ tịch Hội đồng quản trị của trường, ông tao là...

- Ôi! Ngài trợ lí thật đáng nể quá nhỉ! Hay là gần đây ngày đang thiếu tay sai quá nên phải dùng chiêu này để ép người khác à? Nếu như không tìm được, hay là để “kẻ hèn” này gia nhập xem sao? Thế nào...

Tôi có đang nằm mơ không nhỉ? Mấy tên bạn cùng lớp rằng không có ác ý với tôi, nhưng xưa nay cũng chưa bao giờ để ý đến tôi, hôm nay sao lại... Tôi quay đầu nhìn những gương mặt quen thuộc...

Hà hà... hà hà... Trời giúp tôi rồi... Con cảm ơn thần tiên... Cảm ơn bồ tát... Mấy gương mặt kia sao mà thân thiết quá!

- Tôi đang cho thăng ranh này một cơ hội để nó càng hiểu rõ về trường của chúng ta! Lâm Tử Hạo tôi xưa nay đều làm việc thiện, giúp đỡ bạn học mới là chức trách của tôi!

Cái gì? Lời nói uy hiếp đó cũng được mang danh hoang đường như thế sao? Tôi cắn chặt mắt mình vào khuôn mặt thần nhiên như không của thăng cha đó.

- Ủa? Thái Lăng lẽ nào vẫn chưa quen với trường của chúng ta sao? – Ân Địa Nguyên quay đầu lại, nhìn tôi ra hiệu. Ba người còn lại vẫn đứng nguyên đối diện với Lâm Tử Hạo, làm hậu thuẫn cho tôi.

- Tôi đã quen thuộc lắm rồi, quen thuộc lắm rồi! – Tôi hiểu ý gật đầu lấy gật đầu để.

- Mà... - Tôi lén lút liếc nhìn Lâm Tử Hạo đang sắp tức để nổ tanh bành ở phía đối diện... Hắn ta hẳn học nhìn tôi, ánh mắt rất khủng bố!

- Thái Lăng, sao mày dám chống đối ngài trợ lí, mày chán sống rồi phải không? – Tên tay sai mập lùn bỗng nhảy bổ ra hét vào mặt tôi.

Quả là gan của hắn ta cũng to thật... dám nhảy ra bảo vệ chủ trong thời điểm này. Nhưng mà... vừa mới nói dứt câu, cậu ta đã vội vã thu người trở lại. Tôi nhìn theo ánh mắt của hắn ta, bốn đại tướng quân đang hùng hổ trừng mắt nhìn hắn... Ôi trời ơi... Thái Lăng tôi không ngờ lại nhận được sự bảo vệ của bốn đại tướng quân... Thật là nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!

Ân Địa Nguyên đột nhiên cười, một nụ cười lạnh như nước đá!

- Ủa?! Thái độ tệ như thế mà cũng là cận thần của ngài trợ lí à? Bắt người mới đi làm quen với trường lớp, nếu họ từ chối sẽ bị xem là phản kháng sao?

Đúng thế! Hắn ta đối với tôi thế đấy. “Đại nhân” Ân Địa Nguyên! Ngài thật biết xót thương dân chúng! Ngài phải là chủ cho con! Tôi suýt chút nữa thì lao đến tố cáo tên Hạo với cậu ta như một người phụ nữ mang nhiều oan trái, hi vọng cậu ta có thể như Bao Thanh Thiên đứng ra minh oan giúp tôi, sau đó mang cầu đầu trăm ra xử tên đó. À, không phải! Tên Lâm Tử Hạo là một tên quan, phải là hồ đầu trăm chờ lệnh mới đúng!

- Các người! – Lâm Tử Hạo thở hỗn hển nhìn mọi người, lắp bắp nói ra được hai từ duy nhất. Nhìn khuôn mặt đỏ như gấc của cậu ta, tôi cảm thấy mạch máu trong người mình chảy thông suốt... Hơ hơ hơ, đáng đời hắn! Đã quá! Đã quá!

- Lâm Tử Hạo, cậu tưởng có cậu giúp đỡ thì An Vũ Phong sẽ chiến thắng sao? Nếu như cậu cảm thấy không phục thì đợi đến cuối tháng tổ chức vận động bỏ phiếu cho giải thưởng người nổi tiếng nhất của British, chúng ta sẽ còn gặp nhau lại! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng buông ra một câu. – Cũng có thể lần này người đánh bại An Vũ Phong lại chính là cậu ta đấy!

Ân Địa Nguyên đột nhiên chỉ tay về phía tôi rồi nhìn tôi cười, toàn thân tôi run lên.

Tôi ư? Đánh bại An Vũ Phong ư?

- Các người... được thôi! Cứ đợi đó mà xem!

- Lâm Tử Hạo cuối cùng cũng bỏ cuộc, chuẩn bị rời khỏi hiện trường!

- Ngài trợ lí... Đợi tôi với! – Tên tay sai mập lùn nhúc nhích thân người ục ịch của mình, chạy theo sau lưng, trông giống như bị thịt biết đi. Bóng hai tên đó mỗi lúc một nhỏ lại, dần dần chỉ còn lại một chấm đen.

- Hừ, thật là nực cười quá, hắn ta tưởng thiệt kìa! – Tôi cười cảm kích quay đầu nhìn bốn người bạn tốt, nhưng không ngờ lại bắt gặp bốn ánh mắt kì lạ đang chiếu thẳng vào tôi...

- Chuẩn bị tinh thần đi! – Ân Địa Nguyên nhú mày nhìn tôi, lạnh lùng phát ra năm chữ.

Cái gì... chuẩn bị đi... thật sự... thật sự muốn tôi ra thi tuyển sao?

Giang Hựu Thần từ nãy đến giờ không nói gì cả, đến lúc này mới nở nụ cười an ủi tôi, rồi quay người im lặng rời khỏi chỗ tôi cùng ba người bạn còn lại của cậu ta.

Đây... đây là bản cáo trạng cuối cùng dành cho tôi ư?

Tôi nghĩ tôi không nên nhúng tay vào nời nước này chút nào. Tôi bỗng nhớ đến khuôn mặt đầy giận dữ của Lâm Tử Hạo lúc rời khỏi, cùng ba bộ mặt đặng đặng sát khí của ba vị “ân nhân” vừa giúp tôi – tam đại tướng quân. Tôi chỉ mới tiếp cận Giang Hựu Thần một chút xíu đã gây ra chuyện lòi đình thế này, nếu tiếp tục như thế, e rằng cả cái mạng của tôi cũng khó giữ...

Ông thần xui xẻo ời, ông thần xui xẻo! Xin ông đấy, đừng có đứng gần con quá...

Tôi vừa niệm xong câu thần chú mà mình vừa “cấp tốc” nghĩ ra thì cũng là lúc bước vào ngôi nhà tràn ngập ánh đèn của mình!

- Mẹ ời, con về rồi đây! – Tôi nhìn thấy mẹ đang ngồi ăn cơm... miệng nhai tóp tép...

- Về rồi à? Ăn chưa? – Mẹ nhìn thấy tôi, khuôn mặt tươi rói như hoa, vui vẻ chạy qua phía tôi, hỏi thăm dồn dập, lại còn đứng nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt.

- Dạ chưa. Mẹ đang ăn gì ngon vậy? Sao không đợi con về? – Tôi ngửi thấy mùi hương ngào ngạt, bụng đánh lỏ tỏ dữ dội. Tôi lao về phía bàn ăn, mắt tròn tròn ngạc nhiên. Trên bàn biết bao là đồ ăn ngon: thịt gà hầm, cá chua ngọt, bắp xào hạt thông...

Hôm nay là ngày trọng đại gì thế nhỉ?

- Mẹ! – Tôi nhìn mẹ lòng đầy hoài nghi, thái độ vui vẻ của mẹ ban nãy nhất định có vấn đề!

- Ừ, mau đến đây ăn đi. Mẹ biết gần đây con rất cực nhọc, vì vậy đã gọi nhiều món ăn ngon cho con, con có cảm động không? – Mẹ tôi cười mỗi lúc một lớn hơn, tay ôm chặt cổ tôi. – À, hôm nay có người mang thư đến cho con, mẹ để nó trên bàn trong phòng của con đấy!

- Vậy à? – Tôi quay người đi lấy thư, không hiểu ai viết thư cho tôi nhỉ? Tôi có cảm giác bất an, lo lắng bóc lá thư ra.

Chuẩn bị chính thức hành động, toàn lực phối hợp cùng tam đại tướng quân!

Thì ra... thì ra là mệnh lệnh của người bí mật...

Dưới ánh trăng, hàng chữ đỏ hiện ra lung linh... cứ như là những câu thần chú có ma lực kinh hồn... Tôi ngoảnh đầu nhìn ra phía phòng khách, mẹ tôi đang ngồi ăn ngon lành mấy món trên bàn... Không có tiền ăn uống sẽ rất kham khổ... Cho dù chẳng đường tới có nguy hiểm đến đâu thì cũng phải đi tiếp thôi!

- Tiểu Linh, mau đi mua bia đi con, hiếm khi mới được một bữa ăn thịnh soạn thế này! – Mẹ tôi miệng vừa tóp tép, tay vừa múa may chỉ về phía tôi.

Mẹ ơi! Con nghĩ mẹ không cần bia thì cũng phần chần thôi mà... Tôi bước ra khỏi nhà, ánh trăng lạnh lẽo hắt cái bóng cô đơn và buồn bã của tôi trên đường. Mẹ tôi thì hoàn toàn vô tư không nghĩ ngợi gì, chỉ tội nghiệp đứa trẻ nghèo đáng thương là tôi thôi...

Điều duy nhất có thể an ủi tôi là tại giờ phút này tôi có thể được quay về với thân phận con gái, mặc bộ váy rộng mà tôi vẫn

thường mặc ở nhà, tôi cảm thấy bản thân mình cũng thoải mái hơn nhiều.

Kéttttt!

Tôi vẫn còn đang tận hưởng cảm giác được làm con gái thì một chiếc xe đua màu đen chạy đến dừng ngay cạnh bên tôi.

Cửa xe mở ra, có người bước từ trên xe xuống.

Xoạt!

Bốn chàng thanh niên cao to mặc đồ màu đen đứng xếp hàng ngay ngắn trước mặt tôi.

- Ôi má ơi! – Những tên trùm xã hội đen đến tìm tôi báo thù sao? Tôi hét lớn rồi bỏ chạy.

- Đợi một lát...

Ủa? Cái giọng này... hình như nghe quen quen...

Tôi dừng đôi chân đang bủn rủn sợ hãi chuẩn bị bỏ chạy của mình lại... quay đầu nhìn... Giang Hựu Thần ư?

Người vừa cất giọng ban nãy quả đúng là Giang Hựu Thần! Còn có... Ân Địa Nguyên, Kỳ Dực và Nghiêm Ngôn nữa! Bốn người bọn họ mặc âu phục trông rất chỉnh tề, trên tay họ còn có...

- Đây là hoa cẩm chướng mình muốn tặng cho cậu, hạnh phúc đang ở ngay bên cạnh cậu, chỉ cần cậu đưa tay nắm chặt lấy, cậu sẽ có được nó... - Ân Địa Nguyên lòng trọng cúi người xuống, đưa bông hoa trong tay ra trước mặt tôi.

- Hoa mắc cỡ: Phải trân trọng hạnh phúc của mình. – Nghiêm Ngôn đúng là chứng nào tật nấy, lúc nào cũng “tiết kiệm” lời nói quá mức cần thiết. Cậu ta không chịu nói thừa dù chỉ một chữ.

- Cậu giống như đóa hoa hồng vậy, xinh đẹp đến nỗi làm người khác quên hết mọi chuyện... Xin hãy nhận lời mời chân thành của mình, đến nhà mình chơi nhé! – Kỳ Dực đột nhiên chạy đến trước mặt tôi, tay cầm một đóa hoa màu vàng chói, hương thơm thoang thoảng bay phảng phất trong gió.

Xẹt xẹt!

Đúng là chuyện lạ có thật! Tôi cảm thấy đầu mình trong phút chốc như muốn nổ tung ra!

Bọn họ sao lại nói những lời như thế với tôi? Bọn họ nhận ra chân tướng của tôi rồi sao? Tiêu rồi tiêu rồi, lần này tôi chắc

chấn đi đòi rồi!

Tôi ấp a ấp úng cúi gằm mặt xuống đất, chờ đợi một trận phong ba bão táp sắp kéo đến.

- Người đẹp, những bông hoa này đều tặng cho cậu cả đấy. Cậu có thích không? – Thấy tôi không nói gì, Kì Dực lại sát mặt đến nhìn tôi.

Tôi vội vàng tránh xa, mắt đưa tìm chàng trai Giang Hựu Thần đang đứng một bên, lặng lẽ không nói gì.

- Đây là... hoa xương rồng... mình tặng cho cậu...

- Giang Hựu Thần chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp của mình, khuôn mặt hơi ửng đỏ. – Mình không biết ý nghĩa của loài hoa này, nhưng nó là loài hoa kiên cường nhất, dũng cảm nhất, cũng giống như lần đầu tiên mình gặp cậu vậy... Tuy rằng bộ dạng cậu lúc đó rất đáng thương, nhưng mà... cậu có thể...

Ban nãy tôi sợ đến chết khiếp, bây giờ thì lòng tôi đã trút được gánh nặng ngàn tấn. Phù, bọn họ chưa nhận ra tôi!

Tôi không cảm thấy căng thẳng nữa, dám mạnh bạo ngẩng đầu nhìn lên. Ôi chao! Vẻ mặt thơ ngây của Giang Hựu Thần trông mới dễ thương làm sao. Tay cậu ta đang cầm đóa hoa xương rồng lấp lánh màu xanh ngọc, trên hoa có những cái gai nhỏ li ti, ngay cả chậu hoa cũng được làm rất tinh xảo.

Tôi đưa tay mình ra một cách vô ý thức...

Xoạt!

Kì Dực nắm lấy cổ tay tôi:

- Cậu không phải định lấy chậu hoa xương rồng thật chứ?

- Mình...mình muốn! – Tôi đỡ lấy chậu hoa từ tay của Giang Hựu Thần, đầu cúi xuống khẽ nói. – Cảm ơn cậu.

- Cậu thật sự thích nó à? – Giang Hựu Thần cười tươi, để lộ hàm răng tuyệt đẹp khiến tôi cũng phải mỉm cười theo cậu ấy.

- Ôi, mọi người thật đúng là hết thuốc chữa rồi. – Kì Dực lắc đầu, bỏ bó hoa xuống dưới đất. – Hựu, cậu đúng thật là!

Kì Dực đi đến quàng vai Giang Hựu Thần:

- Nhưng mà, vì cậu gặp được cô ý, kế hoạch hoa xương rồng của cậu mới thành công như thế. Hihhi...

- Nếu như cô ý đã bằng lòng nhận chậu hoa xương rồng, xem như cũng hết cách rồi. Hôm nào bỏ phiếu bọn mình sẽ ủng hộ cậu!

- Hà hà, thật ra chuyện này chẳng phải chúng ta đều đã tiên liệu trước rồi sao?

Kì Dực? Ân Địa Nguyên... Hai người bọn họ đang nói gì thế nhỉ? Sao tôi nghe chẳng hiểu câu nào hết thế này?

- Giang... Hựu Thần, cậu quả thật muốn cùng mình... - Tôi ngại ngùng mở miệng định hỏi...

- Hựu, chúng ta phải về thôi. - Tôi vẫn chưa kịp hỏi xong, Ân Địa Nguyên đã lôi tay của Giang Hựu Thần đi.

- Nhưng mà, mình... - Giang Hựu Thần bị ba người bọn họ kéo đi, bắt lên xe. Cậu ta thò đầu ra cửa sổ vẫy vẫy tôi. - Khi nào có dịp bọn mình sẽ quay lại tìm cậu.

Chiếc xe đua màu đen lao vút đi, tôi ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Nhìn thấy chiếc xe bay vù đi như cơn bão, rồi nhìn lại chậu hoa xương rồng trên tay mình. Đến cả bản thân tôi cũng không dám tin tất cả những gì vừa xảy ra là mơ hay thật...

Có thể là nhờ sự tác động của chậu hoa xương rồng mà buổi tối hôm đó tôi đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều! Nghĩ đi lại nghĩ lại! Kết quả là: tôi đã hạ quyết tâm, nhất định phải hoàn thành “kế hoạch lớn”!

Mới bước vào trường, tôi cẩn thận xách hộp cơm bằng nhựa màu trắng của mình đi khắp nơi tìm tam đại tướng quân. Không phải đầu óc của tôi có vấn đề, mà là để hoàn thành tốt “kế hoạch lớn” thì bước đầu tiên của tôi là phải để ba người đó chấp nhận thu nạp tôi.

Tuy tôi rất lo lắng bọn họ có khả năng sẽ ném hộp “cơm mắm chấm muối tiêu” do tôi tự làm ra, nhưng đây là món ăn ngon nhất của tôi rồi! Phải nhớ là khi mẹ tôi ăn món “cơm mắm chấm muối tiêu” này của tôi, bà đã xúc động đến mức nuốt không nổi đấy!

Khoan nào, rõ ràng mới nhìn thấy bốn người bọn họ xuất hiện ở cửa lớp, sao chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa

thế này?

Tôi chạy mấy vòng trong khuôn viên trường cũng không tìm thấy bọn họ. Thôi, đành phải đợi họ ở lớp học vậy...

- Nguyên này, cậu nói phải làm thế nào...

Ừa, hình như đó là tiếng nói của Kỳ Dục thì phải?

Tôi dừng bước, ngẫm nghĩ một lúc rồi đi về phía phát ra tiếng nói – tam đại tướng quân đều đứng trong cái đình nghỉ chân sơn màu đỏ đun khuất phía sau bụi cây!

Tôi rờ cái hộp cơm đem theo của mình. Cơm nắm ơ cơm nắm, bây giờ đều trông cậy vào mày cả đấy!

- Tuần sau sẽ là cuộc bỏ phiếu cho giải thưởng người nổi tiếng nhất của trường British, tên Lâm Tử Hạo chắc chắn sẽ không thi thố đường hoàng, tử tế đâu. Chúng ta phải nghĩ cách dạy cho bọn chúng một bài học, để chừa cái tội vênh váo đi! – Tiếng nguyền rủa ken két của Kỳ Dục phát ra từ trong đình khiến tôi toát mồ hôi lạnh.

- Ừ, phải để nó trắng tay mới được.

Tôi há hốc miệng vì ngạc nhiên. Kể cả Nghiêm Ngôn bình thường rất ít khi mở miệng cũng lên tiếng rồi, hơn nữa lại còn là “thua trắng tay”, không hiểu tên Lâm Tử Hạo bây giờ có đang bị hắt xì hơi không nhỉ?

- Ừ, Ngôn nói đúng đấy! – Ân Địa Nguyên gật gật đầu. – Chúng ta cần phải làm thật cẩn thận các công tác chuẩn bị trước khi cuộc bầu chọn diễn ra.

- Nguyên này, cậu nói phải làm như thế nào đi! – Kỳ Dục lúc này trông cũng hơi khác, hiếm khi nào thấy cậu ta đi mà không đem theo máy chơi cổ phiếu.

- Nếu như con bé đó đã chọn Hựu, vậy bọn mình cũng không cần phải lo lắng quá nhiều. Bọn mình phải dốc sức giúp đỡ Hựu, chuẩn bị cho cuộc bình chọn cuối tháng thôi! – Ân Địa Nguyên tay gãi gãi cằm, cứ như đang nghĩ thêm chuyện gì khác nữa.

- Ờ, cái con bé đó kể cũng lạ thật, sao lại đi thích hoa xương rồng nhỉ? Đúng là một cặp với Hựu!

Nhìn thấy Kỳ Dục đang dồn nén bức tức, cảnh tượng tối qua hiện ra trước mắt tôi! Tôi và Hựu? Thế này là thế nào vậy nhỉ?

- Nhất định phải có tiết mục tài năng đặc sắc mới được! – Mắt Ân Địa Nguyên chột sáng lên, tay giơ trước ngực ra điều rất tán

đồng.

Tài năng? Bình chọn mà cũng có biểu diễn tài năng sao?

Tuy rằng tôi đã biết rõ mục đích của họ, nhưng những lời nói của Ân Địa Nguyên vẫn làm đầu óc tôi lùnh bùng.

- Tài năng? Nguyên này, cậu đang nói gì đó? – Giọng của Kì Dực nghe có vẻ sốt ruột. – Cậu nói xem chúng ta phải làm như thế nào đi! Đừng úp mở nữa!

Thì ra không phải chỉ mình tôi không hiểu, IQ của tên Kì Dực cũng không cao hơn tôi là mấy!

- Dực này, cậu cứ lo phụ trách mọi thứ liên quan đến ăn mặc trong buổi bầu chọn, có nghĩa là hậu cần sẽ giao hết cho cậu. – Ân Địa Nguyên nhìn Kì Dực, nói từng câu từng chữ.

- Được! Không thành vấn đề! – Kì Dực tự tin vỗ ngực bảo đảm.

Chuẩn bị quần áo? Không phải to tát vậy chứ? Chỉ là một buổi bầu chọn thôi, có phải là thể vận hội mùa đông đâu?

Còn nữa, Dực, cậu hát hay nhất. – Ân Địa Nguyên chợt nghĩ ra thêm điều gì, lại nhìn Kì Dực nói. – Cậu phụ trách vấn đề hát hò của Hựu.

- Tất cả cứ để mình! Kì Dực lại vỗ ngực nói lớn, trông điệu bộ cũng dễ thương ghê.

- Dực, cậu về nhà tìm một bài hát thích hợp với hình tượng và tính cách của Hựu nhất, rồi đến phòng thu âm làm thành một đĩa nhạc, sau đó hàng ngày bắt Hựu phải tập hát vài lần, còn phải chỉ cho cậu ấy cách thể hiện trên sân khấu nữa...

Kì Dực đi thu âm, Giang Hựu Thần biểu diễn... Lẽ nào bọn họ tính chuyện hát nhép à?

- Ngón, cậu chỉ cho Hựu một số động tác Karate nhé, phải thẳng bằng được Lâm Tử Hạo, phải tạo nên một hình tượng Hựu “văn võ song toàn”.

- Được! – Nghiêm Ngón nghe Ân Địa Nguyên nói xong thì gật đầu, tuy rằng cậu ta không có chút gì gọi là bảo đảm hay hứa hẹn, nhưng vẫn làm cho người khác cảm thấy hoàn toàn có thể tin tưởng được.

- Mình sẽ đi chuẩn bị bài phát biểu cùng kế hoạch tổng thể. – Ân Địa Nguyên phân công việc cho cả ba người, thái độ vẫn rất nghiêm túc. – Phần tài năng vẫn thiếu vũ...

- Võ? Ngôn không phải sẽ dạy Hựu một số động tác Karate đơn giản sao? – Kì Dực lắc lắc đầu hỏi.

- Ý mình nói là vũ đạo... Ai? Ai ở đằng kia? – Ân Địa Nguyên bất ngờ cảnh giác quay mắt nhìn về phía tôi. Kì Dực nhanh chóng chạy đến, một tay nắm lấy cổ áo tôi kéo ra.

- Hờ hờ... mọi người có muốn thử món cơm nắm chấm muối tiêu của tôi không? Tôi... - Tôi vẫn chưa kịp nói hết đã bị Kì Dực bịt kín miệng lại, không dám nói năng gì nữa. Đến cả hộp cơm cũng trở thành đồ thừa thãi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đúng là tò mò quá có ngày rước họa vào thân, lần này thì chết chắc rồi. Nghe lén bọn họ nói chuyện, không biết bọn họ sẽ xử lí mình ra sao? Giết người diệt khẩu? Dìm xuống nước? Thiêu trên dàn lửa?

Ồi má ơi! Xin đừng...

- Để cậu ta đi, lần trước múa vũ điệu thiên nga, cậu ta múa cũng ra dáng lắm. Hơn nữa, dù sao thì cậu ta cũng đã nghe hết cả rồi.

Tôi ngáp ngừng ngược đầu nhìn lên, ánh mắt của ba người đều nhìn thẳng về tôi!

... Im lặng...

- Tôi... không cố ý đâu... Mọi người, mọi người cứ bàn bạc tiếp. – Tôi nắm chặt hộp cơm, xoay người bỏ chạy. Vốn dĩ muốn tìm cơ hội để tiếp cận bọn họ, không ngờ lại trở nên thế này.

- ĐỨNG LẠI! – Tiếng của ba người nhất loạt vang lên từ sau lưng tôi.

Tiêu rồi, tiêu rồi! Lần này đắc tội với ba người đó! Tôi chết chắc rồi!

Tôi run rẩy quay người lại, rụt cả cổ vào, nhắm tịt mắt không dám nhìn vào bọn họ.

Ân Địa Nguyên bước qua, đi xung quanh tôi, rồi lại đi về chỗ của ba người. Họ nhìn nhau nháy mắt, rồi gật đầu cười thích thú.

- Được! Quyết định chọn cậu ta!

- OK! – Tiếng mọi người phối hợp nhau ăn ý như thế, làm tôi không còn can đảm để từ chối.

Nhưng mà... tôi... tôi? Rốt cuộc tôi phải làm gì đây?

CHƯƠNG 03

NƠI CÓ ANH CHÍNH LÀ THIÊN ĐƯỜNG EM HƯỚNG TỚI

Only You I Want

Địa điểm:

Trang viên Hạnh phúc

Cổng trường British

Hội trường Bristish

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dục – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể, con nguyện mặc bộ xiêm y màu hồng,

Xoay vòng trên thảm cỏ màu xanh,
nắm tay vị hoàng tử trong mộng,
thần thức lắng nghe tiếng nhạc từ từ vang lên.
Chúa nói: Ta đã nghe lời nguyện cầu của con...
Thế là, tôi trở thành huấn luyện viên vũ đạo cặp đôi
Lạy chúa, một người ở trên trời, một ở dưới đất...

oOo

- Thái Lăng, sáng mai 10 giờ, đến Trang viên Hạnh phúc nhé!
Nhiệm vụ của cậu sẽ bắt đầu từ ngày mai.

Nếu tôi không kịp định thần nhận ra người ở đầu dây bên kia là Ân Địa Nguyên, thì tim tôi đã lung lảng sắp rụng ra vì lo là người mặc đồ đen bí ẩn bữa trước theo lệnh chủ nhân gọi điện tra xét kế hoạch tác chiến của tôi đến đâu!

Trang viên Hạnh phúc vào ngày hôm nay không hề náo nhiệt và ồn ã như bữa trước. Ngôi biệt thự đơn lẻ trơ trọi đứng ngay giữa khuôn viên. Thảm cỏ xanh mượt có một con chuồn chuồn và một con bướm bướm đang đùa giỡn, đuổi bắt nhau. Không có bóng dáng của người bí ẩn cùng người đàn ông trung niên kia đâu.

- Làm ơn cho hỏi... có người ở đây không... không... không? – Căn phòng trống hoác, vọng lại tiếng gọi của tôi, không hề có lấy một tiếng trả lời. Lẽ nào lại không có người? Ân Địa Nguyên rõ ràng hẹn tôi mười giờ đến vườn Hạnh phúc kia mà! Cậu ta không phải bày trò lừa gạt tôi chứ...?!

Cộp cộp...cộp cộp...

Có tiếng vọng lại từ trên gác, tôi ngược mắt nhìn lên trần nhà... những bức tranh vẽ trên trần tuyệt đẹp!

Tôi nhẹ nhàng đi theo cầu thang dẫn lên trên lầu, lắng nghe tiếng “cộp cộp” phát ra từ bên trong. Hình như có người đang nhảy múa... Rõ ràng bốn phía không có người mà... Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa, he hé mắt nhìn vào bên trong từ khe cửa.

Giang Hựu Thần?

Bên trong là một gian phòng tập múa, chùm đèn màu bạc treo trên trần nhà phát ra những ánh sáng bàng bạc như ánh trăng, ba phía tường đều được gắn gương lớn, còn có cả những thanh giồng rất chuyên nghiệp, dưới đất là tấm thảm múa màu đỏ sẫm, mềm và đàn hồi.

Căn phòng lớn như thế mà chỉ có một mình Giang Hựu Thần, cậu ấy đang làm gì thế nhỉ? Đứng đối diện với tấm gương, nhìn vào gương chăm chú...

Đột nhiên, Giang Hựu Thần đưa tay phải ra nhún người xuống, hai chân lúng túng làm chậm mất nửa nhịp... Cậu ấy... đang múa ư?

Tiếp theo, Giang Hựu Thần làm lại động tác giống hệt nhưng hướng ngược lại, tôi không nhìn được nữa bèn cười nghiêng ngả.

- Ai đó? – Giang Hựu Thần nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng thẳng người lại, quay người nhìn về phía cửa.

- Là mình đây... - Tôi cúi đầu đẩy cửa bước vô trong. – Xin lỗi, mình không cố ý làm phiền...

- Thái Lăng, là cậu à? Mình đang đợi cậu này giờ đây! – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi bước vào, nhòe miệng cười hồn nhiên. – Nguyên nói, hôm nay cậu sẽ đến đây để cùng múa với mình, có phải không? Mình đã tập trước một lát rồi.

- Cậu... vừa múa ư? – Nhớ lại cảnh tượng ban nãy, tôi lại không nhìn được cười, nhưng cũng “phanh” kịp – Xin lỗi, mình không cố tình trêu chọc cậu...

- Hì hì, không sao đâu. Mình múa trông xấu tệ phải không? – Giang Hựu Thần chớp chớp mắt.

- Thật ra cũng không phải. Chỉ là... rất ngộ nghĩnh... Hừm hặc hặc... - Tôi lại ngượng ngùng lắc lắc đầu, mặt đỏ lên vì nhìn cười.

- Không, bởi vì mình múa rất tệ, nên mới phải mời cậu đến giúp đỡ! – Thái độ của Giang Hựu Thần nghiêm túc đến nỗi làm người đối diện muốn giúp đỡ cậu ấy đạt được tâm nguyện của mình ngay lập tức.

- Được thôi! Không thành vấn đề! – Tôi vỗ vỗ ngực mình nói, bỗng nhìn thấy chân của Giang Hựu Thần giật giật hai cái – Cậu có sao không?

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân của Giang Hựu Thần.

- Ha ha ha! – Tôi không thể nhìn được nữa, ôm bụng cúi sát người xuống đất mà cười, cười đến mức nước mắt nước mũi chảy giàn giụa. Đôi chân của Giang Hựu Thần được nhét vào trong một đôi giày múa ba lê, vì kích cỡ không đúng nên chân của Giang Hựu Thần bị độn thành một cục tròn như cái bánh bao, nhích qua nhích lại. Nhìn qua thôi cũng đủ biết cậu ấy rất không thoải mái với đôi giày của mình.

- Ha ha ha... Cậu... sao cậu lại mang giày thế kia? Sao lại phải mang giày ba lê?

- Minh... Lần trước nhìn thấy cậu múa ba lê, nghĩ rằng hôm nay cậu dạy mình sẽ... - Giang Hựu Thần đỏ mặt cúi đầu.

- Mau tháo đôi giày này ra đi. Cậu định làm bà chị của lọ lem à! - Tôi kéo Giang Hựu Thần ngồi xuống đất, bảo cậu ấy tháo đôi giày ra.

- Ừ, ừ! Quả thật là rất đau! – Giang Hựu Thần gật đầu như con gà mổ thóc. – Thái Lăng, hôm nay cậu định dạy mình bài gì vậy?

- Giang Hựu Thần, cậu muốn theo con đường chuyên nghiệp hay muốn theo con đường thần tượng nghiệp dư? – Tôi như người sành sỏi trong ngành.

- Thế nào là con đường thần tượng nghiệp dư?

- Giống như Holy vậy. – Tôi vừa nhắc Holy thì nói say sưa như thí sinh đi thi gặp bài văn tủ. – Lúc nào anh ấy cất giọng hát dịu dàng trong ánh đèn mờ ảo...

- Holy... là ai vậy? – Giang Hựu Thần giương to mắt ra nhìn tôi. – Cậu ấy cũng là học sinh trường British à?

- Hả? Đến cả Holy mà cậu cũng không biết sao? – Tôi há hốc miệng, to đến nỗi có thể bỏ bóng đèn tròn vào trong... - Cậu ta là ngôi sao rất nổi tiếng hiện giờ mà. Cậu xem nè, đây là tờ báo “Củ cải” của ngày hôm nay.

Giang Hựu Thần bán tín bán nghi cầm tờ báo từ tay tôi qua xem, xoay trái xoay phải xem tấm poster của Holy, cuối cùng mới phát ra được một từ “Ồ”.

- Holy cũng là học sinh cấp ba đấy! – Tôi tặc tặc lưỡi. – Nhưng mà mình nghĩ danh tiếng của Holy đang có xu thế giảm sút...

- Sao vậy? – Giang Hựu Thần ngược đầu nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy sự thần phục.

- Bởi vì cậu ấy đã có bạn gái!

- Có bạn gái? Điều đó có liên quan gì đến danh tiếng chứ?
- Đương nhiên là có rồi! Là một thần tượng, nếu như cậu có bạn gái, cậu sẽ làm cho rất nhiều các cô gái thích cậu phải tan nát con tim... - Tôi ra về rất xót xa, nuối tiếc, lắc lắc đầu. – Cái cô Linda đấy thật là tốt số, tìm được Holy đẹp trai như thế để làm bạn trai của mình...
- Có được bạn trai đẹp trai xem như là tốt số sao?
- Đương nhiên rồi! Giống như mình vậy... - Tôi đột nhiên nhận ra mình lơ lửng, suýt chút nữa thì để lộ thân phận của mình. – Như mình quen mấy bạn nữ, đều nghĩ thế cả!
- Hic... May mà thoát chết trong gang tấc! Hic...Nguy hiểm quá!
- E hèm...
- Hai người nói chuyện lâu như thế rồi, bắt đầu tập luyện đi! – Không hiểu từ lúc nào, tam đại tướng quân đã xuất hiện ở cửa phòng tập.
- Ừm, “thanh tra học đường” đến rồi, chúng ta không nên tán chuyện nữa. Mau đi tập thôi. Mình đang đeo trách nhiệm nặng nề trên vai đây! – Tôi nắm tay Giang Hựu Thần, kéo cậu ấy đến trước tấm gương.
- Hôm nay mình sẽ học gì nhỉ? – Giang Hựu Thần đứng trước gương hơi tỏ ra lúng túng, toàn thân không được tự nhiên.
- Cậu thả lỏng người ra. – Tôi vỗ vỗ vào vai Hựu Thần. – Theo mình, thì cậu nên đi theo con đường của Holy, vì thế không múa may gì hết.
- Woa, thế thì tốt quá. Cậu biết đấy mình rất sợ học múa, toàn thân cứ cứng nhắc. – Giang Hựu Thần ngại ngùng lắc lắc đầu.
- Ừ, yên tâm đi. Chúng ta bắt đầu thôi. – Tôi quay người đi về phía góc phòng, bỏ đĩa vào máy CD.
- Bùm chát, bùm chát, kết!
- Cái đĩa quay được hai vòng thì dừng lại, tôi quỳ ở dưới đất, mắt nhìn lên, tay với lấy cái nút Play, nhưng nó chẳng có chút động tĩnh gì. Tôi tức đến nỗi đập bồm bộp cái máy nhưng cũng chẳng ăn thua, nó vẫn trơ ra không nhúc nhích.
- Sao thế? Bị hư rồi à?
- Bốp.

Tôi nghe tiếng chân Giang Hựu Thần đi lại gần, định nói là hình như máy đĩa bị hư, mới ngược đầu lên thì đụng một cái bốp trúng đầu cậu ấy!

- Ui da! – Cái đầu của tôi ong lên như thanh sắt bị gõ, sưng vù như quả nhót...

- Xin lỗi! – Giang Hựu Thần giữ chặt lấy vai tôi, nét tuấn tú của gương mặt Giang Hựu Thần mờ ảo hiện lên trước mắt tôi, thật gần, thật gần...

- Không sao... không sao... - Tôi nhanh chóng dùng tay chống đất ngồi dậy, giữ khoảng cách an toàn với Giang Hựu Thần. Dù vậy tim tôi cũng đang đập loạn xạ.

Chát bùm... chát bùm...

Chiếc máy CD cuối cùng cũng ngoan ngoãn phát ra âm thanh như bình thường.

Tôi không dám nhìn Giang Hựu Thần, cúi gằm mặt xuống, đứng lên:

- Giang Hựu Thần, có âm nhạc rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

- Ừ...

- Hôm nay mình sẽ dạy cậu nhảy valse... Điệu valse là điệu nhảy đôi,...

- Thái Lăng, cậu làm sao thế?

- Hả? Không... không sao. – Tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần, dù sao Hựu Thần cũng không biết tôi là con gái, tôi có gì đáng để lo lắng đâu.

- Thái Lăng, cho mình hỏi mắt mình nên nhìn đâu mới đúng? – Khi tôi đang làm động tác mẫu, Giang Hựu Thần đột nhiên giống như một bé trai mẫu giáo khờ khạo hỏi.

- À... cái này... cái này... Ừ, là thế này, cậu nên tưởng tượng xung quanh cậu đang là đại dương rộng lớn, cậu dỗi mắt ra xa. Đôi mắt cậu phải tập trung vào điểm đằng xa kia... - Tôi thao thao bất tuyệt.

- À... tự nhìn ra phía đằng xa... - Giang Hựu Thần suy ngẫm trầm tư, rồi gật đầu, mỉm cười với tôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy khuôn mặt mình nóng như lửa đốt, hình như có ai đó đang đứng quan sát tôi.

Không phải chứ... không phải lão thần xui đang lén lút nhìn tôi chứ?

Không... trong lòng tôi hơi xốn xang! Tự nhiên thấy mình như êm đềm trôi đi trong giây phút thăng hoa hạnh phúc. Chúa ơi, xin đừng để giây phút này qua nhanh!

Tôi run rẩy quay người lại nhìn, đụng phải ánh mắt vô cùng hiền hòa của ai đó!

Bùm chéo! Lạy chúa!

Giang Hựu Thần... Giang Hựu Thần... bạn ấy đang nhìn tôi không chớp mắt, ánh mắt ẩn chứa một điều gì đó, thật khát khao... thật ngọt ngào... thật hạnh phúc!

- Cậu... - Tim tôi đập loạn nhịp, cứ như bên trong dòng máu dung nham đang sôi lên. Tôi ngẩn ngơ nhìn đôi mắt của Giang Hựu Thần, chân bị đóng đinh xuống đất, cánh tay ban nãy vừa giờ lên ngang vai cũng buông thõng xuống lúc nào không biết.

- Hựu! Cậu đang nhìn gì thế? – Hình như Kỳ Dực đã phát hiện ra tôi và Hựu Thần có điều gì đó bất thường, thắc mắc hỏi.

- À... - Giang Hựu Thần nở một nụ cười sáng lạn với tôi, để lộ hàm răng trắng bóng. – Thái Lăng nói trong lúc nháy thì phải nhìn vào nơi mình khao khát muốn nhìn. Mình nghĩ tới nghĩ lui thấy ở đây chỉ có mỗi Thái Lăng làm mình muốn nhìn nhất, vì thế mới nhìn cậu ấy!

Rầm!

Tam đại tướng quân nghe xong thì đồng loạt té âm xuống đất. Kỳ Dực cố gắng lồm cồm bò dậy, chăm chăm nhìn tôi:

- Các cậu... làm cái trò gì vậy? Chỉ động tác là đủ rồi, không cần phải giao lưu ánh mắt gì hết!

- Mình... mình biết rồi... - Tôi sợ sệt gật đầu liên hồi, cúi gầm mặt xuống không dám nhìn Giang Hựu Thần thêm nữa. Nhưng mà, tôi... tôi lại cảm nhận được một vị ngọt ở đầu lưỡi, ngọt đến tận tâm gan.

Cứ như là vừa ăn được kẹo mật ong...

Giang Hựu Thần xê dịch đôi bàn chân của mình theo khẩu hiệu và bước đi của tôi. Tuy rằng động tác vẫn còn cứng nhắc, nhưng không bước sai nhịp. Tập luyện được vài lần, Giang Hựu Thần đã tỏ ra thuần thục, bước nhảy nhẹ nhàng hơn, chúng tôi phối hợp ăn ý, nhịp nhàng.

- Động tác cuối cùng là mình xoay vòng, sau đó... - Tôi xoay vòng xích gần lại Giang Hựu Thần, nụ cười ấm áp như gió xuân thổi khe khẽ bên tai...

Thích... thích... thích...

Tôi nghe thấy được tiếng tim mình đập rộn rã. Ôi trời ơi, đứng gần Giang Hựu Thần thế này, không biết cậu ta có nghe thấy không nhỉ? Tôi vội vàng xoay ngược lại để lùi ra xa, khuôn mặt cậu ấy xa dần, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ đẹp của vị thiên sứ giáng trần...

- A!

Khi tôi xoay đến vòng cuối cùng, đưa tay để nắm lấy tay của Giang Hựu Thần, khi huơ lên chỉ thấy toàn không khí... Lực li tâm của những vòng xoay khiến tôi tiếp tục quay như con quay siêu tốc về phía sau...

Ầm!

Ôi cái mộng của tôi! Đau quá! Hựu Thần, cậu định cho mình té chết đấy à?

Ánh dương chiều chiếu bóng đổ dài xuống mặt đất, tôi xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra khỏi khu vườn Hạnh phúc... Ôi chao, thì ra Giang Hựu Thần ở ngoài đời cũng hơi bất bình thường. Anh chàng hoàng tử thần bí mà mọi người ngưỡng vọng này, tại sao lúc nào cũng như một con búp bê gỗ vậy nhỉ? Ở cạnh tôi, anh chàng này ánh mắt lúc nào cũng hiền hòa, còn tay chân lúc nào cũng luống cuống không thể điều khiển được...

Tôi ngược đầu nhìn vầng dương đỏ rực. Hoàng tử, cậu thật may mắn, xung quanh cậu luôn có cả đồng người chăm sóc chu đáo, cậu đâu cần lo lắng gì nữa? Nhưng mà cái bệnh sợ con gái của cậu ta, tôi chẳng thấy có một chút dấu hiệu nào cả. Ở gần tôi mà cậu ta vẫn thoải mái tự nhiên như không, lẽ nào người ta đồn đại sai? Hoặc là...

- Thái Linh!

Tôi đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình thì bị một tiếng gọi lớn cắt ngang. Tôi giật mình sợ hãi, bởi vì tiếng gọi này là của...

- Thái Linh, bà lẩn như trạch nhưng thoát không nổi đâu! – Thượng Hội đang khoanh tay trước ngực bước chậm rãi về phía tôi. – Uống công bọn này ngày đêm nhớ mong mòn mỏi bà. Bà thì tốt quá rồi, trốn đi biệt tam biệt tích, bà định cho bọn này leo cây hử?

- Nhưng mà... tôi đã cố gắng hết sức rồi! – Tôi nhú mày tỏ vẻ khổ sở, sợ bọn Thượng Hội sẽ sử dụng những độc chiêu rợn tóc gáy.

- Bà đang tìm cách đối phó với tội này phải không? – Ngọc Dĩnh đang đứng một bên cũng không chịu nổi nữa phải xen vào.

- Thái Linh, thật sự tội tôi không muốn nói bí mật của bà ra đâu! Cũng không muốn trù ẻo bà kiếp sau tiếp tục làm Miss xui xẻo! – Thượng Hội quả nhiên lại giở chiêu này ra, tôi chỉ mới nghe đến hai từ “xui xẻo” thì đã run bật lên rồi.

- Các bà muốn tôi làm gì?

- Thái Linh... - Thượng Hội đặt tay lên đôi vai của tôi, kề sát đầu vào tai tôi. – Tội này vẫn là bạn chí cốt của bà mà, sẽ không tệ như thế đâu!

Nghe thấy điệu cười như ma làm của Thượng Hội thì tôi đã biết còn những chuyện tệ hơn đang chờ đợi mình...

- Thái Linh, tội tui biết sắp đến ngày bỏ phiếu danh sách những chàng trai nổi tiếng nhất British rồi. – Ngọc Dĩnh nở một nụ cười tươi như hoa, lao về phía tôi như thú vồ mồi.

- Ưm, các bà định làm gì? – Tôi run rẩy nhìn Thượng Hội với Ngọc Dĩnh, cứ như nhìn hai con quỷ sa tăng vậy.

- Chỉ cần bà dặt tội này vào được bên trong, chuyện tấm hình coi như cho qua! – Thượng Hội nheo nheo mắt cười với tôi.

- Nhưng mà, vé vào dự buổi bỏ phiếu khó lấy được lắm...

- Vì thế nên mới đi tìm bà chứ! Bà hiện giờ là người của British, hơn nữa còn là người mới được vào trong bảng xếp hạng đó. Bà không biết đâu, bây giờ ở trường bọn mình không ít các cô nàng thích cái kiểu khờ khạo của bà lắm đấy. Vì thế, có chút xiu chuyện thế này thì đâu có thành vấn đề gì đâu, phải không? – Ngọc Dĩnh vỗ vỗ vai tôi, như đang đảm bảo với tôi điều gì đó.

- Nhưng mà... vé tham dự lễ bỏ phiếu danh sách những anh chàng nổi tiếng nhất British đã bị học sinh giành giựt nhau hết

từ cả một tháng trước đây rồi. Bây giờ nửa vé cũng khó lòng có được!

- Thái Linh, tui đang cho bà cơ hội để bù đắp lại lỗi lầm của mình đấy! – Thượng Hội lại vỗ thật mạnh lên vai tôi, nháy mắt cùng Ngọc Dĩnh rồi cả hai cùng biến mất trong màn đêm mờ nhạt.

Vù vù vù...

Một cơn gió lạnh thổi qua, chỉ có mỗi cái bóng của tôi ẩn hiện dưới ánh trăng cô lạnh.

- Tại sao? – Tôi dõi theo hai cái bóng vừa đi khỏi được một lúc, rồi bỗng dừng hét lớn lên. – Chúa ơi, khi nào ngài mới chịu thức dậy đây?

- Ánh sáng của Chúa sẽ chiếu rọi đến từng góc ngách của thế gian này... - Một giọng nói đanh lạnh của một người đàn ông cất lên.

- Ai? Là ai đó? – Tôi vội vàng xoay quanh để tìm. Bầu không khí im ắng khiến tôi có chút cảm giác sờn lạnh sống lưng.

Cộc cộc cộc..., tiếng bước chân mỗi lúc một xa dần, ánh đèn đường mờ mờ chỉ chiếu được cái bóng của ông ta. Tôi cố gắng căng tròn mắt để nhìn cho rõ nhưng cũng không thể thấy được hình dạng thật của ông ta.

- British, đó là nơi để con tìm được hạnh phúc.

Cái bóng di chuyển đến góc đường, chỉ còn giọng nói vang vọng lại...

- Thật vậy sao?

Con đường vắng vẻ đến mức như chưa từng xuất hiện loài người, chỉ có mỗi ánh trăng chiếu rọi xuống tôi.

Thời gian cứ như vị quán quân môn chạy đường trường không biết mệt mỏi, chớp mắt cái tờ lịch đã được giở đến trang có ngày của buổi lễ bỏ phiếu danh sách những người nổi tiếng British.

Theo thường lệ, sự kiện bỏ phiếu sẽ được diễn ra trong ba ngày. Trong ba ngày này, tất cả các anh chàng đều phải cố gắng

hết sức mình để thuyết phục mọi người bỏ phiếu cho mình. Danh sách số phiếu sẽ được công bố vào ngày cuối cùng!

Cả ngôi trường British ngay từ thời khắc đầu tiên của sự kiện bỏ phiếu đã giống như một trận chiến ác liệt, bầu không khí trở nên vô cùng điên loạn.

- Cho tôi!

- Là của tôi!

- Tôi! Cho tôi đi!

Sáng sớm hôm đó, tôi mới vừa đặt chân đến trường thì đã thấy phía trước cổng được vây chặt kín lũ hám giai đẹp. Bọn họ trông giống như đám kiến chen chúc, la hét như đang tranh giành một món đồ gì đó.

Tôi buông ra một tiếng thở dài, đang định rời khỏi thì bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một anh chàng cao lớn.

Cậu ta mới cao làm sao! Tôi đứng chỉ mới đến ngực cậu ta. Ngược mắt nhìn phải tốn thêm ít sức nữa mới nhìn thấy được cằm cậu ta.

- Chào cậu! – Chàng thanh niên cúi mặt nở một nụ cười rạng rỡ với tôi.

- Chào... chào... cậu! – Tôi bị sự thân thiện của cậu ta làm cho ngớ ngẩn. Thái Linh tôi từ nhỏ đến lớn đều là chúa xui xẻo, trước giờ chưa bao giờ được ai niềm nở chủ động chào hỏi.

- Ở bên đó hình như đang rất náo nhiệt, cậu có thể giúp mình đi xem thử có chuyện gì đang xảy ra bên đó không? – Nụ cười của chàng thanh niên thật là ấm áp, tay anh ta chỉ về chỗ có đám con gái đang đứng, giọng nói rất hiền hậu.

- À, ừ... được... được... - Tôi hoàn toàn bị khuấy phục bởi sự xuất hiện đột ngột của chàng thanh niên đầy thiện cảm này, không kịp nghĩ gì tôi đã gật đầu đồng ý, rồi cứ nhắm mắt nhắm mũi xông vào đám con gái phía trước.

- Ôi, các chàng đẹp trai British!

- Của tôi!

- Ha ha ha! Chàng đẹp trai cuối cùng cũng tự đến nộp mình rồi! Tiểu Vân, cậu thật là thông minh!

- Ha ha ha! Chiêu này gọi là thả con thuồng luồng, bắt con săn sắt! Ha ha!

Tôi nhắm mắt nhắm mũi xông vào đám nữ sinh, đến nơi mới nhận ra mình đã phạm phải lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời: Đám con gái này giả bộ như đang tranh giành nhau một vật gì đó, ý đồ để lôi cuốn sự tò mò của các chàng trai British đến xem. Rõ ràng bọn họ đang cố tìm ra cơ hội để được tiếp xúc với các chàng trai British!

Vô số các bàn tay của con gái sờ vào tóc tôi, áo tôi, thậm chí là quần tôi! Tôi cảm giác mình giống như một con côn trùng bị trúng kế của đại tướng quân đội kiến, quần quai cố tìm đường sống cho mình!

- Thả tôi ra... thả tôi ra... thả tôi... ra!

Sân trường British rộng lớn vang vọng tiếng hét kêu cứu thảm thiết của tôi...

Mười phút sau đó...

Tôi như tên lính bại trận, thân xác tôi bời xông ra từ đám con gái hám giai đẹp mất lí trí đó.

Quay đầu nhìn lại, lũ vịt giời vẫn còn đang la hét giành nhau tôi tả hoa lá... Chẹp chẹp... Hú hồn! Sao con gái lại si tình đến thế nhỉ?

Ủi mềng ơi! Tôi vô tình chạm tay lên cổ, trên đó trống trơn không có gì. May quá! Tôi sức nhớ hôm qua lúc đi tắm tôi đã tháo cái dây chuyền mặt pha lê ra cất rồi, nếu không hôm nay tôi sẽ phải hối hận cả đời...

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn chưa hết sợ về sự việc vừa xảy ra. Tôi ngược đầu nhìn, định rằng sẽ kể lại trận phá vòng vây, thoát hiểm vừa trải qua, bỗng phát hiện chàng trai đó đã chạy đứt dép từ lúc nào!

Ủa? Cậu ta chạy đâu rồi? Rõ ràng ban nãy vẫn còn đứng ở đây kia mà? Kì quặc thật! Kệ, cứ đi tìm bọn Giang Hựu Thần trước đã.

- Giang Hựu Thần? Giang Hựu Thần... - Bao nhiêu phòng hóa trang như vậy, biết tìm bọn họ ở đâu đây? Thật là, chẳng nói cho người ta cụ thể!

- Giang...! - Tôi thuận tay đẩy cánh cửa ra, mới nói được có một chữ miệng tôi đã cứng đờ không nói được nữa. Bởi vì, tôi nhìn thấy...

- A...! - Trong phòng đột nhiên dội ra một tiếng kêu thất thanh, một nam sinh nhanh chóng quay người vào, lưng đối lại

với tôi! Tôi cũng lập tức dùng tay che mắt mình lại, rồi từ từ hé mắt nhìn qua những khe ngón tay...

Sao lại đúng lúc thế nhỉ? Tôi làm sao mà chọn ngay lúc người ta thay đồ để đẩy cửa vào thế không biết?

- Tôi... - Tôi thật ra cũng không ngờ gặp phải hoàn cảnh như thế, tôi vô tình lơ mờ nhìn thấy bộ lưng sẵn chắc của cậu ta. Tôi thấy toàn thân mình run rẩy, suýt chút nữa thì té lăn xuống đất giựt giựt.

- Biến ngay! – Chàng thanh niên cất giọng đầy phẫn nộ.

Hu hu hu... Người ta đâu phải cố tình muốn xem đâu! Hơn nữa dù sao tôi cũng là một tên con trai kia mà! Đâu có tính là nhìn lén được!

Nhưng mà cái giọng nói này? Sao mà nghe quen quen?

- Tôi... tôi đi ngay đây! – Tôi một tay vẫn che chặt mắt mình, một tay đẩy cửa bước ra!

Tôi đập mạnh cửa lại, hì hà hì hộc thở. Cả thân người vẫn đang cúi khom lưng lại tỏ vẻ vâng lời.

- Thái Lăng, cậu đứng trước cửa phòng thay đồ của An Vũ Phong làm gì vậy?

Tôi quay đầu lại nhìn, thì ra là Kỳ Dục!

- Tôi...

Đợi đã... cậu ta ban nãy vừa nói phòng này là phòng thay đồ của...

An Vũ Phong?!

Nói thế có nghĩa... tên con trai trần trụi ban nãy chính là... An Vũ Phong?

Ôi trời đất ơi! Thật là khủng khiếp! Không hiểu An Vũ Phong có kịp nhận ra tôi không?

- Cậu còn đứng như trời trồng ở đó làm gì? Mau tới giúp đỡ đi!

- À, à! Ừ!

Tôi bị Kỳ Dục lôi đến một phòng thay đồ khác, mới nhìn đã thấy ngay Giảng Hựu Thần đang ngồi trên chiếc ghế lưng cao của Ý.

Hôm nay trông cậu ấy thật khác quá, khuôn mặt rạng rỡ, mái tóc thả tự nhiên. Cậu ta ngồi trên chiếc ghế sang trọng đó, trông như vị tướng trẻ đầy khí phách! Ngay cả tôi cũng thấy mình lịm đi trước khí phách của vị hổ tướng!

- Hừu, cậu mặc thử bộ đồ này xem! – Kì Dực đứng trước mắc quần áo, lựa tới lựa lui, rồi ôm ra một mớ đồ. Mới nhìn đã biết toàn những bộ quần áo đắt tiền.

Phòng thay đồ riêng của Giang Hựu Thần, bốn phía đều được dán những lớp giấy dán tường vàng óng. Bàn hóa trang, cây treo đồ, bệ rửa tay, tất cả mọi thứ đều đầy đủ...

Giang Hựu Thần mặc quần áo của Kì Dực đưa cho, đứng trước gương ngắm nghía. Toàn thân cậu ấy toát lên một khí chất thần bí của chàng hoàng tử, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được. Nhưng, ánh mắt có chút mâu thuẫn khó hiểu...

Vù... một cơn gió lạnh thổi qua, Nghiêm Ngôn đẩy cửa bước vào.

- Hừu, xong chưa vậy?

Hu hu hu... lần nào cũng vậy, chỉ cần Nghiêm Ngôn xuất hiện, tôi cho dù có mặc nhiều quần áo đến đâu cũng tưởng mình bị quăng đến bắc cực, cả người lạnh run lên bần bật.

- Ừ! Mình đã nhớ hết rồi. Yên tâm đi Ngôn. – Giang Hựu Thần lưng quay về gương, đối diện với Nghiêm Ngôn gật đầu. – Sao không thấy Nguyên đâu vậy?

- Nguyên hôm nay làm MC mà, vì thế sẽ không đến được đây đâu. Buổi lễ bỏ phiếu sắp bắt đầu rồi. – Nghiêm Ngôn nói xong thì quay người nhìn tôi, đôi mắt lạnh như băng hướng thẳng vào tôi, cứ như đang cảnh báo tôi không được gây ra bất kì tai họa nào.

- Ngôn... giờ này năm ngoái, Phong cũng vẫn còn đi cùng với chúng ta có phải không... - Giang Hựu Thần bỗng nhẹ nhẹ xoa xoa mặt gương trước mặt, lưỡng lự hỏi...

Căn phòng thay đồ vốn dĩ đang rất căng thẳng, bỗng nhiên như cô đặc lại, nặng nề khiến người ta có cảm giác khó thở.

Phong...

Lẽ nào người mà Giang Hựu Thần nói đến chính là An Vũ Phong?! Bọn họ không phải là kỳ phùng địch thủ của nhau sao? Nhưng lần trước Giang Hựu Thần bị thương, An Vũ Phong sao lại lo lắng đến vậy? Tôi hoài nghi nhìn mấy người bọn họ như đã

bị điểm huyết đứng yên, thắc mắc trong lòng như bọt xà phòng, hết cái này đến cái khác tiếp nhau nổi lên trên.

- Thái Lăng, hôm nay không có chuyện gì đâu, cậu cứ tự đi chuẩn bị đi, cố lên nhé! – Kì Dực nhìn tôi cười khì khì, vỗ vỗ vai tôi, phá đi bầu không khí nặng nề trong phòng.

- Ủ! – Tôi lo lắng quay đầu nhìn Giang Hựu Thần, đúng lúc cậu ta cũng đang nhìn tôi. Có thể nhờ mấy hôm làm việc cùng nhau, mọi người có vẻ cũng thân thiết hơn. Tôi đưa tay làm dấu “cố lên”. Giang Hựu Thần nhìn tôi, đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ.

- Chuyện đã qua rồi! – Nghiêm Ngôn lạnh lùng nói. – Chúng ta đi thôi.

- Đợi đã! – Đột nhiên, Kì Dực lao đến ngồi xuống cạnh Giang Hựu Thần như tên bắn, nhẹ nhàng xắn ống quần của cậu ấy lên. Vừa xắn vừa thì thầm. – Đây là hàng đặt riêng của LV, mình biết cậu mặc qua rồi sẽ không mặc lại lần thứ hai. Cậu cẩn thận một chút, đừng để nó bị dơ. Để mai này mình còn đem nó lên mạng bán đấu giá!

Ôi trời! Mọi người đồng loạt căng tròn mắt... Thằng cha này, thật là vua kiết xu tái thế, cứ mở mồm là nhắc tới tiền!

Trên đường từ phía hậu đài đi đến hội trường lớn, tiếng nói chuyện ồn ào càng lúc càng rõ. Tuy nhiên rằng đây không phải lần đầu sống trong không khí náo nhiệt, nhưng tôi vẫn bị cảnh người đông như trẩy hội làm cho choáng ngợp!

A!

Ôi!

Ai cha!

Mới vừa đến cửa hội trường, tôi đã bị chôn chân xuống đất... Hội trường đông nghịt người. Trên không chỉ chít các bảng băng rôn ghi rõ “Giang Hựu Thần, mình yêu cậu!” hay “An Vũ Phong là duy nhất!”

Đây, đây chính là “Lễ bỏ phiếu bình chọn chàng trai nổi tiếng nhất British” ư? Đến cả bầu cử tổng thống cũng chưa chắc được như thế này nữa...

- Thái Linh, Thái Linh! – Tôi đang ngo ngẩn giữa biển người thì đột nhiên có người gọi tên tôi. Tôi quay đầu thì nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đang cố lao mình chạy từ đám người về phía tôi.

- Thái Linh, bà đúng là tài giỏi, bà giúp tụi mình vào bên trong rồi! – Thượng Hội trán nhể nhại mồ hôi vổ vổ vai tôi.

- Trùi ui! Nếu như bỏ lỡ ngày hôm nay thì tôi có chết cũng không nhắm được mắt mắt. – Ngọc Dĩnh nhìn theo các chàng trai British trên sân khấu tỏ ý thèm thuồng.

Tôi lắc lắc đầu tỏ ý miễn cưỡng, cố gắng giữ khoảng cách với hai nhỏ. Cần nhớ rằng, tôi hiện giờ đang là con trai, nếu lỡ để bọn bạn học trường Maria nhận ra thì xem như công sức tôi bỏ ra bấy lâu đều xuống sông xuống biển hết.

Ngay lúc tôi đang cố gắng để bảo vệ thân phận của mình, cái loa phóng thanh bỗng phát ra tiếng, toàn hội trường bỗng náo động lên, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh cũng lao lên về phía sân khấu.

Hừm! Hai bà bạn “trọng nam sắc, khinh bạn hiền”...

- Ôi! Đẹp quá!

- Ôi! Nguyên kìa! Đúng là cậu ta rồi!

Mọi người trong hội trường bỗng hét lên, tôi tò mò nhìn về phía sân khấu. Quả nhiên là Ấn Địa Nguyên, một trong sáu đại tướng. Cậu ta cầm micro bước ra sân khấu. Không ngờ Ấn Địa Nguyên không những là một cao thủ dàn xếp mọi chuyện mà còn là một thần đồng về dẫn chương trình. Một nhân tài toàn diện!

- Toàn thể các bạn trường British thân mến, các bạn gái đáng yêu của chúng tôi, xin chào tất cả mọi người!

- A! – Mọi người ở dưới sân khấu đồng loạt đáp trả.

Tôi bỗng phát hiện, để một người đẹp trai ngời ngời như thế này làm MC quả là một sai lầm to lớn! Bởi vì cậu ta chỉ có thể làm cả hội trường càng náo loạn, chứ không thể “giữ gìn trật tự trị an”!

- Đã đến lễ bầu chọn cho danh sách những người nổi tiếng nhất British mỗi năm một lần, mọi người sắp được gặp các chàng hoàng tử British của mình trên sân khấu – Ấn Địa Nguyên chưa kịp dứt lời, cả hội trường đã ào ào như sóng thần...

- Được... ! Hay quá... !

- Nguyên, I love you... Em nhất định sẽ bỏ phiếu cho anh!

Lũ vịt cạp cạp ở dưới sân khấu mê mẩn bởi vẻ đẹp, cùng cách ăn nói có duyên và hài hước của MC. Nếu bây giờ có xảy ra động đất cũng khó có thể lay họ tỉnh dậy!

- Vâng, buổi lễ tuyên truyền bầu cử xin chính thức bắt đầu! – Ân Địa Nguyên nói vào trong micro. – Theo thứ tự của bảng xếp hạng tháng trước, đầu tiên mời các bạn mới được vào bảng xếp hạng!

Mới được vào bảng xếp hạng? Nói như thế có nghĩa là sắp đến phiên tôi bước lên sân khấu rồi? Tôi đột nhiên cảm thấy chân mình lạnh cóng, hai đầu gối đánh vào nhau cộm cộm.

...

- Cảm ơn bài nói chuyện của Trịnh Tuấn. Tiếp theo xin mời bạn Thái Lăng với biệt danh Vua đầu bếp!

Là tôi! Tôi vẫn còn chưa kịp thở thì đã bị Kì Dục không biết xuất hiện sau lưng từ lúc nào, đẩy tôi bổ nhào lên sân khấu. Đứng trên sân khấu, tôi thấy đầu mình rỗng tuếch, cả người mình như đang trong trạng thái chân không, kể cả hệ hô hấp cũng hoạt động một cách khó nhọc.

- Thái Lăng, có lẽ do lần đầu vào được bảng xếp hạng nên có chút mất bình tĩnh. Nhưng mà, mọi người có thích Thái Lăng như thế này không?

- Thích lắm! Pretty boy!

Dưới sân khấu mọi người hô lớn. Tôi thậm chí còn nhìn thấy cả hình của mình được dán trên những tờ poster quảng cáo, một đám con gái đang la hét cổ vũ cho tôi. Nhưng tại sao tôi không thốt lên được lời nào cả vậy? Tôi chỉ còn biết cách nhìn Nguyên cầu cứu, hi vọng cậu ấy có thể cứu được tôi ra khỏi cơn nước lửa này.

- Theo nguồn tin đặc biệt thì Thái Lăng kể cả nói chuyện với con gái mặt cũng đỏ ửng, xem ra các “điệp viên nữ” của chúng ta rất thạo tin. Vì tất cả những ai ủng hộ, có lẽ Thái Lăng muốn nói câu “cảm ơn” – Ân Địa Nguyên đứng trên sân khấu, không còn thờ ơ trước khó khăn của tôi, hơn nữa còn nháy mắt động viên tôi, đưa micro vào sát bên miệng.

- Nói cảm ơn đi! – Cậu ta thì thầm vào tai tôi.

- C...á...m ơ...n!

- Thái Lăng, bọn mình sẽ ủng hộ cho cậu!

Sự kích động của đám khán giả ở phía dưới khiến tôi lúng túng tay chân, chỉ biết liên tục cúi đầu chào, miệng nói “cám ơn”.

- Thật là dễ thương quá! Đến cả tôi cũng bắt đầu thích Thái Lăng rồi! Nào, người tiếp theo, chúng ta xin mời bạn...

Ở dưới khán giả lại nhộn nhạo lên bởi lời của Ân Địa Nguyên, tôi vội vàng đi vào bên trong sân khấu. Tâm trạng vẫn chưa thể ổn định lại được. Ân Địa Nguyên ban nãy tốt với tôi như thế... tôi...

Ứng cử viên từng người từng người một lên sân khấu chào mọi người. Tôi không còn tâm trí để nhìn những chàng thanh niên tự xưng mình là siêu sao này nữa, mà bắt đầu lo lắng cho Giang Hựu Thần. Nếu như cậu ấy quả thật mang bệnh sợ con gái, ở dưới kia biết bao nhiêu người như thế, cậu ta sẽ như thế nào đây?

- Người tiếp theo lên sân khấu gặp gỡ mọi người sẽ là người đứng hạng hai – An Vũ Phong...

An Vũ Phong? Không ngờ Ân Địa Nguyên đã đọc đến tên của An Vũ Phong rồi!

- Hi, every body! – Chỉ mới nghe thấy một giọng nói lao vút trong hội trường ra. Sau đó một chàng thanh niên mặc quần áo trắng như con bạch mã kiệu trắng, nhảy lên sân khấu. Trong thoáng chốc, cả hội trường như bị chập điện, lóe sáng!

Tôi bỗng nhiên nhớ lại bộ lưng trần ban nãy... gương mặt liền đỏ ửng lên...

- Ngọn gió kim cương! Ngọn gió kim cương!

- Ôi, Vũ Phong! Vũ Phong number one!

Ở dưới sân khấu bỗng nhộn nhạo lên các tiếng la hét. Các nữ sinh đều bị mê mẩn bởi nụ cười huyền thoại thánh thiện của An Vũ Phong. Mọi người đều há hốc miệng, đôi mắt dán chặt lên sân khấu, cứ như cả trời đất này chỉ còn lại mỗi mình An Vũ Phong... Hừm, các bà bạn vệt bầu của tui sao mà dễ mất lí trí thế!

- Mình là... An Vũ Phong! – An Vũ Phong đứng hiên ngang giữa sân khấu, rồi đột nhiên hất mái tóc ra sau đầy phong cách!

- Á! – Lại một trận la hét nổi lên...

Hành động này của An Vũ Phong cũng quả thực rất đẹp! Tay áo phấp phới, mái tóc bay bay, đôi bông tai kim cương phát lên những ánh sáng lấp lánh trên mái tóc!

Tôi cũng bị làm ngẩn ngơ! Quả nhiên là tuyệt đẹp!

- An Vũ Phong! Ôi! An Vũ Phong! – Các nữ sinh thi nhau hét lớn đến mức sắp xuyên thủng mái trần hội trường.

Tôi ngơ ngác đứng ở một bên... Trong lòng cũng không thể kìm nén nổi sự thán phục: Cậu ta đẹp thật!

... Nụ cười thiên thần, pha chút ngang ngạnh đáng yêu...

An Vũ Phong cứ như sinh ra đã thuộc về sân khấu này, thuộc về thế giới đầy ánh sáng!

- Hôm nay, tôi muốn gửi đến các bạn một bài hát thật đặc biệt, dành tặng người đặc biệt...

Lời của An Vũ Phong vẫn chưa dứt, lại một trận la hét nổi lên. Đúng lúc này, tiếng đàn piano nhẹ nhàng du dương cất lên bay bổng khắp hội trường British.

...Anh vốn muốn nhẹ nhàng thả hồn như làn gió thoảng

Nhưng anh không thể buộc lòng mình thôi vương vấn bên em

Tình yêu hóa ra cũng nặng đầy nhưng nhớ theo năm tháng...

Giọng hát ngọt ngào của An Vũ Phong vang vọng trên sân khấu, lập tức khiến đám ong vò vẽ ở dưới phải im bật chăm chú lắng nghe. Trăm ngàn quả tim đang treo lơ lửng theo tiếng nhạc trong hội trường...

Nụ cười ngọt ngào của em đánh thức chuông điện thoại lòng anh

Tình yêu hóa ra đến đột ngột như trận mưa đầu hạ...

Tít tít tít...

Lúc này mà còn có ai gửi tin nhắn cho tôi nhỉ? Tôi mở điện thoại ra nhìn. Đúng là có tin nhắn gửi đến cho tôi thật.

Bạn của bạn gửi đến cho bạn một tin nhắn: Gửi tặng một người đặc biệt...

Lẽ nào là cậu ta? Tôi vội nhìn An Vũ Phong đang trên sân khấu. Cậu ta đang cầm máy điện thoại múa theo tiếng nhạc. Không lẽ nào lại là cậu ta? Ngay trong thời điểm đó, An Vũ Phong chớp chớp mắt, nháy nháy về phía tôi!

Màn hình ấm áp khi có hình dáng thân thuộc của em
Duyên phận chúng ta, hãy để anh viết tiếp dòng còn dang dở...

Thích... thích... thích!

Tiếng kêu gào của đám nữ tặc bên tai tôi mỗi lúc một nhỏ lại, tôi chỉ còn nghe tiếng tim mình loạn nhịp... An Vũ Phong, ánh mắt cậu ấy không giống như bình thường, ngọt ngào... nghịch ngợm... hay là...

Thì ra tim tôi đập mỗi lúc một nhanh hơn, không khí ở chung quanh cũng càng lúc càng loãng ra. Tim tôi cũng nhẹ bẫng theo tiếng nhạc... lơ lửng trên không, cảm thấy mình có chút lênh đênh, như lá thuyền tre không bến đậu...

Tiếng nhạc vừa dứt, An Vũ Phong đi đến mép sân khấu, ánh mắt vẫn nhìn về phía tôi. Cậu ấy thở một hơi sâu, đưa micro lên miệng, cả đám người ở phía dưới nín thở chờ đợi...

- Bài hát này là để tặng cho một người đặc biệt...

Thích... thích... thích!

Tim tôi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đập như trống trận. Ánh mắt của An Vũ Phong cùng cái tin nhắn lúc nãy... Nhưng mà tôi đang là con trai kia mà... lẽ nào cậu ta phát hiện ra rồi? Lẽ nào cậu ta muốn nói với tôi?

- Tặng cho tất cả các bạn nữ đặc biệt hôm nay! Tôi yêu các bạn!

- A! A! An Vũ Phong nói yêu mình kìa!

- Phong, mình cũng yêu cậu!

Tiếng hét của đội quân vịt bầu làm trấn an trái tim tôi lại! Tôi có phải nên đi cảm ơn bọn họ không?

Tôi ngược đầu nhìn An Vũ Phong trên sân khấu. Cậu ta đang gửi đến các cô gái của mình những cái hôn gió...

...

Có thể tất cả những gì ban nãy chỉ là ảo giác. Phải rồi, nhất định là ảo giác!

CHƯƠNG 4

NẾU CÓ THỂ, EM XIN NÓI LỜI HỐI HẬN MUỘN MÀNG

Shall I regret

Địa điểm:

Hội trường trường British

Quán ăn nhỏ

Rạp chiếu phim thành phố Saint Roland

Phòng tập võ đạo

Nhân vật:

Thái Linh – Học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hôi – Học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – Học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – Học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – Học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – Học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – Học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – Học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – Học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể con ước trở thành Marilyn Monroe.

Để ánh đèn sân khấu luôn nhảy múa quanh con

Để hàng ngàn ánh mắt hướng theo ngưỡng mộ
Chúa đáp: Ta đã nghe thấy mời cầu nguyện của con.
Thế là, tôi trở thành cascadeur đóng thế,
Nắm trái mọi nỗi nhọc nhằn của thế giới
Màn bạc lung linh

oOo

- Tiếp theo, tôi xin được mời người đứng đầu bảng Topten, hoàng tử của British Giang Hựu Thần lên sân khấu. – Tiếng của Ân Địa Nguyên vừa dứt, cả hội trường ầm ầm lên như ngọn núi nứt đôi. Hết thấy mọi người đều gào thét inh ỏi!

- Giang Hựu Thần, em mãi chung thủy với anh!
- Giang Hựu Thần mãi là hoàng tử của trái tim em.
- Hựu Thần! Ôi Hựu Thần kìa!

Các nữ sinh mỗi người cất một “giọng vịt cạp cạp” đủ cung bậc khác nhau, tìm đủ mọi cách để đè bẹp đối thủ. Hội trường trở nên náo động vô cùng. Dân nhạc cạp cạp không ai chỉ huy tranh nhau kêu đến ong cả đầu. Ân Địa Nguyên lúc này cũng đành bó tay, không thể kiểm soát nổi tình hình.

Tiếng la hét dồn dập như những con sóng thần vút cao, chực đổ ập xuống khi Hựu Thần bắt đầu bước ra sân khấu. Bộ quần áo do Kì Dực chuẩn bị cho càng làm nổi bật tư chất thanh thoát, đúng chất hoàng tử. Cậu nở một nụ cười tươi rói như ánh dương, đôi mắt nhìn đắm đắm quyến rũ lạ thường. Mọi người như bị thôi miên, không thể rời mắt ra khỏi. Đúng là hư ảo, không thể nào với tới được...

Rầm... rầm...

Nụ cười rạng rỡ, ngọt ngào của Hựu khiến tất cả các nữ sinh phía dưới đổ rạp, đắm đuối như con cá chuối! Thậm chí khi ngắt lịm đi, khuôn mặt họ vẫn lộ vẻ hạnh phúc, vui sướng ...

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng nhấc tay trái mình lên, đặt ngón tay trái mình lên giữa môi. Cả hội trường lập tức im phăng phắc! Nhưng đội quân cây si mắt vẫn chập chờn nháy múa những trái tim màu hồng, miệng vẫn nở những nụ cười đờ đẫn, rộng toác ngoác hơn cả chú người gỗ Buratino.

Giang Hựu Thần gật đầu với An Vũ Phong, An Vũ Phong quay người bước vào bên trong.

- Xin chào các bạn, mình là Giang Hựu Thần. Rất cảm ơn sự ủng hộ của các bạn. Có các bạn mới có mình ngày hôm nay... - Thật không hổ danh đệ nhất hoàng tử Giang Hựu Thần, nói chuyện rất khéo. Ô, quên mất, là Ân Địa Nguyên viết rất khéo mới đúng.

Lời của Giang Hựu Thần nghe cứ như tiếng chuông thánh thót ngân vang, văng vẳng bên tai.

- Hy vọng các bạn sẽ luôn ủng hộ mình. Cảm ơn các bạn! - Giang Hựu Thần hướng về mọi người nở một nụ cười "sát thương hàng loạt, cưa đổ Điêu Thuyền, hạ gục Tây Thi".

- Ôi, Giang Hựu Thần! - Cả hội trường lại thêm lần thứ n+1 nổ tung. Tất cả lũ bạn mê trai đẹp của tôi không thể đứng yên được nữa.

Tôi đứng giữa "đám dân tình toan nổi loạn", bị chèn bên trái rồi ép bên phải như bị nhồi thịt bó giò. Tôi đứng cũng vững được, chỉ nhúc nhích được cái đầu. Tôi thấy Thượng Hội và Ngọc Dĩnh tay nhắm nhắm cuốn "Bộ sưu tập chữ kí những người nổi tiếng". Không hay rồi, lẽ nào bọn họ muốn...

Tôi lầm rầm cầu khẩn cho điều mình vừa lo lắng là thừa thãi. Hai nhỏ đã bắt đầu di chuyển lên phía sân khấu với tốc độ chóng mặt, vừa chen lấn vừa vớ tay ra đằng trước.

Nụ cười của Giang Hựu Thần bỗng tắt lịm, sắc mặt phút chốc trở nên trắng nhợt. Không xong rồi, Ngọc Dĩnh đã nắm được chân của Hựu! Tôi bắt đầu lao như sao xẹt về phía trước.

Tam đại tướng quân nhanh hơn cả tôi lao ra, nhảy xuống phía dưới sân khấu kéo tay Ngọc Dĩnh và Thượng Hội lại. Nhưng nữ sinh Maria vốn nổi tiếng bởi tính táo bạo, không tiếc thân mình vì chàng đẹp trai. Vì thế bất chấp bị lôi, bị kéo, bị đẩy kiểu nào họ vẫn đứng ì như đá tảng! Quả là bài tập bám sát "hotboy" đã luyện tới độ công lực thâm hậu!

Khuôn mặt của Giang Hựu Thần càng lúc càng trắng bệch. Tôi nóng ruột lách giữa dòng người lao về sân khấu. Lúc này tất cả các nữ sinh trong hội trường bắt đầu náo loạn lên, nhất loạt chen lấn về phía sân khấu. Tam đại tướng quân vừa nắm chặt tay của Ngọc Dĩnh và Thượng Hội vừa ngăn chặn đám "đám nữ binh" đang ồ ạt dâng lên như thủy triều dâng.

Giang Hựu Thần gần như đã mất hết cảm giác, ánh mắt mờ dần, khuôn mặt trắng nhợt, chân như dính keo dưới đất. Hựu không nhúc nhích không phản ứng gì khi các bàn tay “búp chuối” kéo áo, lôi tay. Chúa ơi, lúc này con mong mình mọc một đôi cánh để bay lên, để không bị quay như nghiền bột trong cối xay khổng lồ này.

Cuối cùng cũng quay đến mép sân khấu, tôi lấy hết sức bình sinh thoát khỏi đám nữ sinh đang kẹp chặt tôi như kẹp chả. Nhưng do dùng quá sức, tôi mất đà, cả thân người té nhào xuống sàn sân khấu.

Không còn thời gian để thăm cú ngã trời giáng, tôi vội vàng lồm cồm bò dậy chạy tới chỗ Giang Hựu Thần. Giang Hựu Thần vẫn trắng nhợt đứng nguyên ở mép sân khấu, tôi lao tới với tay kéo lấy Hựu...

Trời ơi! Mũi cậu ấy hình như có... máu!

Tôi nắm chặt được cánh tay cậu ta kéo về phía sau. Có lẽ do quá mạnh, Giang Hựu Thần suýt chút nữa thì té nhào. Tôi quay người, để cậu ấy quay lưng về khán giả. Giang Hựu Thần vừa quay lưng xong, hai dòng máu tươi lập tức tuôn ra từ mũi!

Nhìn thấy máu chảy ra, tay tôi bắt đầu run rẩy. Tôi kéo Giang Hựu Thần chạy xuống khỏi sân khấu.

Trông Hựu lúc này mỏng manh như một tờ giấy. Tôi lung túng đến rối cả tay chân, không biết mình nên làm gì nữa. Nhìn thấy Giang Hựu Thần liên tục bị chảy máu cam, tôi thật sự cảm thấy sợ nếu máu ra không ngừng thế này cậu ấy sẽ...

Thúi thúi cái mồm! Mặc dù mình xui xẻo, nhưng chắc cũng không đến nỗi làm hại đến người khác!

- Hựu!

Trong lúc loạn như con cào cào, tôi nhìn thấy Ân Địa Nguyên đang lao đến. Nguyên quàng quàng nắm lấy tay Hựu, cứ như che chở cho một ngọn cỏ yếu ớt đang cần cứu mạng.

- Thái Lăng, mình đưa Hựu về trước. – Ân Địa Nguyên nhìn tôi gật gật đầu, đỡ lấy Giang Hựu Thần đã gần như ngất đi lên một chiếc xe vừa lao đến nơi.

Chiếc xe lao đi, để lại đám khói bụi mù mịt. Nghĩ lại cảnh vừa mới diễn ra, tay tôi vẫn còn đang run rẩy. Giang Hựu Thần quả là bị chứng bệnh “sợ con gái”, cậu ấy bị chảy máu ...

- Thái Linh, bà đứng lại ngay cho tôi!

Tôi vẫn còn ngơ ngẩn đứng nhìn theo hướng Giang Hựu Thần vừa đi, thì phía sau lưng vọng lên tiếng thét của Thượng Hội. Tôi giật thót mình.

Tôi từ từ quay người lại, khuôn mặt dở mếu dở cười. Thượng Hội và Ngọc Dĩnh hai nhỏ đó tay cầm một cây gậy, mặt đang đặng sát khi đứng ở phía sau...

Không phải chứ... Tôi biết phải giải thích thế nào đây. Chân tôi bắt đầu run lên như cây sậy...

- Bà dám ăn cây táo rào cây sung hử?

- Không... tôi không có...

Thượng Hội dồn tôi như ép cung can phạm. Tôi nhìn qua phía Ngọc Dĩnh cầu cứu. Má ơi, nhỏ đó đang xoay tít cây gậy trong tay, dùng ánh mắt đầy bạo lực uy hiếp tôi...

Chúa ơi, ... bọn họ sẽ xử mình sao đây?

- Tôi... tôi sai rồi... Các bà có bắt tôi làm trâu làm ngựa, tôi cũng vâng theo! – Tôi cúi gầm mặt xin tha tội.

Chúa ơi, xin cho con hai chữ “bình yên”! Tôi lăm rằm cầu nguyện.

- OK! Tội tôi sẽ không làm gì bà đâu, chỉ cần bà nói cho tôi biết bà dấu Giang Hựu Thần ở đâu!

- Không... không có...

- Không có? Rõ ràng tui thấy bà kéo tay chàng đi, bà đừng qua mặt tui tôi!

- Đi... đi rồi!

- Đi rồi?! Thế thì bà hẹn chàng ra cho tui tôi!

Tôi lập tức tỏ thái độ “không thể được”.

Hai nhỏ cũng lập tức đáp trả tôi bằng thái độ “dọa nạt”.

- Hai bà không hiểu nỗi khổ của tôi...

- Nào, cho bà suy nghĩ ba giây, cơ hội cuối cùng của bà đó. Hẹn chàng ra rồi giới thiệu cho tui tôi làm quen. Thế nào? –

Thượng Hội cắt đứt lời tố khổ của tôi... Hai nhỏ bạn nổi khổ kiên quyết – “Nếu không bà chỉ còn con đường chết”

Xem ra... chỉ còn cách đồng ý hai nhỏ mê trai đẹp này thôi. Chứng sợ con gái của Giang Hựu Thần tính sao đây?

Nhưng mà, cũng có thể “lấy độc trị độc”.

- Giang Hựu Thần, ở đây nè!

Người đối diện nở nụ cười bước đến. Không hổ thẹn là đệ nhất British, chỉ với động tác đẩy cửa bước vô thôi đã thu hút được ánh mắt nhìn của mọi người rồi.

- Thái Lăng! Xin lỗi để cậu phải đợi lâu. Cậu thật tinh tế, ở đây người phục vụ đều là con trai! – Giang Hựu Thần từ từ ngồi xuống, tháo cặp kính đen ra, cởi bỏ luôn cái khăn quần đầu của mình.

- Cậu không để tam đại tướng quân phát hiện ra chứ? – Tôi thấp thỏm hỏi. Nếu như để ba người đó biết, tui xem như đi đòi nhà ma.

- Không đâu, để bọn họ biết, mình cũng đâu có ra đây được!

Tốt rồi, trái tim đang treo lủng lẳng của tôi cuối cùng cũng được đặt nguyên về chỗ cũ. Hic... tôi đang liệu mình như chẳng có, để hẹn chàng hoàng tử ra đây. Nếu lỡ như kế hoạch thất bại, tôi sẽ tiêu đời con nòng nọc.

- Thái Lăng, cậu gọi mình ra nói để cho mình một sự bất ngờ, là cái gì vậy?

- Hờ hờ, Giang Hựu Thần, có phải cậu sợ con gái lắm không? – Tôi vừa dò hỏi vừa nghĩ nếu cậu ta phủ nhận thì nên làm gì sau đó.

- Ừ! Sao cậu biết vậy! – Giang Hựu Thần cứ như biến tôi thành vị thần tiên biết trước mọi việc.

- Hả? Thế là... - Không ngờ cậu ta lại dễ dàng thừa nhận khuyết điểm chí mạng của mình đến thế. Hic... thật là ngoài dự liệu... - Vậy cậu có muốn chữa bệnh không?

- Muốn, nhưng...

- Đừng có nhưng nhị gì cả, muốn là được rồi. Mình có nghĩ ra cách để chữa bệnh cho cậu, vì thế hôm nay cậu nhất nhất phải nghe theo mình, chắc chắn cậu sẽ không sao! – Tôi ra vẻ thần bí. Thấy Giang Hựu Thần chăm chú lắng nghe, tôi thấy mình có chút tội lỗi!

Thật ra... thật ra tất cả do hai nhỏ bạn Thượng Hội và Ngọc Đình ép tôi đến bước đường cùng! A di đà phật, nhắm mắt cho qua, “đói ăn vụng, túng làm liều mà”. Hừm... Nhưng mình cũng đang nghĩ đến việc chữa bệnh cho Hựu. Vì thế, phải bình tĩnh!

- Cậu đợi chút! – Tôi lấy trong túi mình ra một tuýp thuốc để trong ngăn tủ bảo bối của mẹ: “Thuốc cầm máu Bạch Thiên”.

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó, nhưng phàm là thứ để trong ngăn tủ bảo bối của mẹ, đều là bảo bối gia truyền của nhà tôi. Ví dụ như cái vòng giả ngọc, chân trâu Khai Quang...

- Cậu cầm lấy đi! – Tôi hào phóng đưa đồ mình lên rút lấy từ nhà để trước mặt Giang Hựu Thần.

- Đây là cái gì?

- Đây là bảo bối gia truyền của nhà mình, tặng cho cậu đấy!

- Cái này... dùng để làm gì?

- Cậu nhìn nè, trên đó có ghi “cầm máu”. Bọn mình thử xem. Bệnh của cậu đã bao nhiêu năm nay rồi, coi như liều một phen xem sao.

- Ừ, cũng được.

Tôi ngẩn ra nhìn Giang Hựu Thần vô cùng bình tĩnh, bất ngờ đến há hốc miệng! Không phải chứ, đệ nhất hoàng tử British mà lại nghe lời đến thế sao ...

Giang Hựu Thần bóp tuýp thuốc như lọ kem đánh răng ra:

- Nuốt cái này vào bụng à? Sao mình cảm thấy không giống lắm?

- Chắc là thế đó! – Tôi vò vò tóc, lọ thuốc này chẳng ghi chú gì hết cả...

Cứ thử xem, tôi vẫn hy vọng nó sẽ có tác dụng. Chiều nay Giang Hựu Thần có thể đi xem phim cùng hai nhỏ ác ma của đời tôi rồi... Ặc ặc... sao tôi phải lao tâm khổ tứ thế này chứ?

Giang Hựu Thần hoài nghi, hết nhìn tôi, rồi lại nhìn tuýp thuốc. Sao vậy cà? Bảo bối gia truyền cậu ta cũng chề sao?

Cậu ta từ từ bỏ thuốc vào miệng, tôi mở to mắt thô lỗ như ốc bươu vàng nhìn cậu ta ...

Xoảng!

Một tiếng vỡ choang một cái, Hựu vội ngừng lại.

Tôi sững sốt nhìn người phục vụ đứng cạnh. Ly kem tôi vừa gọi nằm chổng lỏn trên đất. Anh ta bị ngấn tay hay sao? Thật đoảng quá!

- Các anh... các anh... đây là thuốc bôi ngoài da mà! – Người phục vụ chăm chăm nhìn vào vào tuýp thuốc trên tay của Giang Hựu Thần.

Thuốc bôi ngoài da? Cậu ta cầm lấy cái được gọi là “bảo bối gia truyền” chỉ xuống phía góc phải. Một dòng chữ nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa cho chúng tôi xem.

Thuốc này dùng để bôi lên vết thương.

Má ơi... suýt nữa thì... Tôi không dám nghĩ đến. Thiếu tí nữa tôi đã phải đưa Giang Hựu Thần đi bệnh viện để rửa ruột rồi. Tam đại tướng quân, cả người bí mật nữa nhất định sẽ không tha cho tôi!

May quá... may quá...

Tuy rằng tôi vừa phạm phải một sai lầm “nhỏ nhỏ” nhưng sự tín nhiệm của Giang Hựu Thần dành cho tôi vẫn không mảy may thuyên giảm. Nhìn ánh mắt vẫn tràn trề đầy niềm tin của cậu ấy, tôi có thêm dũng khí, liều lĩnh đẩy Giang Hựu Thần đang thất thần như xác ướp Ai Cập ra khỏi tiệm ...

Ngoài đường mọi người ngoái đầu nhìn Hựu Thần, đồng thời cũng liếc nhìn tôi một cái. Bất luận thế nào đây cũng là lần đầu tiên trong đời có nhiều người ngoái đầu nhìn tôi như thế!

- Thái Lăng, bộ phim này vừa chiếu mới đây, mình rất muốn đi xem nhưng ba cậu ấy không cho mình đi! Cảm ơn cậu đã mời mình đi xem phim...

- Hờ hờ... hờ hờ... Cậu thích là được rồi...

Cuối cùng cũng đã đến được rạp chiếu phim một cách an toàn. Nhìn thấy khuôn mặt Giang Hựu Thần vui sướng, vô tư, đột nhiên tôi cảm thấy mình có chút tội lỗi. Chắc là sẽ không sao đâu, nếu lỡ như có chuyện gì cũng còn có tôi bên cạnh.

Vụt... vụt... vụt...

Ám khí à? Tôi quay đầu lại. Thương Hội và Ngọc Dĩnh đã đến, đang đứng ở đằng sau vẩy tay tới tấp!

- Mình đi mua chút đồ ăn nhé! Cậu ở đây đợi mình! – Không đợi đến Giang Hựu Thần đáp trả, tôi đã chạy biến đi!

Hai nhỏ nhìn thấy Giang Hựu Thần đã yên vị ở chỗ ngồi, thích thú đến nhảy cẫng lên... cứ dán mắt vào cậu ta!

- Bước tiếp theo, các bà phải nghe theo sự chỉ huy của tôi! – Lần đầu tiên tôi dùng giọng nói chỉ huy với hai cô bạn của mình. Ở bên cạnh Giang Hựu Thần, cuối cùng tôi cũng được một lần mở mày mở mặt.

- Không thành vấn đề!

.....

Tôi nói liền một mạch kế hoạch tác chiến do mình vắt óc nghĩ ra hôm qua cho bọn họ nghe. Ba chúng tôi cùng làm bộ không quen biết nhau, về chỗ ngồi xuống. Giang Hựu Thần bị kẹp giữa tôi và hai bà bạn hung thần.

- Cậu không mua đồ ăn sao?

Giang Hựu Thần nhìn hai tay trống không của tôi hỏi...

Thôi tiêu rồi, quên mua rồi... - À... ừm... họ bán hết rồi!

Vừa dứt lời, một gói bắp rang được chuyển từ bên cạnh ra trước mặt tôi. Giang Hựu Thần ngơ vờ nhìn bọn họ, rồi quay lại nhìn tôi...

Tôi thấy hơi bực mình, mắt nhìn thẳng màn hình...

- Hmm... hmm...

Tôi giả bộ khục khặc ho để nhắc nhở bọn họ, cần phải đợi đến khi mọi thứ đã ổn định, bọn họ mới được nói chuyện với Giang Hựu Thần, nếu như đắc tội với hoàng tử, tôi sẽ không chịu trách nhiệm!

- Hựu, cho cậu xem hai tấm hình nè!

- Ừ!

Tôi lấy ra hai tấm hình thẻ của Ngọc Dĩnh và Thương Hội, đợi cậu ấy quay lại nhìn. Hai tấm hình này là kiệt tác nghệ thuật của hai nhỏ. Nụ cười tươi hơn thực được, mẫu đơn. Toong toong... nhìn hình tôi cũng phải vã mồ hôi...

- A !!! – Giang Hựu Thần vừa mới nhìn thấy hình đã lập tức hét to. Tiếng hét làm tôi giật bắn như điện giật, đánh rơi hình xuống đất.

Xoẹt!

Tất cả mọi người trong rạp đồng loạt quay lại nhìn chúng tôi... Hàng trăm đôi mắt tò mò, bức dọc hướng về phía chúng tôi. Vẫn còn may phim vẫn chưa bắt đầu chiếu, chỉ mới có vài hàng chữ chạy, nếu không chắc chắn chúng tôi sẽ bị hàng trăm tia súng lazer đỏ bắn cho tơi bời!

- Hờ hờ... hờ hờ... - Tôi tiếp tục cười khờ khạo, nhìn mọi người xin lỗi...

Tấm hình nhỏ xíu như thế mà đã phản ứng lớn như thế rồi! Kế sách lấy độc trị độc của tôi biết có tác dụng không đây?

Khi mọi người quay đi, tôi vẫn còn cảm thấy không thoải mái, tự nhiên chút nào. Hình như vẫn có đôi mắt nào đó đang theo dõi mình.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thoát cái cả rạp cả rạp chiếu phim tắt đèn tối thui không nhìn thấy gì cả...

Tôi quay đầu lại thì đụng phải hai bà bạn hung thần.

Hic... Hai bà... đừng có trừng trừng nhìn tôi. Là hoàng tử sợ hét lên, chứ có phải tui đâu! Tui cảm thấy các bà đẹp như siêu mẫu!

Không, hơn siêu mẫu! – Tôi chớp chớp mắt với bọn họ. – Các bà rất đẹp mà!

Mèn ơi, hai nhỏ tác ta này không thể đắc tội được!

Giang Hựu Thần ngồi cạnh bên không hề lên tiếng. Tôi quan sát cậu ấy. Lần này khá hơn rồi, khuôn mặt không trắng bệch như lần trước, lẽ nào đã có tiến bộ rồi sao?

Tôi nở một nụ cười tươi, rồi kéo tay cậu ta... Lạnh ư?! Thì ra toàn thân cậu ta bắt đầu run lên.

- Cậu không sao chứ? Cậu cảm thấy sao?

- Không... không sao... - Giọng nói cậu ta vẫn run lên.

Dưới ánh đèn của màn hình tôi thấy Hựu hơi hoảng sợ run lên, nhưng không thấy đổ mồ hôi, sắc mặt cũng không bị tái xanh...

Vì thế kết luận: Có tiến bộ!

Yeah! Qua vòng sơ tuyển, có thể tiến hành bước tiếp theo!

- Thoải mái, thật thoải mái nhé. Cậu bình tĩnh hơn lúc này nhiều rồi! Cố lên, chúng ta nhất định sẽ thành công! – Miss nhỏ nòi Thái Linh không ngờ cũng có lúc nói với người khác những lời như vậy... Thật khó tin!

- Vẫn... vẫn còn à... Không... không phải chứ?

Đúng cái lúc tôi tràn trề niềm tin tiếp tục chiến đấu thì Giang Hựu Thần lại nói ra những lời như vậy sao? Nhìn Hựu lúc này tôi như thấy chính mình lúc hoang mang mất tự tin khi gặp phải điều xui xẻo.

Tôi trân trân nhìn Hựu, đột nhiên cảm thấy không nỡ tiếp tục kế hoạch của mình...

- Giang Hựu Thần! – Hai giọng nói bên cạnh đột ngột chen vào mạch suy nghĩ của tôi! Bọn họ không đợi tín hiệu của tôi đã tự tiện gọi tên cậu ấy!

Tôi hoảng hốt trở về với nhiệm vụ hiện tại của mình, như một con vịt mẹ chạy ra che chắn cho Giang Hựu Thần: - Các người định làm gì thế?

Suyt!

Tất cả mọi người ngồi phía trước lại quay đầu cảnh cáo tôi!

Tôi vội vàng gật đầu với bọn họ! Sẽ im lặng, sẽ im lặng...

- Bà biến ngay cho tôi! – Tôi còn đang lo xin lỗi mọi người thì Thượng Hội đã hần học dùng chân đá tôi!

- Người gì thế không biết! Các bà... sao các bà lại...!

Chết thật... hai nhỏ mê trai đẹp thoát biến thành hai con cạp nhảy tới, chực vỗ hoàng tử... Lời đồn trong “giới giang hồ” quả không sai chút nào, học sinh trường Maria lâu ngày sẽ biến thành những con cạp cái...

Tôi nhìn thấy hai con cạp đó nhe nanh vuốt, từng bước từng bước đến gần Hựu Thần!

Xảy ra chuyện rồi! Lần này thì xảy ra chuyện thật rồi! Tôi nhảy qua, sử dụng những chiêu thức karate vừa học được, căn răng lấy hết sức gõ tay đấm hai nhỏ bạn vừa hóa cạp ra. Dưới ánh sáng mờ nhạt, tôi thấy dòng máu đỏ chảy ra từ mũi của Hựu.

Hai con cộp chưa chịu buông tha, ra sức túm tôi. Tôi gắng sức nắm lấy tay vịn ghế ngồi, biến mình thành một bức tường bảo vệ cho Giang Hựu Thần. Mấy đầu ngón tay tôi vịn cứng đau muốn phát khóc. Nhưng tôi không còn để ý đến việc đó nữa...

Tôi đột nhiên quay người, đẩy hai nhỏ bạn ngã rầm một cái, rồi nắm lấy tay của Giang Hựu Thần đang ngồi thừ trên ghế, kéo đi như ma đuổi ra khỏi rạp chiếu phim... Ngay cả trong bóng tối, tôi vẫn có cảm giác có cặp mắt nào đó cứ theo dõi chúng tôi...

Bình!

Mới chạy ra đến cửa thì tôi đụng phải một bức tường... Thật xui xẻo! Tôi sờ lên trán của mình, không kịp có phản ứng đau, tôi lanh lẹ tránh qua một bên rồi chạy tiếp! Không phải... sao bốn bên đều là tường thế này?

Tôi ngạc nhiên nhìn lên, tìm lối ra ngoài... Trời, tôi nhìn thấy cậu thanh niên phục vụ trong nhà hàng lúc nãy! Mình hoa mắt rồi, là Kỳ Dục! Sau lưng cậu ta còn có hai khuôn mặt lạnh như băng khác...

- Tôi... tôi... - Giải thích! Mình cần phải giải thích!

Nghiêm Tôn dừng lại ra từ phía sau lưng tôi đỡ lấy Giang Hựu Thần, hai người còn lại nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống...

Tiếng bước chân đuổi theo từ phía sau, cuối cùng cũng dừng lại ở bức tường làm bằng người to lớn đó, rồi lại từ từ nhỏ dần...

- Các cậu không được như vậy, là do mình mời Thái Lăng cùng đi xem phim thôi!

Tôi ngược đầu nhìn Giang Hựu Thần đang sợ đến mức sắp ngất đi mà vẫn dùng chút sức lực cuối cùng của mình để bảo vệ cho tôi! Nhìn thấy cậu ta hốc hác bởi những trò hành hạ của tôi, trong lòng sao mà cảm thấy xót xa...

- Chúng ta đi thôi! - Ân Địa Nguyên chỉ huy mọi người, nói xong quay người giúp Nghiêm Tôn đỡ Giang Hựu Thần đi ra phía ngoài.

Kỳ Dục vốn đang nắm chặt năm đấm, cũng từ từ bỏ xuống sau lời nói của Giang Hựu Thần...

Phù...

Một cơn gió lạnh xoẹt qua tai, Nghiêm Tôn như một tảng băng đứng ngay phía sau tôi.

Hu hu hu... Hú hồn hú vía! Tôi vội vàng co mình lại.

- Tôi đã nói rồi, cậu không được làm tổn thương cậu ấy...Cậu ấy rất tin tưởng cậu...

Nghiêm Ngôn nói xong thì sải chân bước đi. Nhìn theo bóng của bốn người bọn họ, tôi cảm thấy trong lòng mình se thắt lại, rồi trở nên vô cùng nặng nề như có cục đá bên trong.

Ánh mắt trách móc, giọng nói băng giá cứ quay vòng vòng trong đầu tôi...

Mình... mình phải làm sao đây?

Mấy ngày sau đó tôi phải sống trong sự dằn vặt cắn dứt của lương tâm. Liệu pháp chữa trị cho Giang Hựu Thần xem như hoàn toàn thất bại. Hựu Thần cũng vì bị cú sốc quá lớn mà mấy hôm liền không đến trường. Tam đại tướng quân cứ lúc nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn xé xác đến nơi!

Hu hu hu... Phần thưởng lớn nhất chỉ dành cho nhiệm vụ gian khổ nhất. Trên đời này quả thật không có thứ gì là cho không cả!

Tôi đang trên đường đến phòng học múa.

Ngày mai lại là ngày bỏ phiếu bình chọn. Không cần biết tam đại tướng quân nghĩ thế nào, tôi cũng phải giúp Giang Hựu Thần tập luyện nốt lần cuối cùng này. Nhân tiện... nhân tiện xem thử cậu ấy mấy hôm nay ra sao! Nhưng mà không hiểu bọn họ có chịu tha thứ cho tôi không. Càng đến gần phòng học múa tâm trạng tôi càng rối bời...

- Tôi... đến rồi! – Tôi thở dốc bước vào bên trong, mọi người đều đã có mặt ở đó từ lâu!

Ba người bọn họ với ba tư thế khác nhau, người ngồi ở dưới đất, người ngồi trên những thanh gió...

Khoan đã... ba người thôi sao?

Còn Giang Hựu Thần? Giang Hựu Thần đâu nhỉ? Tôi vừa cúi người thở, vừa dòm bốn phía tìm kiếm...

- Hựu không đến! Quân sư vẫn đúng là quân sư, Ân Địa Nguyên nhìn qua đã biết tôi đang làm gì.

- Nhờ ý tưởng độc đáo của ai đó, định làm “Hoa Đà tái thế”, nên... Lần này thì tốt rồi, Hựu chỉ cần nhìn thấy cô gái nào cách mình hai mét thôi thì mũi bắt đầu chảy máu, ... Kì Dục hậm hực nói.

Đầu tôi cúi xuống thấp hơn nữa...

Ân Địa Nguyên đứng bên cạnh không lên tiếng, Nghiêm Ngôn không thèm ngó ngang gì đến tôi! Cũng may, tôi đã quen rồi...

- Vì thế Hựu không thể tham gia buổi bình chọn ngày mai!

- Cái gì? – Tôi kinh ngạc hét lớn, nhìn thẳng vào Ân Địa Nguyên. Cậu ấy nói sao nghe nhẹ nhàng thế? Tất cả công sức bấy lâu nay coi như công cốc rồi sao? Còn cái giao hẹn quyết một phen sống mãi với Lâm Tử Hạo nữa!

- Tên An Vũ Phong này, tuyệt đối không thể tha cho hắn! – Kì Dục đột nhiên dấn mạnh vào tường một cái.

- Chúng ta cần phải tìm một cascadeur siêu hạng để thay thế cho Hựu trong buổi bình chọn! Hơn nữa người này còn phải là một khuôn mặt lạ!

Híc... Không ngờ hậu quả của “mỹ nữ cứu anh hùng” lại trầm trọng cỡ này. Tôi ngán ngẩm thở dài!

Tội của tôi không thể tha thứ được! Ông thần xui ơi ông thần xui, bây giờ tôi còn liên lụy đến hoàng tử đệ nhất British Giang Hựu Thần nữa...

- Vậy phải làm sao đây? – Tôi hồi hận nhìn mọi người, như một đứa trẻ vừa gây lỗi vậy.

Chầm chậm... chầm chậm...

Ba người bọn họ nhất loạt quay đầu nhìn về một hướng, ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

Không... không... không được!

Tôi bước lùi về sau, rồi lắc đầu lắc để cái đầu của mình như cái trống bỏi.

Kì Dục nở một nụ cười ma mãnh đầy mưu mô...

- Không được! – Tôi quay đầu chạy hồng hộc ra phía ngoài.

Trời, sao cánh cửa lại xa như vậy nhỉ? Tôi gồng sức lên để chạy ... thế nhưng chân tôi vẫn hươ hươ chạy tại chỗ...

Ặc...! Sợ quá, má ơi! Tôi quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt hung tợn như Diêm Vương của Kì Dực.

- Aaaaa! Bỏ tôi ra! Cậu bỏ tôi ra! – Ban nãy còn dậm chân tại chỗ, bây giờ đến đất cũng không chạm tới nữa... Tôi bị Kì Dực nhắc bổng lên, tay chân quơ loạn xạ trong không trung, khóc lóc van nài cậu ta.

- Đừng có gào lên nữa! Tất cả đều do cậu gây nên, sao có thể buông tha cho cậu được? Nam nhi đại trượng phu dám làm dám chịu! – Tên Kì Dực tóc đỏ còn bóng gió mát mẻ.

Bịch!

Tôi bị quăng vào giữa, bây giờ có muốn chạy cũng chạy đằng trời!

Ân Địa Nguyên hoàn toàn không đoái hoài đến phản ứng của tôi, tiếp lời:

- Cascadeur siêu hạng phải hoàn tất các bài biểu diễn! Phần hát do Dực đảm nhiệm. Nói bình dân có nghĩa là hát nhép. Còn karate, và nhảy...

Tôi đã hoàn toàn không nghe thấy gì nữa...Hic... Tôi đích thị là Cascadeur siêu siêu đen đui!

Tôi không run... tôi không ... không run...

Bên ngoài là tiếng la hét động đất trời, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thế là tôi trở thành Cascadeur cho Giang Hựu Thần, thay cậu ta để trình diễn các tiết mục hát, võ và nhảy múa.

Mình đâu muốn thế!

Thái Lăng, cậu đang thù mặt ra làm gì thế? – Ân Địa Nguyên vỗ vai tôi, tôi giật thót mình đến hồn vía bay mất phân nửa.

Thái Lăng, cậu chỉ được thành công, không được thất bại! Cậu có biết hôm nay tụi này phải tiêu bao nhiêu để “đánh bóng” cho cậu không? – Kì Dực cũng bước ra. Đúng là Vua kiết xu, lại nhắc tới tiền.

- Mình... - Tôi đang định nói “mình bây giờ hối hận có kịp không”, thì bên ngoài trời lại nổi lên một tràng pháo tay như

sấm dậy. Tiếng kêu gào cổ vũ ở bên dưới ầm ầm như bão đổ bộ.

- Hoan nghênh mọi người đến tham dự buổi bỏ phiếu cuối cùng cho bảng xếp hạng British mỗi tháng một kì. Ba đối thủ đầu bảng sẽ quyết đấu với nhau, bây giờ...

Bắt đầu rồi sao? Bắt đầu rồi sao?

Chân tôi bắt đầu run lạt bật lên, nếu như không nhờ tôi cố gắng gượng thì đã té oạch xuống sàn rồi!

- Các... các cậu... cậu không... không được... được đi! – Nhìn thấy tam đại tướng quân chuẩn bị rời khỏi, giọng nói của tôi bắt đầu run lên như một con cừu con lạc mẹ.

- Thái Lăng, không được lo lắng, cậu phải bình tĩnh. Còn nữa, không được để ai vào phòng hóa trang của cậu, - Ân Địa Nguyên vỗ vai tôi, ánh mắt cậu ta đầy niềm tin và sự quả quyết. Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng cũng có chút can đảm hơn.

Tôi một mình lén lút đi ra phía trước xem, tam đại tướng quân đã yên vị ở dưới hàng ghế khán giả. Những ứng cử viên của British bách soái đều là những người vô cùng có tài năng, đương nhiên là trừ tôi ra. Càng không cần phải nói ba ứng cử viên đầu bảng. Buổi chung kết hôm nay sẽ phân định ngôi hạng rõ ràng của từng người. Đây xem như là một thách thức lớn nhất trong đời tôi. Càng nghĩ đến tôi càng cảm thấy vô cùng lo lắng...

Không được lo lắng, nếu không tôi sẽ...

Ôi, không kịp nữa rồi! Tôi đã lo đến nổi... muốn đi nhà vệ sinh!

May mà trong nhà vệ sinh không có bóng người nào. Tôi vội vàng lao vào bên trong. Những ngày tháng ở trường British vừa qua, thành tích lớn nhất mà tôi học được là cách đi vào nhà vệ sinh nam để giải quyết vấn đề.

Đang định đẩy cửa ra khỏi phòng vệ sinh, tôi bỗng nghe thấy tiếng chân người, tôi lập tức nín thở lại, không dám gây ra một tiếng động nhỏ nào.

- Ngài trợ lí, nghe nói hôm nay Giang Hựu Thần không đến!

- Không đến ư? Ha ha ha, tên nhát gái đó sợ mất mặt rồi! Ê mập, người có thấy cảnh lần trước không, ta cười đến đau cả bụng!

Cái giọng nói đó cho dù có ở đâu tôi cũng nhận ra được là của Lâm Tử Hạo, kẻ luôn cười trên nỗi đau của người khác!

- Ngài trợ lý, thế mọi chuẩn bị của ta xem như là công cốc rồi sao?

Giọng nói càng lúc càng yếu dần, tôi áp sát tai mình vào cửa nhưng cũng không nghe thấy phần cuối của đoạn hội thoại. Bọn họ xem chừng đã đi khỏi rồi.

Về đến phòng hóa trang, tôi nghe thấy tiếng náo nhiệt ở trên sân khấu, lại trở về trạng thái lo lắng. Không được, không được, cứ thế này tôi chắc chắn sẽ làm hỏng hết chuyện! Tôi... tôi biết làm sao bây giờ? Cứ nghĩ tới nghĩ lui, hai chân tôi bắt đầu mềm nhũn ra, cứ như bệnh thoái hóa xương vậy.

- Tiếp theo xin mời An Vũ Phong! – Tiếng người dẫn chương trình vọng lại.

An Vũ Phong? Đến phần biểu diễn của thằng cha này rồi sao? Tôi cố gắng lết đôi chân đã mềm nhũn như bún của mình ra ngoài, nép người trong cánh màn sân khấu, vạch ra một lỗ nhỏ để xem tình hình đang diễn ra bên ngoài. Một trận đấu không khoan nhượng của các ứng viên British!

- Every body! Nice to see you! – Vẫn cái khí thế ngời ngời của An Vũ Phong, đôi bông tai lấp lánh, nhìn cậu ta rất giống một đại tướng quân, - “Trận gió kim cương” rất cảm ơn các bạn đã yêu quý tôi, miễn tặng cho tôi một biệt hiệu đặc biệt như thế!

Ồi chao... không ngờ giọng nói của tên này cũng êm dịu ghê! Chỉ mới mở miệng nói mấy câu đã làm điên đảo biết bao nhiêu cô gái rồi. Một lát nữa hẳn mà hát, chắc thế giới sẽ biến thành của hắn mất thôi.

-Trận gió kim cương! Mình muốn nghe cậu hát!

Những cô gái ủng hộ cho “kim cương” bắt đầu gào thét, huyết sáo liên hồi.

- OK! Mình sẽ hát tặng các bạn một bài...- An Vũ Phong bắt đầu cất tiếng hát.

Sự náo nhiệt dưới sân khấu đủ chứng tỏ cậu ta được mọi người yêu thích đến cỡ nào rồi! Tôi nhìn mấy bà vẹt cạp cạp ở phía dưới, suýt nữa thì lăn đùng ra xỉu.

Nhìn thấy An Vũ Phong điềm tĩnh biểu diễn trên sân khấu, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng hồi hộp! Tôi nhìn xuống đôi chân vẫn còn run bần bật của mình.

- Thái Lăng!

Đột nhiên từ phía sau có người vỗ lên vai tôi, tôi giật nảy mình quay đầu nhìn. Thì ra là Ân Địa Nguyên, tìm tôi lúc đó mới yên trí quay về lồng ngực.

- Sắp đến mình chưa vậy? Tâm trạng lo lắng lại dâng lên đột ngột.

- Ừ, đừng lo lắng, mọi thứ bọn này đã chuẩn bị cho cậu xong hết rồi.

- Ừ, - Tôi gạt đầu một cái thật mạnh.

Hôm nay người cuối cùng lên sân khấu biểu diễn chính là hoàng tử của chúng ta, Giang Hựu Thần... - Tiếng người dẫn chương trình vừa thoát lên không trung, tiếng la hét ở dưới khán giả làm chấn động cả cái trần hội trường.

- Nhưng ... - người dẫn chương trình đằng hắng giọng, cả hội trường lập tức im lặng... - Nhưng Giang Hựu Thần muốn có vài lời với mọi người, xin mời xem đoạn băng.

Băng? Là cái gì thế nhỉ?

- Hựu đã thu sẵn một đoạn băng, sẽ giúp đỡ cậu rất nhiều, vì thế cậu không cần phải lo lắng, - Hình như Ân Địa Nguyên có thể nhìn thấu tim gan tôi, lập tức giải đáp mọi nghi vấn. Hèn gì cậu ta nói tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

- Xin chào các bạn. Thật xin lỗi hôm nay mình không thể đến tham dự buổi bình chọn... - Trên màn ảnh xuất hiện Giang Hựu Thần, các cô gái vẫn la hét lên cứ như gặp người thật vậy.

- Hôm nay mình đã nhờ người bạn của mình, Thái Lăng...

Ân Địa Nguyên đột nhiên đẩy tôi, ra hiệu tôi bước lên sân khấu. Khi tôi vừa vén tấm màn để bước ra, Lâm Tử Hạo sụt qua vai tôi, hướng vào phía cánh gà sân khấu.

Rào rào rào...

Tôi vừa bước ra sân khấu, mọi người lập tức ồ ạt vỗ tay. Tôi ngó nga ngó ngẩn đứng ngay giữa sân khấu, phía sau là Giang Hựu Thần xuất hiện trong đoạn băng hình.

- Vì thế, cậu ấy có thể thay mình đến cho mọi người buổi trình diễn đặc sắc nhất. Hi vọng các bạn sẽ ủng hộ cậu ấy, như là ủng hộ cho mình, được không?

- OK! - Cả hội trường nhất loạt tung hô.

Giang Hựu Thần quả thật không giống như người thường, cho dù không đích thân đến được mà vẫn có thể kiểm soát được tình hình.

Người dẫn chương trình đưa micro cho tôi rồi đi xuống phía dưới. Tôi nhìn thấy tam đại tướng quân đang ngồi ở hàng thứ nhất, mắt họ ánh lên sự ủng hộ và niềm tin.

Ủa? Người đang ngồi giữa họ là ai thế nhỉ? Tuy rằng cậu ta đội cái nón lưỡi trai rất thấp, gần như không nhìn thấy khuôn mặt cậu ta, nhưng đôi môi cậu ta... hình như... là Giang Hựu Thần?!

Giang Hựu Thần cũng đến đây sao? Bệnh cậu ta đã khỏi rồi sao?

Cũng có thể Giang Hựu Thần cảm thấy hình như tôi nhìn thấy cậu ấy, nở một nụ cười dưới cái mũ lưỡi trai lụp sụp.

Tôi thở một hơi thật sâu, nói vào micro:

- Chào các bạn, mình là Thái Lăng. Xin các bạn hãy ủng hộ cho Giang Hựu Thần, bạn thân nhất của mình...

Rầm rầm rầm!

Dưới sân khấu nổi lên một tràng pháo tay thật lớn, hình như là dành cho Giang Hựu Thần. Đã là người đóng thế cho Hựu, tôi nhất định phải thành công!

Có Giang Hựu Thần ra sức giúp đỡ, tôi sẽ càng có thêm niềm tin.

Tôi thở một hơi thật sâu, tự nói với mình:

- Thái Linh, cố lên!

Chát bùm, chát bùm...

Phần nhạc dạo bắt đầu nổi lên, đây là bài hát Kỳ Dục đã chọn cho Giang Hựu Thần. Hai hôm trước cậu ấy đã làm thành đĩa CD cho tôi, có lẽ chỉ có ba người bọn họ mới có khả năng làm ra những chuyện thần thông quảng đại như thế!

Tôi bắt đầu nhấp nháy môi theo giọng hát trong đĩa. Tôi hát bài "Nếu yêu" vô cùng nhập tâm.

Đến đoạn kết, đám con gái ở phía dưới đã như say rượu hết cả rồi. Tôi nhẹ nhõm thở phào. Có vẻ như mọi thứ đều diễn ra rất thuận lợi...

Nếu như em lúc đó hiểu ra, trong cuộc đời ai mới là...

Đoạn nhạc đột nhiên ngắt lịm ba giây, tôi không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, nhanh chóng bắt chước những ca sĩ nổi tiếng nói: - Xin cảm ơn...

May mắn đoạn nhạc được bật lên đúng lúc, mọi người dưới sân khấu cứ nghĩ là tôi cố tình sắp đặt thế, vỗ tay rần rần. Hà hà... đâu biết sau lưng áo tôi mồ hôi mồ kê đang đổ ra nhễ nhại...

Tôi nhìn Giang Hựu Thần ngồi ở phía dưới. Tuy rằng không nhìn thấy đôi mắt của cậu ta, nhưng nụ cười cậu ta tiếp cho tôi động lực để cố gắng.

Biểu diễn hát xong, tôi lập tức chạy ra phía sau thay bộ đồ khác lên sân khấu. Tiết mục tiếp theo tôi phải thể hiện "khí phách nam nhi". Tôi đã được luyện tập rất nhiều lần rồi, hơn nữa nụ cười ban nãy của Ân Địa Nguyên đã giúp tôi vô cùng an tâm.

Theo sắp đặt của chúng tôi, tôi sẽ chém đôi một thanh gỗ ra làm hai. Khà khà... Có phải ghê gớm lắm không?

Ngay lúc đó, có một tên con trai cầm một thanh gỗ đem lên sân khấu. Ủa? Sao cái người này hoàn toàn khác với cái người trước đây vậy nhỉ? Tôi nhớ lần trước Ân Địa Nguyên dẫn tôi đi gặp người phụ trách đạo cụ có đeo kiếng mà... Có thể có thay đổi vào giờ cuối rồi.

Tôi lại thở vài hơi thật sâu, cầu mong mình may mắn, thi thố trót lọt... Hi vọng lát nữa chém gỗ, tôi sẽ giống như một cao thủ võ lâm, biểu diễn xuất chúng!

- Bạn Thái Lăng của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi! Mọi người chú ý đề nghị các bạn chú ý quan sát tiết mục biểu diễn có một không hai này nhé! - Giọng của người dẫn chương trình càng làm khuấy động bầu không khí trong hội trường.

Xoẹt!

Vô số cặp mắt lập tức đổ dồn về phía tôi. Cả hội trường im lặng không một tiếng động. Hình như tất cả mọi người đều cùng nhau nín thở chờ đợi màn biểu diễn của tôi.

Một, hai, ba.

- A!

Tôi vận hành khí xong, nắm chặt nắm đấm, chạy xa năm mét, nhảy bổ vào miếng gỗ kia.

Bình!

Ồi đau quá! Suýt chút nữa thì tôi phải hét lên. Tôi cúi đầu xuống nhìn kĩ lại, miếng gỗ vẫn chưa được gãy đôi, còn chân tôi thì gần như đã gãy làm ba làm bốn rồi.

Xì!

Dưới sân khấu lập tức có tiếng xì xào, không ít người bắt đầu lầm rầm trao đổi. Nghe thấy những lời đó trong lòng tôi sốt ruột, lo lắng.

Chuyện gì thế này? Không phải tôi đã được luyện tập rất nhiều lần rồi sao? Lần nào cũng thành công, chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này cả!

Tôi chỉ cảm thấy, lúc nãy đá vào miếng gỗ đó có một cảm giác lạ lạ. Hình như... hình như miếng gỗ hôm nay cứng hơn rất nhiều so với những hôm luyện tập!

Tôi lén lút liếc nhìn Ân Địa Nguyên đang ngồi ở bên dưới, cậu ta đang nói nhỏ vài câu vào tai của Kỳ Dục, Kỳ Dục lập tức đứng lên rời khỏi chỗ ngồi. Giang Hựu Thần ngược đầu nhìn lên, tôi nhìn thấy ánh mắt cậu ta, hình như đang rất lo lắng cho tôi.

Không được! Thái Lăng! Mà bây giờ đang thi đấu hộ cho Giang Hựu Thần, không thể để chuyện xấu hổ như thế xảy ra được! Tôi bình tĩnh lại, tiếp tục vận hành khí, chạy xa năm mét...

- A!

Ầm!

Cùng với tiếng kêu dũng mãnh của tôi, miếng gỗ cứng chắc kia cuối cùng cũng bị gãy đôi ra. Trong lòng tôi vui sướng muốn nhảy cẫng lên, nhưng mà...

Ui da!

Chân tôi đang nhói đau lên. Chân tôi cứ như miếng gỗ kia gãy vụn làm đôi.

Cố nhịn! Cố nhịn! Thái Linh, mà phải cố nhịn cho bằng được! Không thể để thành dã tràng xe cát!

Rào rào rào! Rào rào rào! Rào rào rào!

- Ôi, thật là tuyệt diệu!

- Wow, trông mới oai làm sao, oai làm sao!

Tôi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở một nụ cười đáp trả lại tràng pháo tay như mưa ở phía dưới khán giả. Không ít các cô gái đã cất cao giọng gọi tên tôi.

- Thái Lăng, mình yêu cậu! Thái Lăng thật tuyệt!

- Nam tử hán! Công phu đỉnh!

...

Trong tiếng vỗ tay tán dương của mọi người, tôi cố gắng chịu đau bước vào bên trong. Vừa thay xong bộ đồ cuối cùng của mình thì Kì Dục xông cửa chạy vào, mở miệng ra nói ngay:

- Cậu điên rồi chắc? Sao lại đá miếng gỗ tổng hợp đó thế? Không muốn sống nữa à?

- Gỗ tổng hợp? - Hèn gì tôi lại cảm thấy nó cứng chắc như thế. Thì ra lúc tôi luyện tập, Nghiêm Ngôn đã đưa cho tôi loại gỗ mỏng dễ gãy nhất.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ hực lên của Kì Dục, tôi cảm thấy hơi sợ:

- Xin lỗi, mình không biết đó là gỗ tổng hợp, nhưng mà mình đang thi đấu hộ cho Giang Hựu Thần mà....

- Cậu... - Kì Dục nhìn xoáy vào mắt tôi, nín thinh một hồi lâu. Cuối cùng cũng hạ giọng nói với tôi: - Sao lại đi xin lỗi tôi? Chân là chân của cậu mà!

Kì Dục nói xong thì quay người bước ra khỏi phòng hóa trang! Hu hu hu... số tôi thật khổ! Tôi có cảm giác đắng nghét như nhai phải tâm sen! Thôi bỏ đi vậy! Lúc này không phải là lúc để suy nghĩ lung tung! Còn một phần biểu diễn nữa, phải kiên cường đến cùng!

Tôi mới bước đi một bước đã cảm thấy chân phải của mình hoàn toàn không còn chút sức lực gì. Âm nhạc đã được mở lên, tôi không còn thời gian để lãng phí nữa.

Cắn chặt răng, chân tôi đau đến tê liệt, tôi nhảy theo tiết tấu của bài nhạc một cách chuẩn xác. Một tuần vừa qua, tôi tập luyện cùng Giang Hựu Thần dưới sự giám sát của ba vị đại tướng quân. Kể ra họ có đôi khi ăn hiếp tôi đấy nhưng khi tôi bị Lâm Tử Hạo bắt nạt, họ cũng đều đứng về phía tôi, bảo vệ tôi....

Ánh mắt của khán giả tỏ ra khâm phục và tán thưởng, xem ra khả năng diễn xuất của tôi cũng khá cao.

Thượng Hội và Ngọc Đình, bọn họ cũng đến rồi! Thượng Hội vỗ tay theo tiết tấu giúp tôi, Ngọc Đình cũng phấn khởi quơ đôi tay qua lại trên không trung.

A! Chân phải của tôi vừa xoay qua thì đụng phải vết thương đá miếng gỗ. Một cơn đau nhói tim đến nỗi tôi chảy toát hết cả mồ hôi. Bởi vì tôi nhìn thấy ở phía dưới khán giả kia có một khuôn mặt vừa quen vừa lạ: An An!

Ánh mắt cô ta vẫn khó hiểu. Ánh mắt đó ẩn chứa điều gì? ... Là âm mưu, quỷ kế, hay là... Cô ta đã biết tôi là ai rồi chẳng?

Trong lòng cảm thấy vô cùng bất an. Âm nhạc nhẹ dần, tôi gắng gượng làm động tác cuối cùng, cả hội trường lập tức vỗ tay như sấm.

Tôi nghiêng người cúi đầu chào, lại cúi đầu nghiêng người chào, đột nhiên cảm thấy mắt mình ươn ướt. Nếu như không nhờ Giang Hựu Thần, Miss qua đen Thái Linh tôi có lẽ sẽ chẳng bao giờ có được một tràng pháo tay nhiệt tình thế này đâu...

- Thái Lăng!

- Sao... sao thế? - Tôi ráng nén đau đứng trên sân khấu, mỉm cười đứng nhìn Nghiêm Ngôn.

Một Nghiêm Ngôn lúc nào cũng tĩnh lặng, trầm ngâm ít nói, đột nhiên thở dài một tiếng:

- Cũng có thể... tôi đã hiểu lầm cậu...

Sao? Hiểu lầm tôi?

Đó là lời của Nghiêm Ngôn đó sao? Cậu ấy đã tha thứ cho tôi rồi?

- Thái Lăng, cảm ơn cậu! - Là giọng nói của Giang Hựu Thần, dịu dàng như sưởi ấm trái tim tôi.

- Trời, cảm ơn gì chứ... - Tôi nhanh chóng cúi gằm mặt xuống, sợ Hựu phát hiện ra thái độ bối rối của tôi.

- Cảm ơn cậu đã giúp mình biểu diễn trong buổi bình chọn! Cậu thật là giỏi! Chân của cậu... không sao chứ?

- Ừ...không sao... - Tôi nhẩn nhẩn cơn đau nhói tim, mỉm cười với Giang Hựu Thần.

- Sắp trở thành tàn phế rồi còn nói là không sao! – Kì Dực tức giận quắc mắt nhìn tôi. – Thật không biết cái đầu cậu có não không nữa.

Tôi mím chặt môi cúi gầm mặt xuống.

- Thái Lăng, đúng là ngốc hết thuốc chữa. Có lẽ lần sau tôi nên nhờ cậu đóng thế hộ. – An Vũ Phong không biết đến từ lúc nào, lướt qua tôi, nói nhỏ vào tai tôi. – Mau đi bệnh viện đi, nếu không sẽ thành tàn phế thiệt đấy.

Tôi ngạc nhiên nhìn thấy bàn tay của ai đó nhét vào tay tôi gói thuốc bạch dược Vân Nam, quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của... An Vũ Phong...

Tên này định giở trò gì thế nhỉ...?!

Tôi định chạy theo hỏi An Vũ Phong, nhưng đầu tôi quay vòng vòng như chong chóng, mắt tối sầm lại, tôi ngã cái rầm xuống đất, mê man không biết gì nữa...

CHƯƠNG 05

THẤY ANH CHÀNG BẢNH TRAI ĐỪNG NHẮM MẮT LẠI

Don't close your eyes

Địa điểm:

Phòng bệnh Bệnh viện Saint Roland

Khu biệt thự nghỉ mát

Khe ánh sáng

Bờ biển

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria
Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria
Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria
Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British
An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British
Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British
Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British
Kì Dục – học sinh lớp 11 trường British
Lý Triết Vũ – học sinh lớp 11 trường Apollo

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể, con nguyện được biến thành nàng Juliet
vạn kiếp si tình tìm được nơi nương náu cho tình yêu
chân thật.

Hàng ngày đứng trước ban công, chờ đợi chàng Romeo
của mình xuất hiện.

Chúa đáp: Ta đã nghe được lời cầu nguyện của con...

Ngay sau đó Quỷ Sa tăng đã leo vào cửa sổ của tôi,
bóp nát những giấc mơ êm dịu của tôi...

oOo

Ai da!

Tôi tung một cú đá đẹp mắt, tên An Vũ Phong ngang tàng bạo
ngược bay vút lên trời, trở thành một dấu chấm nhỏ. Nhưng
mà... tại sao... chân của tôi...

- Thái Lăng! Đừng cử động - Giang Hựu Thần thấy tôi đau
đón vội bỏ hoa xuống một bên rồi đỡ lấy tôi. Ba vị đại tướng

quân đứng cạnh Giang Hựu Thần cũng mím chặt môi lại, ghen ngào không nói nên lời.

- Mình... ở đây là đâu vậy? - Tôi từ từ mở to mắt rồi hốt hoảng nhìn cái chân mình được băng bó trắng toát treo lơ lửng trên không. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy gian phòng sạch sẽ ngăn nắp. Trong đầu tôi chứa toàn những dấu chấm hỏi.

- Đây là phòng bệnh của bệnh viện...

Không đợi Giang Hựu Thần trả lời, Nghiêm Ngôn lạnh lùng bước tới nhìn tôi.

- Cậu bị hôn mê,... đến bệnh viện

Tôi ngạc nhiên ngược đầu nhìn nét mặt lạnh lùng như đá tảng của Nghiêm Ngôn, giọng nói của tôi dịu hẳn xuống:

- Cảm ơn cậu...

- Ừ!

- Hờ hờ!... không... không sao cả... - Tôi ngớ ngẩn vừa cười vừa lắc đầu, không biết nên nói gì. Tôi cứ tưởng mình có thể nói chuyện với Nghiêm Ngôn dễ dàng hơn, không ngờ nói với cái cây còn dễ chịu hơn.

- Thái Lăng, chân cậu... đau lắm phải không? - Giang Hựu Thần lo lắng nhìn tôi rồi lại nhìn cái chân phải đang bị bó bột trắng bóc.

Xoẹt!

Giang Hựu Thần vừa dứt lời, tam đại tướng quân quay vụt đi, ném cho tôi cái nhìn bén như dao, cắm phóc vào mũi tôi.

Tách tách!

Một giọt mồ hôi to bằng quả trứng gà rơi từ sau ót tôi xuống tới giường bệnh.

- Ha ha ha! Không sao, không sao! Mình khỏe lắm! Chắc chắn sẽ mau xuất viện thôi! - Tôi vừa cười vừa khua tay múa chân.

Hu hu... Nếu tôi nói với Hựu Thần là thật ra chân tôi đau lắm, thì tam đại tướng quân có lẽ sẽ không chữa cho Thái Linh này chỗ dung thân... Sợ thiệt!

- Được rồi, Hựu Thần... - Giang Hựu Thần còn đang định an ủi tôi thêm vài câu thì bị Ân Địa Nguyên đứng cạnh bên khoác lấy tay - Thái Lăng giờ đang là bệnh nhân, chúng ta không nên

phiền cậu ta lâu quá, như thế sẽ không tốt cho quá trình hồi phục đâu!

- Nhưng mà, Thái Lăng... - Giang Hựu Thần phản đối, nhưng bị ánh mắt của Ân Địa Nguyên thuyết phục thành công - Thôi được, chúng ta về vậy... Thái Lăng, cậu nhớ phải chú ý giữ gìn.

- Ủ ừ! Yên tâm đi! Mình khỏe lắm! Hơ hơ...

Giang Hựu Thần thở dài một tiếng rồi đứng dậy, bước ra khỏi phòng bệnh, quay đầu nhìn lại tôi không yên tâm.

- Mình... ngày mai sẽ đến thăm cậu...

- Được, được, được! Hờ hờ...

- Tạm biệt.

- Tạm biệt, tạm biệt...

Kẹt kẹt!

Cánh cửa được đóng lại sau khi bốn người bọn họ rời khỏi, tôi thở dài một tiếng.

Không hiểu vì sao, có những lúc tôi thực sự cảm thông cho Giang Hựu Thần! Hic,... có thừa không nhỉ? Gì thì gì, Giang Hựu Thần cũng là hoàng tử của British, chắc chả nhờ tôi phải thương vay khóc mướn... Tốt nhất là tôi nên lo cho thân mình trước đã! Ôi, đau quá, cái chân của tôi...

Bình!

Trời ơi, cái gì thế này? Đập trúng đầu tôi đau điếng!

Tôi tức giận xoa xoa cục u vừa nổi lên trên đầu, ngó xuống cái chân của mình. Ủa? Một quả táo? Ở đâu ra vậy nhỉ?

- Phư, phư, phư, anh hùng! Đã khỏe hơn chút nào chưa?

- An... An Vũ Phong? - Tôi hốt hoảng dõi mắt theo hướng phát ra tiếng. Thằng cha "chảnh ngựa" An Vũ Phong đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, cắn những miếng táo to đùng.

- Cậu, cậu, cậu! Cậu tại sao lại ở đây? - Tôi không dám tin, trợn tròn mắt lên nhìn Vũ Phong - Cậu lên đây bằng cách nào? Ở đây là lầu cao nhất cơ mà?

- Thế thì đã sao? - An Vũ Phong vẫn thản nhiên ăn táo, cười ma mãnh - Tôi rớt từ trên trời xuống đấy.

- Trên trời? - tôi hít một hơi dài, nhướn cổ lên xem cậu ta rớt xuống như thế nào.

- Hơ hơ! - An Vũ Phong thấy tôi ngó người ra, thì ôm bụng cười khoái trá - Người gì mà đầu heo thế? Nói chơi thôi mà cũng tin?

Hu hu... mình mắc bẫy thằng cha lươn leo này rồi! Từ trước đến giờ, hể có bao giờ nói được một câu thật lòng nào đâu, tại sao mình lại đi tin lời hể cơ chứ? Bây giờ thì hể tha hồ mả mai, trêu chọc, còn gọi mình là Đầu Heo! Hừ! Quá quắt thật!

- Cậu chạy đến đây định làm gì? Chân... chân tôi bị thương rồi, cậu không phải định thừa nước đục thả câu, tìm cách giậu đồ bìm leo đây chứ?... - Tôi mím chặt môi, khuôn mặt mếu máo đến khổ sở.

An Vũ Phong khoanh tay trước ngực, thích thú chọc tức tôi:

- Đây, đây... Tôi xấu xa đến thế cơ à? Tôi đâu có rảnh để đùa với lũ Đầu Heo.

- Vậy cậu định làm gì? - Tôi hỏi với giọng cảnh giác, đề phòng.

- Mời cậu ăn táo!

- Ăn táo? - tôi tròn mắt nhìn An Vũ Phong cứ như cậu ta là người ngoài hành tinh.

Hu hu... thằng cha này định giở trò gì đây? Khi không lại mời tôi ăn táo? Hừ... nhất định là đang tìm cách lừa tôi vào thùng lọng! Phải rồi, hể còn lâu mới tốt bụng như thế! Phải cẩn thận! Cẩn thận! Mình phải đề phòng mới được, tránh kể "cười nộ giấu dao" của hể.

Tôi vừa nghĩ vừa liếc xuống quả táo đang nằm yên trên chần.

Hu hu... Có khi nào... quả táo này là bom hẹn giờ?

Crắc crack!

- A!

An Vũ Phong đột nhiên cắn một miếng táo to làm tôi giật nảy mình!

- Đây, Thái Lăng, gì mà căng thẳng thế? Chưa nhìn thấy táo bao giờ à?

- Không... không phải...

- Nếu không thì mau ăn đi! Ăn xong, tôi sẽ đi!

Cái gì? Phải ăn hết sao?

Hu hu hu... Không thể nào! Tên An Vũ Phong này không thể tốt bụng như thế được! Tôi dám cá 200% là quả táo này có vấn đề.

- Này, Thái Lăng, mau ăn đi! Còn ngơ ngơ ngác ngác gì nữa? - An Vũ Phong thấy tôi nhìn chăm chăm vào quả táo, không chờ được nữa - Đây là quả táo tôi tự tay chọn cho cậu đấy.

Tự tay chọn ư? Quả táo này đỏ như thế... có lẽ nào... An Vũ Phong lại giống như bà hoàng hậu xấu xa trong truyện Nàng Bạch Tuyết, bỏ độc vào táo? Ôi, đáng sợ quá...

Tôi sắc mặt trắng bệch nhìn An Vũ Phong.

An Vũ Phong không nói năng gì, hậm hà hậm hực, rút từ trong túi mình một cái gì đó sáng chói.

Tiêu đời rồi! Hắn mang theo vũ khí! Hạ sát bằng độc được không xong nên... Tôi hoảng sợ nắm lấy cái chặn, rúc đầu vào trong đó, cả thân người run bần bật như cái máy kéo.

Im ắng... im ắng...

Ủa? Sao vậy cà? Tại tôi có vấn đề chẳng? Tại sao tôi lại nghe thấy một khúc nhạc du dương?

Tôi do dự một lát rồi ngóc đầu ra khỏi chặn, nhìn về hướng cửa sổ.

- An... An Vũ Phong?

Tôi căng tròn hai mắt, An Vũ Phong đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, tựa vào cánh cửa... Cậu ta đang... đang thổi sáo!

Bây giờ là nửa đêm, ánh trăng bàng bạc rọi trên áo sơ mi An Vũ Phong đang mặc, toàn thân cậu ta lấp lánh ánh bạc. Gió nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ, làm phất phơ góc áo, mái tóc đen ngang tàng kia cũng phấp phới, làm lộ đôi bông tai sáng chói...

- Này...

- Sao... Sao thế?

Tôi nhìn cậu ta đến mất cả hồn. Ngay lúc đó, An Vũ Phong đột ngột nhảy xuống, lưng hướng ra ánh trăng, mặt hướng thẳng nhìn tôi.

- ...

An Vũ Phong hình như muốn nói gì với tôi, nhưng lại không nói gì, chỉ đứng ở đó chăm chăm nhìn tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau. Cậu ta... cậu ta cũng có lúc làm cho người khác phải xao xuyến...

Thích... thích... thích...

Tôi như kẻ say rượu, tim đập phồng trong lồng ngực chỉ chực nhảy ra ngoài.

An Vũ Phong nhếch mép cười tôi:

- Mau đi lau nước miếng đi, nhìn ghê quá!

Hu hu... Tôi thu lại lời nói vừa rồi!

Woa... căn phòng lớn quá!

- A! Phong cảnh bên ngoài thật là đẹp!

- Nói đi, hai bà làm thế nào mà đến được đây? - Nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Dĩnh phấn khích, tôi đánh mặt lại.

- Ha ha... Bọn tôi đang định tìm bà nói chuyện, ai ngờ lại nhìn thấy bà lên xe của trường British. Có được cơ hội tốt thế, tại sao tui tôi lại bỏ phí? - Thượng Hội thật là hết thuốc chữa, vừa nói vừa vỗ tay.

- Không ngờ cũng có ngày tui mình được đi nghỉ mát với nhiều chàng đẹp trai như thế! Oh my God! - Ngọc Dĩnh gật đầu lia lịa, nét mặt ngơ ngẩn, đôi mắt lấp lánh ánh sao.

Ngồi trong căn phòng sang trọng, tôi gượng cười, ngơ ngàng nhìn hai nhỏ bạn Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đang hân hoan nhảy nhót lung tung... Nghĩ lại buổi sáng nay...

Ôi trời! Cuối cùng mình cũng được xuất viện, hơn nữa còn được hưởng một kỳ nghỉ truyền thống sau lễ bỏ phiếu bầu chọn, về nhà ta sẽ làm một con heo lười, tôi hào hứng chuẩn bị đồ đạc xuất viện...

- Thái Lăng! Trong buổi lễ bỏ phiếu câu khá lắm, kỳ nghỉ này cùng đi chơi với bọn này đi! - Kì Dục đột ngột xuất hiện trong phòng bệnh của tôi, tay xách theo một túi du lịch to tướng.

Món quà bất ngờ tổ chẳng này làm tôi chết trân tại chỗ.

Vù.

Tôi còn đang thần thờ không biết làm gì thì đã bị tứ đại tướng quân nhắc bồng vút lên xe.

- Trông đôi mắt đáng thương của cậu kìa...không cần phải cảm kích tôi, đi cùng với tụi này là được rồi! - Kì Dục quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt vui khôn xiết!

Tôi thở thều thào trên chiếc xe lắc lư như rằng bà lão, đau khổ nghĩ đến kỳ nghỉ của mình.

- Thái Lăng, đợi tụi này với, đợi tụi này với... - Đằng sau xe vang lên giọng của mấy bà chằn. Tôi nhìn ra phía sau, tâm trạng càng thêm ủ rũ rười rượi. Thượng Hội và Ngọc Đình, hai nhỏ... hai nhỏ ở đâu ra vậy?

Tôi căng thẳng nhìn tứ đại tướng quân, trừ gương mặt dễ thương của Giang Hựu Thần ra, những người còn lại đều quắc mắt nhìn tôi. Đợi tôi coi như xong!

- Thái Lăng, đến đó cậu phải lo mà để ý, quan tâm đến các bạn cậu! - Ân Địa Nguyên liếc xéo tôi xong lạnh lùng nói.

Sau đó, cậu ta quay đầu lại nhìn tôi nghiêm nghị một lần nữa.

Tôi gật đầu lia lia! Tôi hiểu, để ý, quan tâm có nghĩa là không cho hai bà chằn tiếp cận Giang Hựu Thần.

...

Không biết cái xe lóc cọc trên đường bao lâu, cuối cùng tôi cũng thấy mình đứng trước một ngôi biệt thự lộng lẫy và sang trọng.

- Tụi này phải vô phòng để chuẩn bị, không nói chuyện với bà nữa.

Hai bà chằn lửa đang nhảy nhót búng nhảy trong phòng tôi, bồng như nhớ ra điều gì, bèn phi nước đại ra ngoài như chiến mã, không để cho tôi kịp nói.

Tôi ban đầu còn định cảnh cáo hai nhỏ bạn không được để lộ thân phận của tôi. Xem ra đợi dịp khác nói vậy.

Tôi liếc nhìn bốn bên. Đây là phòng của tôi sao? Woa! Đúng là thiên đường lý tưởng để nghỉ mát.

Cái rèm cửa kết từ hạt trân châu, chăn nệm đều may bằng vải tơ mềm. Hic,... ngay cả phòng vệ sinh cũng còn to hơn phòng

khách nhà tôi, bồn tắm hình thuyền, đập dềnh vô vàn cánh hồng...

Ôi, thật sướng khoái! Bên ngoài cửa sổ là những bông hoa đang khoe sắc thắm, xa xa một ngọn núi tím mờ trong mây bao phủ, còn có một dải xanh hiền hòa, mát rượi, hình như là biển...

Không ngờ lại có một nơi đẹp như trong mộng như vậy.

Tôi ngồi ở chính giữa bộ salon mềm và thoải mái, mắt tôi bỗng nặng trĩu, có cảm giác mình sắp chìm vào giấc ngủ. Bỗng có tiếng bước chân đáng ghét, phá tan đi sự tĩnh lặng hiếm hoi của tôi...

Chep chép... Tôi nuốt nước miếng, thời điểm đẹp nhất mà bị phá đám, kẻ nào dzô duyên thế không biết?

Gần hơn rồi, gần hơn rồi, tôi gần như đã cảm nhận được nhịp thở của người đó. Chắc chắn lại là hai bà chằn lửa Ngọc Đình và Thượng Hội...

- Hai bà chằn, làm ơn tha cho tui! - Tôi ngóc đầu lên, dùng ánh mắt ngái ngủ van nài.

Nhưng mà... nhưng mà... người đang ngồi cạnh tôi là Giang Hựu Thần.

- Cậu... sao cậu lại vô đây?

Tôi ngạc nhiên nhìn Hựu, hấp tấp lùi về phía sau, lắp bắp đến nỗi lú cả lưỡi...

- Cậu mở cửa mà, vì vậy mình vào thôi. Ở đây đẹp không?

Giang Hựu Thần đứng bên tôi, mắt hướng ra ngoài cửa sổ... Tôi ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt của cậu ấy, không dám tin mọi việc xảy ra với mình là sự thật.

- Phòng ở của mọi người lần này đều do các đại thần của hội học sinh chọn, cậu có thích không?

- Ừ, thích lắm... - tôi cúi gằm mặt, lí nhí trả lời.

Ôi... Thái Linh ơi, mày bị điên rồi! Giang Hựu Thần chỉ qua hỏi thăm mày thôi, có gì đâu mà tim mày đập loạn lên như thế, hai má còn nóng bừng bừng nữa...

- Cảm ơn cậu nhé, Thái Lăng. Không hiểu vì sao, nhưng mỗi lần mình gặp cậu, mình lại nghĩ đến một người khác, còn cả ánh mắt sợ sệt... - Giang Hựu Thần nhìn tôi bằng đôi mắt đen sâu thẳm, đầu óc tôi quay... quay... Đợi đã, sao lại nhớ tới người

khác được nhỉ? Lẽ nào cậu ta lờ mờ nhận được thân phận thật của tôi sao?

Đúng lúc đó, tôi cảm thấy mình căng thẳng đến ngột ngạt, tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn cuộc nói chuyện riêng của chúng tôi.

Giang Hựu Thần rút từ trong túi mình ra chiếc máy điện thoại:

- Alo, mình là Giang Hựu Thần...

Giang Hựu Thần tay cầm điện thoại, đột nhiên, cậu ta ngược đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ôi trời, trên ban công của căn nhà đối diện xuất hiện thêm một người, người này mặc bộ đồ thể thao trắng, trông sáng sủa, bánh bao, ánh mắt tinh nghịch, ranh mãnh. Tôi chưa hết ngạc nhiên. Trên tay cậu ta, một viên kim cương lấp lánh quen thuộc.

- Hả? An Vũ Phong! - Tôi và Giang Hựu Thần nhất loạt đồng thanh hét lớn.

- An Vũ Phong! Cậu ở đây làm gì? - tôi ngó người ra, cất tiếng hỏi trong điện thoại.

- Điều này nên để tôi hỏi mới phải. Hai thằng con trai, lại ở cùng nhau để hóng gió à? - An Vũ Phong tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nhòm, cười đầy ẩn ý.

Hu hu... Lão thần xui phái đệ tử đến rồi, sao chổi đã quét tới. Lần đi chơi này 90% lành ít dữ nhiều...

Buổi tối lúc ăn cơm, không khí trên bàn ăn bức bối, khó chịu.

Tất cả mọi người tham gia kỳ nghỉ đều ngồi ăn chung trong một phòng ăn, hơn nữa, phải ngồi theo đúng lớp của mình. Vì thế, tôi cùng tứ đại tướng quân không thể không ngồi cùng bàn ăn với tên An Vũ Phong.

Im lặng... sự im lặng đáng sợ...

Mỗi người đều cúi đầu xuống ăn, lâu lâu cầm ly nước lên uống, ai cũng cẩn thận e dè để không gây nên tiếng động lớn nào.

Thương Hội và Ngọc Dĩnh từ lúc bỏ về phòng thì không thấy xuất hiện nữa, không biết hai nhỏ đó đang giở trò gì ra nữa.

Lúc này, tôi không còn tâm trí để nghĩ đến bọn họ. Tôi cảm cú gấp thức ăn. Ăn xong về phòng mình là an toàn nhất.

Ngay lúc tôi dứt miếng cơm vào miệng của mình thì..

Ut ut ut... ut ut ut...ut ut...

Ủa, tiếng gì thế nhỉ? Nếu tôi nghe không lầm thì đó là tiếng kêu của một con heo! Nhưng mà... nhưng mà nơi đây dù sao cũng là nhà ăn hạng sang, sao lại có heo chạy vô?

- Á - tôi ngược đầu lên, lập tức hét lớn, suýt sặc cơm lên mũi.

Tôi... tôi không bị hoa mắt chứ? Lấy tay dụi dụi mắt, tôi nhìn kỹ lần nữa.

Chúa ơi... ngài đùa sao? Trước mắt tôi chính là hai cô bạn Thương Hội và Ngọc Dĩnh! Hai nhỏ vẽ lên mặt mình hình mặt nạ con heo, hơn nữa còn vẽ tỉ mỉ, khoanh tròn mũi và miệng lại với nhau, rồi chấm hai chấm đen lên trên.

Rầm! Hai bà chằn tinh này đang nghĩ gì thế không biết? Xấu hổ quá! Bỏ đi, bỏ đi... coi như mình không quen họ. Ăn cơm, ăn cơm...

- Thái Lăng, đây chính là kiệt tác cả buổi chiều của bọn này đó! Giang Hựu Thần chắc chắn sẽ rất thích - Ngọc Dĩnh hướng về phía tôi, nhưng ánh mắt hướng ra phía sau. Mặt con heo nhăn nhúm, mồm mím cười ut ut...

Tội nghiệp Giang Hựu Thần đang ở bên cạnh tôi, tay run lên, bám chặt vào áo tôi, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh ăn cơm, sợ sệt quan sát hai cái mặt heo. Hai mặt heo cứ nhìn chằm chằm vào Giang Hựu Thần không thôi.

- Các cậu... có... có việc gì không? - Giang Hựu Thần bắt đầu căng thẳng, ánh mắt kiếm tìm, cầu cứu tôi và tam đại tướng quân.

Nhưng tam đại tướng quân lúc này không có ở đây. Tôi bắt đầu đấu tranh nội tâm kịch liệt.

- Giang... Giang Hựu... Thần! - Hai cô bạn tôi hét lớn.

Không còn cách nào rồi, tam đại tướng quân không có mặt, xem ra tôi phải xông lên thôi!

Tôi nhắm mắt, vung tay vung chân loạn xạ, tạo tư thế võ, chống đỡ lại hai bà bạn khủng long. Không ngờ Thái Linh tôi lại vì một tên con trai mà "tỉ muội tương tàn", thật là bi đát, thảm thương...

Tôi vẫn còn chưa kịp định thần thì Thượng Hội đã lao lên. Tôi không may may suy nghĩ, lấy tay ôm chặt eo Thượng Hội, tay kia chống ngang vào tường ngăn cho Ngọc Dĩnh thừa cơ xông lên. Tôi dù sao cũng chỉ giả danh con trai, sức yếu xiu như cọng bún thiêu,... Ôi, càng lúc càng không trụ vững được, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh cũng càng lúc càng gần Giang Hựu Thần...

- Các cô định làm gì thế? - Nghiêm Ngôn đột nhiên xuất hiện, trừng mắt nhìn chúng tôi. Kì Dực và An Địa Nguyên cũng lao đến, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh bị hai người bọn họ tóm chặt, ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích.

- Thái Lăng, hai cô bạn cậu nếu còn muốn tiếp tục ở lại thì không được đến gần Hựu, nếu không sẽ bị đuổi ra khỏi đây! - Nghiêm Ngôn dùng đôi mắt đầy uy lực nhìn tôi, rồi nhìn Thượng Hội và Ngọc Dĩnh, đợi cho đến khi cả ba chúng tôi đều gật đầu, cậu ta mới thu ánh mắt ghê gớm của mình về.

Tôi lủi thủi trở về chỗ ngồi của mình. Khi tôi đi ngang qua chỗ An Vũ Phong, tôi bỗng nghe thấy:

- Hơ hơ hơ! Là tôi nói với bọn họ! Chỉ cần vẽ mặt thành con heo, Giang Hựu Thần nhất định sẽ rất thích.

Tôi căng thẳng nhìn xung quanh, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh hoàn toàn không nghe thấy tiếng của An Vũ Phong.

Khuôn mặt thẳng cha trời đánh đó như muốn nói:

- Yên tâm đi, chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, tôi biết cậu biết...

Chuyện ban nãy làm không khí căng thẳng giữa tứ đại tướng quân và An Vũ Phong vơi đi phần nào.

- Nếu như mọi người đã đến đây thì cứ thoải mái nghỉ ngơi, đừng làm hỏng kỳ nghỉ. - An Vũ Phong lấp lánh ánh mắt, nhìn mọi người một vòng rồi nói - Tối rồi, hay là chúng ta thi kể chuyện ma đi?

Nghiêm Ngôn và Ân Địa Nguyên không có ý phản đối, Kỳ Dục, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đưa hai tay tán thành, Giang Hựu Thần cũng ngồi xuống.

Không... chuyện ma ư? Ôi, ông trời thật bất công, Thái Linh con cả đời đã đủ xui xẻo rồi, sao còn bị nhát ma nữa? Ôi, nhưng tôi làm gì có cách nào khác? Tôi không có quyền được phản đối! Người ta nói ngồi xuống, tôi phải ngồi xuống! Người ta nói kể chuyện ma, tôi phải ngậm ngùi ngồi nghe!

Ôi, chuyện ma... hu hu hu... Tôi nhìn phía đằng sau, cánh cửa đã khép kín lại...Hết đường thoát thân... Thôi, mau mau ngồi xuống bên cạnh Ngọc Dĩnh và Giang Hựu Thần, tránh xa đám ma cà rồng chuyên nhát ma kẻ yếu bóng vía!

Phụt!

Lửa tắt rồi, ngọn gió thổi từ bên ngoài cửa sổ vào... Trong phút chốc, gian phòng trở nên yên ắng lạ. Có thật... thật là phải nghe chuyện ma không? Hu hu hu... má ơi... tôi tay mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nắm chặt tay Ngọc Dĩnh để củng cố tinh thần.

- Tôi kể trước nhé. Chuyện như thế này... - Trong bóng đêm, tiếng gió xì xào vi vu, giọng nói của An Vũ Phong rung lên, lúc trầm lúc bổng trong không trung.

Ủa? Sao... sao không kể nữa, mọi người đang yên ắng chờ đợi câu chuyện của cậu ta.

- Ủa? Thái Lăng đâu? Sao không thấy Thái Lăng nữa nhỉ? Cậu ta vừa mới ở đây kia mà?

- An Vũ Phong! Tôi... tôi ở đây! Tôi có đi đâu đâu? - tim tôi đập thình thịch liên hồi.

- Á! Á! - Hai cô bạn của tôi hét lớn.

- Á! - nghe thấy tiếng hét của họ, tôi cũng không kìm được hét to, ra sức nắm chặt tay của Ngọc Dĩnh. Lúc này, Thượng Hội cũng chìa tay ra nắm chặt lấy tay tôi!

- Ôi trời... chỉ là một câu nói nhát ma thôi mà đã sợ đến chết khiếp vậy sao? - Nghiêm Ngôn ngồi yên, khoanh tay trước ngực.

- Một... một câu nói? À... thì ra là vậy! Ha ha ha! - Tôi cười, lấy tay lau mồ hôi đang đổ ra trên trán. Nhưng mà...

- Thượng Hội! Bà đừng nắm tay tôi nữa, nắm tay Ngọc Dĩnh đi, được không? Tay ở xa thế mà còn nắm lấy tay tôi... Nhiều tay như thế, sợ chết đi được!

- Tôi... tôi đâu có... tay tôi vẫn ở đây mà... - Lần đầu tiên thấy giọng Thượng Hội run lên.

- Oái!

Tôi thét lớn lên, đẩy hết mọi người ra rồi nhảy bật lên.

- Cuối cùng, cuối cùng là tay của ai? Tại sao lại nhiều tay thế này? Hu hu hu... - Tôi hốt hoảng đạp chân liên hồi, lẽ nào tôi bị ma ám?

- Là tay mình... - Giang Hựu Thần nói bằng giọng vô cùng biết lỗi.

- Là cậu à? Nhưng mà... nhưng mà tay mình luôn để ở bên phía Ngọc Dĩnh mà?

- Người đông quá, mình bị chèn khó chịu nên đã đưa tay qua phía bên đó. Cậu xoay người một cái thì nắm chặt lấy tay mình, thấy cậu sợ như thế mình cũng không nỡ rút tay ra.

- Thì ra là như vậy...

- Ha ha ha ha... - Thấy tôi ngượng ngịu, mặt đỏ rần rần, mọi người đều phá lên cười.

Chúa ơi, xin rút cho con một lỗ nẻ để chui xuống! Tôi ngồi lại xuống đất, xích rộng ra hơn rồi nói với Giang Hựu Thần.

- Cậu xích qua đây cho rộng. Đừng có nhát ma người khác. Hành động của cậu còn đáng sợ hơn cả chuyện ma!

- Ừ! - Giang Hựu Thần ngoan ngoãn làm theo, đầu cúi sát xuống đất, cứ như là tôi vừa bắt nạt cậu ấy xong vậy. Thượng Hội và Ngọc Dĩnh lập tức ném qua cho tôi một ánh mắt của lỗi thần. Má ơi... trên đầu con ánh chớp xé ngang qua.

- Này ông bạn, ông có phải là con trai không vậy? Gan còn nhỏ hơn gan muối - Kì Dực chịu không nổi nhìn tôi đang hờn vía lên mây.

- Vốn dĩ đã như con gái rồi - An Vũ Phong tiếp tục châm chọc.

Gian phòng tối đen, tôi cúi gằm đầu xuống, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận tên sao chổi này.

- Đến lượt mình!

- Hả?

Trong bóng đêm, tất cả mọi người cùng ngược đầu lên, nhất loạt hướng về phía của Giang Hựu Thần. Bình thường cậu ta

hiền lành như thế, hôm nay cũng kể chuyện ma sao?

- Sao vậy? Sao mọi người nhìn mình chăm chú vậy? - Giang Hựu Thần vô tư hỏi.

- Không có, không có - Bảy người còn lại trả lời đồng thanh một cách ăn ý, chắc chắn cũng đang cười thầm như tôi...

- Vậy thì mình bắt đầu kể nhé. Đây là một câu chuyện có thật, nghe nói ở sau núi này có những con ma lửa hình người...

Phù... Cơn gió đêm lại thổi bay tấm rèm cửa màu trắng một lần nữa. Tôi cảm nhận được một luồng ánh sáng, cứ nhấp nháy quanh phòng. Hình như mọi người cũng đang nhìn theo hướng đó như tôi.

- Thật kìa, hình như có mấy đốm đỏ đỏ kìa!

- Hựu, đúng là ở sau núi có mấy đốm đỏ đỏ kìa...

Tôi vội ngồi xích lên phía trước, sát cạnh mọi người. Thượng Hội và Ngọc Dĩnh cũng nhích lên. Trong ánh sáng mập mờ, tôi nhìn thấy bốn con trai cũng đang động đậy, thấp tha thấp thỏm...

- Nghe kể thì từ rất lâu về trước có một cô gái sống ở đây, vì xảy ra chiến tranh nên chồng cô ấy phải tham gia quân ngũ. Hai người hẹn nhau ngày chiến thắng sẽ gặp lại, nhưng mà qua một năm, hai năm, chồng cô ấy vẫn không thấy quay về. Cô ấy hằng ngày đều ra phía sau núi đứng ngóng, ngóng mãi... Cuối cùng, cô ấy đã chết trong sự chờ đợi mỏi mòn. Nhưng vì vẫn chưa thấy chồng quay lại nên sau khi chết, oan hồn cô ấy cũng không rời bỏ nơi này. Cô ấy sợ nếu đi khỏi, chồng cô ấy về mà không gặp được cô. Vì thế, cô ấy biến thành một đốm lửa ở trên ngọn núi quanh năm... chính là đốm lửa mà các cậu nhìn thấy...

Giang Hựu Thần ngừng lại một lát, lúc trong phòng không hề có tiếng kêu, chỉ nghe tiếng thở nặng nhọc của mọi người...

- Có đôi lúc, linh hồn quay lại ngôi nhà này, chỉ cần nghe thấy tiếng "két két"...

Két két...

- Tiếng gì vậy?

- Chắc là tiếng cửa...

- Không phải là...?

- Vớ vẩn!

Mọi người ghì giọng xuống, ra sức đoán già đoán non tiếng động đó phát ra từ đâu. Tôi chấp tay lại, miệng lầm bầm khấn "A di đà Phật"... Nếu quả thật là có ma, nghe thấy tiếng khấn của tôi thì nó cũng không dám đến gần đâu... Hà hà hà...

- Mau! Mau! Tiếp tục kể đi! - Kì Dực càng nghe càng tỏ ra hứng thú, quơ tay quơ chân thúc giục.

Giang Hựu Thần nhìn mọi người, gật gật đầu, nhẹ nhàng thở sâu, rồi tiếp tục kể câu chuyện của mình.

- Mỗi lần nghe tiếng "két két", có nghĩa là oan hồn cô gái đến căn phòng này!

Két két...

- Trời ơi, cái âm thanh này nghe đáng sợ quá, có phải là tiếng cánh cửa không vậy?

- Mình... mình không biết...

Tất cả mọi con mắt cùng hướng về phía cánh cửa. Tim tôi đập thình thịch thình thịch như gõ mõ. Biết làm sao bây giờ? Ma đến rồi, ma đến thật rồi. Lát nữa tôi sẽ chạy theo ai đây? Số tôi hay đen như quạ, lát nữa người bị ma giữ lại chắc chắn sẽ là tôi. Hu hu hu...

- Đừng sợ, không có gì đâu.

Đôi mắt Hựu Thần long lanh như viên dạ quang phát sáng trong đêm...Hựu hình như hiểu được tâm trạng của tôi, đột nhiên đứng lên, đá toang cánh cửa.

Két két!

Sao vẫn còn tiếng đó thế nhỉ? Đó không phải là cửa, không phải là cửa, mà là... ma.

- Hay là chúng ta ra phía sau núi thám hiểm thử xem sao, chắc là hấp dẫn lắm đấy!

- Hay đó, hay đó! Nghe đã quá!

- Tại sao... phải đi... thám hiểm? - giọng của tôi run bần bật như cây sậy, nghe cứ như chính tôi là oan hồn vất vưởng vậy.

Một mình tôi phản kháng có tác dụng gì đâu. Hầu như tất cả mọi người đều đã hứng khởi đứng lên:

- Đi thôi đi thôi!

Lần này tiêu rồi... Tôi không muốn đi...

Quác... quác...

Một buổi tối trăng mờ gió lớn. Sáng nay rõ ràng mặt trời chiếu sáng chói lọi, sao đến khuya lại chẳng thấy trăng sao đâu hết nhỉ? Chỉ có mỗi tiếng mấy con quạ kêu thảm thiết như người khóc trong đêm. Thứ tiếng này tôi chỉ được nghe trong mấy bộ phim kinh dị, tôi sợ đến hết mồ hôi hột.

- Ngọc Dĩnh, sợ quá đi thôi! – Tôi chịu không nổi nữa, muốn tìm hai bà bạn chỉ cốt của mình giúp đỡ.

Quác quác...

Ủa... Sao thế nhỉ? Sao chẳng có ai trả lời tôi? Tôi chỉ nghe thấy tiếng mấy con quạ đen đáp lại.

- Ngọc Dĩnh? – Tôi cất cao giọng hơn một chút, rụt cổ lại nhìn khắp từ phía. Ủa? Không phải chứ... Sao... sao lại không có ai hết?! Mọi người đâu rồi? Mọi người đi đâu rồi? Ngọc Dĩnh! Thượng Hội! Giang Hựu Thần! Cho dù là An Vũ Phong cũng được! Hu hu hu... Mọi người bỏ đi đâu hết rồi? Tôi bị lạc mọi người rồi sao?

Woa... woa...

Tôi nhìn bốn bên, chỉ thấy tối đen như mực. Không chịu nổi nữa rồi, nước mắt nước mũi tôi chảy ra ròng ròng như thác đổ.

- Thái Lăng...? – Đúng lúc tôi ngồi xuống đất, khóc rống lên thì đột nhiên có tiếng cười gọi tôi bên tai!

Là tiếng của Giang Hựu Thần! Đôi mắt tôi sáng như đèn pha. Chưa kịp lau khô nước mắt giàn giụa trên mặt, tôi để nguyên hai hàng nước mũi lòng thông quay đầu nhìn lên!

- Ôi! Ma! – Giang Hựu Thần giật nảy mình nhảy về phía sau, suýt nữa thì té đùng xuống đất.

- Là... là mình đây! Là Thái Lăng đây! Hu hu hu! – Tôi vội vàng dùng tay áo của mình quạt lên mặt, nấc lên từng tiếng: - Mình... mình không tìm thấy các cậu, bởi vậy mình... mình... oa oa oa...

- Thái Lăng... - Giang Hựu Thần dịu dàng, đôi mắt sáng nhìn tôi: - Đừng sợ, chúng ta hình như bị lạc mọi người rồi. Nhưng

mà chúng ta vẫn đang đi đúng hướng đấy, hình như cũng sắp đến nơi rồi!

Sao kia? Sắp đến nơi rồi? Nghe thấy Giang Hựu Thần nói xong, tim tôi đang treo lủng lẳng ngay lập tức rơi bồm xuống đáy vực! Sao Hựu kéo tôi đi nhanh như thế chứ?! Hu hu hu! Tôi không muốn gặp oan hồn ma lửa đâu!

- Mau đi thôi! Chút xíu nữa thôi là chúng ta tìm ra sự thật rồi – Giang Hựu Thần phấn khích nói, sải bước về đằng trước.

Tuy rằng tôi có đến hàng vạn lí do để không đi, nhưng cũng không còn cách nào khác là lủi thủi bước theo sau. Dù sao đi nữa, đi đằng sau Giang Hựu Thần vẫn còn tốt hơn là đứng yên tại chỗ đợi ma đến tìm.

Đợi đã... Giang Hựu Thần đâu rồi?

Tôi nhìn thấy phía trước có một bóng người... là con ma đó hay là Hựu? Nhanh chân đuổi theo thôi, nếu đứng đây rủi ra con ma nữ ấy phát hiện thấy thì...

- Đợi mình... với!

- Còn năm mươi mét nữa, chúng ta chạy đi! – Giang Hựu Thần quay đầu, vui vẻ nói với tôi.

- Mình... mình ở đây đợi cậu có được không? – Tôi ngập ngừng hỏi.

- Không được, mình không an tâm. Chúng ta cùng nhau đi khám phá, được chứ? – Giang Hựu Thần trả lời tôi dứt khoát từng câu từng chữ một.

Tôi vẫn chưa kịp có phản ứng gì, cậu ta đã nắm lấy tay tôi lao về phía trước...

Tôi cảm thấy phía trước càng lúc càng sáng... lẽ nào tôi đang trên đường tới âm phủ? Không được cả nghĩ, nếu đã đi cùng với Giang Hựu Thần, thì chỉ cần lao theo cậu ấy về phía trước thôi! Để lão thần chết và lão thần xui đối đầu một lần xem sao?!

- A! Đến rồi! Thì ra là vậy... - Chúng tôi chạy càng lúc càng chậm lại. Cuối cùng, Giang Hựu Thần buông lỏng tay tôi ra.

Hai tay tôi che kín mặt, không dám nhìn những gì đang diễn ra trước mặt...

- Cậu mở mắt ra nhìn đi! – Giang Hựu Thần nói, nhẹ nhàng gỡ bàn tay tôi ra.

- Thôi đừng, thôi đừng... - Tôi thà chết chứ không chịu bỏ tay ra!

- Đừng sợ, đẹp lắm đấy...

Đẹp lắm đấy? Nghe giọng nói của Giang Hựu Thần như đang đọc thơ ấy, cái tay cứng như sắt của tôi cũng từ từ thả lỏng ra.

Tôi mím chặt môi, rụt rè mở lòng bàn tay đang che kín mắt ra...

Chao ôi... Đúng thật... Quả là đẹp tuyệt! Tôi... tôi nhìn thấy có rất nhiều ngôi sao đang nhấp nháy ở xung quanh tôi!

- Thì ra... là đom đóm. – Giang Hựu Thần nhìn xung quanh, đưa ngón tay ra, từ từ chạm vào một ngôi sao đang nhấp nháy trước mặt, khuôn mặt nở rộ một nụ cười tươi như vầng dương!

Một cơn gió dội về, thổi bay mái tóc bồng bềnh của Giang Hựu Thần. Những ngôi sao dường như được nụ cười của Giang Hựu Thần cảm hóa, nhất loạt bay hết về phía cậu, cứ như những chú bé nghịch ngợm đang nhảy múa, vây tròn xung quanh Giang Hựu Thần, vui vẻ phát ra những tia sáng nhấp nháy, bay lên... bay lên...

Giang Hựu Thần bỗng vui vẻ đưa tay ngang ra rồi quay một vòng, vừa quay vừa lầm nhảm một câu hát đồng dao!

Tôi mở to mắt, ngẩn ngơ nhìn Giang Hựu Thần... Trời ơi... Cậu ấy không khác gì một thiên thần hạ thế xuống trần gian... Thật thánh thiện!

- Thái Lăng! Cậu cũng nhảy múa đi!

- Hả? Sao... Ừ!

Không đợi cho tôi định thần lại, Giang Hựu Thần kéo tôi xích lại gần! Hic..., nhưng tôi đúng là Miss nhỏ nòi... Chỉ thế thôi mà chân tôi cũng vướng phải một cục đá, suýt nữa thì té rầm xuống đất! Lần thứ n+1...

- Cần thận!

Ầm!

Hu hu... Sao ấm thế này? Chuyện gì thế nhỉ? Tôi từ từ mở mắt ra, nhìn kĩ lại...

Ôi trời! Giang... Giang Hựu Thần! Không ngờ... mình lại té vào lòng của cậu ta!

Tôi ngược đầu lên, ngơ ngác nhìn đôi mắt đang nhấp nháy sáng như những “ngôi sao nhỏ” kia, tim đập loạn xạ trong lồng ngực!

- Cậu... cậu giống cô ấy thật! – Giang Hựu Thần mở to mắt, nhìn kĩ khuôn mặt của tôi.

Tôi và cô ấy? Tiêu rồi! Giang Hựu Thần không phải đang nói tôi khi còn là nữ sinh chứ? Lẽ nào cậu ta phát hiện ra?

- Giang... Giang Hựu Thần! Mau bỏ mình ra... - Tôi ra sức vẫy vùng, thoát ra khỏi vòng của cậu ta, nhưng Hựu Thần cứ như sợ tôi đột ngột biến mất, nắm chặt cổ tay tôi, ánh mắt nhìn tôi đắm đắm không rời...

Những ngôi sao nhỏ cứ nhảy múa xung quanh chúng tôi... những ánh sáng li ti chiếu rọi lên khuôn mặt của tôi và Giang Hựu Thần. Khoảng cách khuôn mặt giữa chúng tôi sát gần nhau, gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận thấy hơi thở ấm áp của Hựu...

Ọc ọc ọc! Mạch máu của tôi cứ như muốn trào ra ngoài như thạch nham trong lòng núi lửa. Tôi thấy sống mũi mình cay cay!

- Ôi, xin lỗi!

Đúng lúc tôi sắp ngất đi vì cơn nhồi máu cơ tim, Giang Hựu Thần cuối cùng cũng nhẹ nhàng thả tay tôi ra. Thái Linh ơi Thái Linh, sao bỗng nhiên mày lại thấy hụt hẫng trong lòng...?

- Xin lỗi cậu nhé Thái Lãng, mình lại đi nghĩ cậu là cô ấy... cậu là con trai mà... - Giang Hựu Thần cười rồi vỗ vỗ đầu mình, ngược mắt lên nhìn để khẳng định lần nữa tôi không phải là “cô ấy”, mà là Thái Lãng, nam sinh trường trung học British.

- Không có gì, không có gì! – Toàn thân tôi mềm nhũn ra, cố sức xua tay: - Mình thường xuyên bị người khác nhìn nhầm! Hơ hơ!

- Thật xin lỗi... - Giang Hựu Thần cười một cách miễn cưỡng, thu về ánh mắt mê hồn ban nãy, quay người nhìn những con đom đóm xung quanh: - Ban nãy mình cứ tưởng là cô ấy... cứ tưởng có thể cùng cô ấy ngắm đom đóm...

Tôi há hốc miệng, định nói... nhưng lí trí thép đã ra tay chặn ngang họng.

Hu hu... Nếu như tôi mặc bộ đồ con gái thì đến cả cơ hội đến lớp cũng không có. Còn kế hoạch lấy học bổng nữa... Hu hu! Kiểm chế! Kiểm chế! Thái Linh, nhất định phải kìm mình!

- Thái Lăng...

- Chuyện... chuyện gì? – Tôi lại bị giọng nói đột ngột của Giang Hựu Thần làm giật thót mình, vội vàng nhìn cậu ta.

Giang Hựu Thần trông thấy thái độ của tôi, im lặng một lúc rồi phá lên cười:

- Nói thật, điểm này cậu rất giống cô ấy! Lúc nào cũng hót ha hót hải, luống cuống chân tay.

- Không phải không phải đâu! Mình là con trai mà! Mình là Thái Lăng! – Tôi lắc lấy lắc để cái đầu của mình.

- Ha ha! Cậu xem kìa! Càng lúc càng lúng túng!

- ... - Tôi như vừa nuốt chửng xuống một cái xương cá, mở to mắt lo lắng nhìn cậu ta. Đầu tôi rối tung lên như tổ tò vò, tìm đủ mọi chứng cứ và lí lẽ để chứng minh, biện hộ mình không phải là “cô ta”.

Giang Hựu Thần trông thấy tôi mặt đỏ như gấc, vừa cười vừa vỗ vai tôi.

- Được rồi, mình chỉ chọc cậu thôi mà! Ha ha!

- Vậy... vậy sao? – Tôi lo lắng hỏi dồn.

Giang Hựu Thần cười gạt đầu, rồi thổi bay con đom đóm sắp sửa đậu lên mũi cậu ta.

- Thái Lăng, ở đây đẹp lắm phải không? – Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng hỏi.

- Ừ, đẹp lắm... - Tôi vẫn không rời mắt khỏi Giang Hựu Thần, nhớ lại cảnh ban nãy cậu ta nhảy múa cùng những con đom đóm, ngây ngất gạt đầu lia lịa.

Giang Hựu Thần nhìn thái độ của tôi, hơi ngạc nhiên:

- Cậu...

- À, không phải không phải! Mình... mình nói là những con đom đóm rất đẹp! Rất đẹp! Ha ha ha...

Phù! Thái Lăng ơi, đầu óc mày toàn bã đậu hay sao? Sao lại nói năng ngây ngô như thế?

Giang Hựu Thần nhìn tôi, nghiêng đầu cười tươi:

- À, mình có một đề nghị, chúng ta cùng đặt tên cho nơi này đi!

- Đặt tên ư? – Tôi cảm thấy hơi khó xử.

- Ừ! – Giang Hựu Thần vui vẻ nói – Hay là, chúng ta gọi nó là “khe ánh sáng”? Được không?

- “Khe ánh sáng”? Được đó được đó! Cái tên này nghe hay lắm! – Tôi vui vẻ vỗ tay. Bộp bộp bộp! Thật là tốt quá, cuối cùng tôi cũng thoát ra được khỏi thái độ gượng gạo ban nãy.

Giang Hựu Thần cười, đưa tay nắm lấy cái gì đó rồi để ra trước mặt tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn. Cậu ấy... cậu ấy muốn làm ảo thuật sao?

Giang Hựu Thần cười tinh nghịch, bàn tay trước mặt tôi từ từ mở ra. Từ trong lòng bàn tay bay ra một con đom đóm... nhẹ nhàng chiếu sáng bàn tay của cậu ấy, cứ như tay của Giang Hựu Thần là ngôi nhà ấm áp của nó vậy...

Tôi ngược đầu thích thú nhìn khuôn mặt Hựu, đưa tay ra đỡ lấy con đom đóm nhỏ, rồi khép tay lại. Từ khe hở nhỏ xíu của các ngón tay, tôi hé mắt nhìn vào bên trong để nhìn ánh sáng yếu ớt...

- Cậu còn sợ ma nữa không? – Giang Hựu Thần vỗ đầu tôi. Tôi quay đầu nhìn, lắc lắc một cách ngây thơ như đứa trẻ.

Bỗng tôi nghe thấy tiếng sóng vỗ vào vách đá xa xa... Âm thanh trải dài mênh mông trong đêm u tịch. Tôi háo hức hướng về phía phát ra những âm thanh đó như lần đầu nghe sóng hát...

- Đi nào! Chúng ta đi xem biển đi!

Tôi hứng khởi đi theo phía sau Giang Hựu Thần.

Không lâu sau đó, trước mặt tôi hiện ra một khoảng không rộng bao la. Giữa buổi đêm, những con sóng nhẹ nhàng vỗ lên bờ cát.

Hít hà... Tôi lấy sức hít thở một hơi thật sâu... Không khí của biển thật dễ chịu!

- Lâu lắm rồi mình không đến đây! – Giang Hựu Thần đột nhiên lên tiếng rồi cũng đột nhiên ngừng lại. Hình như cậu ta đang do dự điều gì: - Buổi tối đứng ở đây nghe sóng biển, trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng tĩnh lặng...

- Cậu trước đây hay ra đây sao?

- Suyt! – Tôi vẫn chưa nói xong lời, Giang Hựu Thần đã đưa ngón tay lên giữa môi ra hiệu im lặng.

Rì... rào...

Cứ như thế, tôi đứng bên cạnh Giang Hựu Thần, im lặng nghe tiếng sóng biển. Thời gian cứ như bọt biển trôi qua kẽ tay, không thể giữ lại được, nó như những con sóng kia quay lại với đại dương rộng lớn vô bờ bến...

- Giang Hựu Thần, cậu không cảm thấy là trời tối quá sao? – Một lúc sau, dù mắt tôi đã quen với bóng tối nhưng vẫn không cảm thấy dễ chịu với thứ ánh sáng nặng nề này.

- Ừ! – Giang Hựu Thần trả lời tôi, giọng nói nhẹ nhàng đến nỗi tôi không nhận ra cậu ấy đứng kế bên.

- À, cậu nhìn nè! – Tôi lấy ra một cái bình đựng những con đom đóm đem từ “Khe ánh sáng”, mọi vật xung quanh được chiếu sáng hơn một chút. Đôi mắt cậu ấy thăm thẳm vô cùng.

- Cái gì vậy nhỉ? – Giang Hựu Thần bất ngờ cúi xuống lượm một cái bao da lên – Sao trông quen quá nhỉ, hình như nhìn thấy ở đâu rồi... Hình như là...

- Là cô ấy này...

Thấy Giang Hựu Thần bất ngờ nhảy cẫng lên, tim tôi run bắn! Cậu ta nhìn thấy ai thế? Sao lại vui mừng tột độ như vậy? Tôi chạy qua, nhìn cái bao da, suýt thì té xỉu!

Trời! Đây không phải là ví tiền của tôi sao? Hơn nữa ở bên trong còn có tấm hình của tôi lúc còn là nữ sinh trường Maria! Tiêu rồi... lần này tôi hết đường thoát thân rồi!

- Hơ hơ... đây... đây là ví tiền của mình! – Tôi nuốt nước miếng xuống, thỏ thẻ nói.

- Ví tiền của cậu? Vậy còn cô ấy... lẽ nào là em cậu sao?

Sao? Em gái tôi? Tôi sững sờ nhìn khuôn mặt phấn khởi của Giang Hựu Thần, cậu ta có trí tưởng tượng phong phú thật.

- Hèn gì mà lúc nào mình cũng cảm thấy hai người giống giống nhau, thì ra là trùng hợp đến vậy! – Giang Hựu Thần vui vẻ nắm tay tôi, khuôn mặt đầy ắp sự háo hức.

Sao cậu ấy cứ nhớ đến tôi lúc là nữ sinh thế nhỉ? Hay là cậu ta đã thầm yêu tôi rồi? Ha ha... Thái Linh, mày đang nói mơ đấy à? Làm sao có chuyện đó được...

- Thái Lăng, cô ấy tên là gì? Mình bấy lâu nay cứ muốn được gặp lại cô ấy, nhưng vẫn không có cơ hội! – Giang Hựu Thần nhìn tôi bằng con mắt phấp phồng chờ đợi!

- À... cô ấy... tên cô ấy không hay chút nào! Không biết cũng không sao! Hơ hơ! – Tôi ấp a ấp ứng trả lời.

- Không hay? Không sao đâu. – Mặc cho tôi tạt gáo nước lạnh, Giang Hựu Thần vẫn phấn khích, đôi mắt nhìn tôi sáng lấp lánh.

- Cái này... cái này... - Tôi lo lắng cúi gầm mặt xuống đất: - Cô ấy... cô ấy tên... à phải rồi, cô ấy tên là Tiểu Thái!

- Í? Tiểu Thái à? Cô ấy tên là Tiểu Thái thật sao? Hay quá, trước đây mình cũng gọi cô ta như vậy đấy! Thái Lăng, cậu nói với cô ấy là mình rất muốn được làm quen với cô ấy, được không? Cô ấy là người duy nhất không làm mình cảm thấy sợ. Hơn nữa đứng gần cô ấy, mình còn có cảm giác thân thiết nữa! – Giang Hựu Thần vui thích nhìn tấm hình trên ví, làm tôi suýt nữa lại nghĩ mình là tuyệt thế giai nhân.

Là nữ sinh duy nhất không làm cậu ấy sợ, thì ra là vậy. Hèn gì lần trước cậu ấy cứ hỏi mình có phải là con gái không. Thì ra tôi là trường hợp đặc biệt duy nhất không làm cậu ấy sợ... Sao mà trùng hợp thế? Lẽ nào Thái Linh tôi đã được thay đổi vận mệnh rồi? Chúa ơi cuối cùng ngài cũng đã thức giấc!

- Thái Lăng? – Giang Hựu Thần cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi: - Cậu sao vậy?

- Không có, mình chỉ cảm thấy ngạc nhiên, nếu cậu đã sợ con gái như vậy sao còn tham gia thi ứng cử vào bảng bình chọn của British? – Tôi hiểu kì nhìn Hựu, sợ con gái mà lại thích nổi đình nổi đám, đúng là một con người kì lạ!

- Mình... Cậu có thấy mấy con đom đóm đẹp không? – Giang Hựu Thần đang chuẩn bị trả lời tôi, bỗng đổi đề tài sang mấy con đom đóm. Những ánh sáng he hắt của đom đóm làm rõ lên đường nét trên khuôn mặt cậu.

- Đẹp á...

- Bởi vì cậu thấy nó đẹp, cậu mới bắt nó bỏ vào trong bình thủy tinh. Nó đâu có cơ hội lựa chọn. – Đôi mắt Giang Hựu Thần nhìn tôi. Tôi kịp nhận ra đôi mắt sâu thẳm ấy ẩn chứa những điều khó nói.

Tôi không trả lời, bởi vì tôi không biết phải trả lời ra sao...

Tôi cầm lấy cái bình thủy tinh đựng mấy con đom đóm, tuy chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt nhưng cũng đủ làm cho người ta có cảm giác ấm áp. Trời tối và cô tịch, không chút ánh sáng, tôi không nỡ thả cho chúng đi. Nhưng tôi lại nhìn Giang Hựu Thần,

cậu ấy nhìn ra biển, giống như đang trầm trở suy nghĩ điều gì, không... giống như đang hoài niệm điều gì mới phải...

Trong thế giới của Giang Hựu Thần sống thật ra đang lưu giữ bí mật gì? Tại sao lúc như nặng trĩu bầu tâm sự, lúc lại hồn nhiên vô tư như đứa trẻ?

- Tao thả tự do cho chúng mày! Tao đã xui xẻo thế này rồi, tao sẽ không bắt chúng mày xui xẻo như tao! – Nói đến hai chữ “xui xẻo” tâm trạng tôi bỗng nặng trĩu, tôi nhanh chóng mở nắp bình ra: - Đi đi, đi đi! Giang Hựu Thần nói đúng đấy, tao không thể ích kỉ thế được, chỉ vì cái đẹp mà xiềng xích chúng mày...

Giang Hựu Thần nghe tôi cứ thao thao bất tuyệt, bèn quay đầu lại nhìn tôi. Những con đom đóm bay ra khỏi miệng bình, lượn vòng trên không trung. Trông chúng càng trở nên bé nhỏ trong cái không gian rộng lớn ấy...

Một đốm sáng nhỏ bay đến bên người Giang Hựu Thần, trong bóng đêm, tôi nhìn thấy cậu ấy đưa tay ra, sau đó... đốm sáng đó biến mất. Giang Hựu Thần chậm rãi mở lòng bàn tay ra, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng thanh thoát...

Nụ cười đó mới ấm áp làm sao. Không hiểu sao tôi cảm thấy tim mình cũng đang cười theo nụ cười của cậu ấy...

- Giang Hựu Thần! – Tôi ngơ ngẩn đứng tại chỗ gọi tên của cậu ta.

- Sao? Có chuyện gì? – Nụ cười trên môi Giang Hựu Thần vẫn chưa tắt. Đúng là hoàng tử của các hoàng tử, trong bóng tối mà vẫn đẹp ngất ngây.

- Cậu... thật sự muốn gặp em họ mình sao? – Ôi trời, tôi sao lại đi hỏi một câu ngu ngốc như vậy? Đầu tôi đang đập mạch thì phải!

- Mình thật sự rất muốn. – Mới nghe thấy em họ tôi, Giang Hựu Thần bỗng xúc động – Chỉ cần cô ấy đồng ý đến, mình nhất định sẽ cho người đi đón cô ấy.

- À... - Nghe cậu ta nói xong đầu óc tôi bỗng cảm thấy quay cuồng: - Không cần đâu. Thật ra thì nhà cô ấy cũng không xa đây lắm. Mai mình có chút việc. Hay là thế này, mai mình sẽ về nói cô ấy ra đây gặp cậu...

- Thật sao? Cậu nói thật chứ? – Khuôn mặt Giang Hựu Thần bỗng ánh lên vẻ vui mừng khôn tả.

Buổi chiều tà, tôi thay bộ đồ con gái, rồi lại xuất hiện ở khu biệt thự. Mọi người đang ngồi quây quần ăn cơm. Ngọc Đinh đang ăn canh suýt nữa thì đứt nhâm vào mũi, Thượng Hội cũng há hốc miệng to đến nỗi có thể đứt cả quả trứng gà vào! Tôi nhìn thấy phản ứng bất thường của bọn họ bỗng thấy hồi hận. May mà bọn họ đã kịp thời định thần, bình tĩnh trở lại, nhìn tôi mỉm cười chào.

- Cậu... ngồi ở bên cạnh mình được không? – Giang Hựu Thần nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt ánh lên sự vui vẻ!

Ôi... tôi không bị hoa mắt đấy chứ! Giang Hựu Thần... cậu ấy đỏ mặt kìa!

- Ừ! – Tôi cảm thấy hơi lúng túng, gật đầu rồi qua chỗ ngồi bên cạnh Giang Hựu Thần trước con mắt tò mò của tất cả mọi người, lòng thấy hơi bất an...

Thích... thích... thích... Sao tim tôi lại đập nhanh đến thế này? Có phải là vì người ngồi bên cạnh tôi là Giang Hựu Thần không?

Tôi quay đầu... nhìn thấy... An Vũ Phong! Hắn tò mò nhìn tôi dăm dăm, cứ như nhà khoa học phát hiện ra động vật quý hiếm trong sách đỏ vậy...

Hắn trước giờ đều rất ma mãnh, tôi phải đề phòng mới được. Không thể để hắn nhận ra thân phận của tôi...

- Nào, Thiếu Thái, cậu ăn đi! – Giang Hựu Thần nhanh nhẹn giục giã, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Ừ... cảm ơn cậu... - Tôi cảm thấy lúng túng vô cùng khi thấy cái chén của mình được chất một núi đồ ăn. Trên bàn tôi có món nào thì trong chén tôi đều có món đó. Hu hu hu... Anh dạ dày tội nghiệp của tôi...

Ơ...! Tôi vội ngậm chặt miệng, nén cơn ợ hơi của mình trong dạ dày.

Thật không hiểu tam đại tướng quân kia đang nghĩ gì, có phải đang cố ý trừng phạt tôi hay không mà cứ gắp hết đồ ăn vào chén của tôi. Quá đáng nhất là còn xúi Giang Hựu Thần với An Vũ Phong thi với nhau, xem tôi ăn đồ ăn của người nào gắp cho nhiều hơn... Đem tôi ra làm đồ chơi vậy sao? Thật là quá đáng vô cùng...

Tôi ôm cái bụng căng tròn của mình, thở dài một hơi náo ruột. Kế hoạch giảm cân của tôi... hu hu hu...

- Hình như mình mới câu được một con cá!

Bên cạnh tôi phát ra giọng nói, là của Giang Hựu Thần! Cậu ta khấp khởi chạy ra, hai tay bắt lấy một con cá đang vũng vẩy thoát thân.

Tôi nhìn mọi người ai ai cũng có chiến tích thu hoạch mà thèm thường ghen tị! Sau khi ăn cơm mọi người kéo nhau đi câu cá, nhưng tôi chẳng câu được con nào hết! Hờ hờ, đợi đấy! Xem chiêu thức gia truyền Thái Gia đây, thuật bắt cá!

- Cá cắn câu, a di đà phật... Cá mau cắn câu, a di đà phật...

Tôi mới ngồi nhiệm đến lần thứ ba, thì cảm thấy cần câu trong tay mình động đây... Lẽ nào Phật tổ lại linh nghiệm đến thế sao? Thật là tuyệt, tôi mở to mắt, nhìn ra cái phao dưới nước.

- A! Động đây rồi! Động đây rồi!

Quả nhiên là Phật tổ linh nghiệm, chỉ có chút công phu như thế thôi mà cái phao đã động đây, cá đã cắn câu!

Tôi cắn chặt răng, dùng hết sức để kéo cần câu lên! Oa! Đúng là kéo lên không nổi! Lần đầu tiên câu, trúng ngay một con cá to. Hi hi,... vui quá xá! Hôm nay tôi có thể đem chiến lợi phẩm của mình về rồi! Nghĩ đến đây, tôi lấy hết sức bình sinh, kéo cần câu lên trên.

Hay da, hay da! Bập!

Một phản lực lớn kéo lại, tôi suýt nữa ngã lăn kềnh xuống nước. Cái cần câu đã bị gãy làm đôi!

Tôi nhìn thấy trên mặt biển vẫn còn cái gì đó trôi dạt, chắc chắn là một con cá to!

- Cá to, chắc chắn là một con cá to! Nhất định không được để nó thoát. – Nhìn thấy cần câu của mình bị gãy đôi, tôi sốt ruột, đưa tay lên miệng làm thành cái loa rồi hét lớn: - Mọi người ơi mau qua đây giúp với!

- Sao mà giỏi thế?! – Kì Dục nghe thấy tiếng gọi của tôi liền chạy qua, nhìn thấy cái cần câu bị gãy, miệng há hốc ra.

- Nhất định là một con cá to, chúng ta mau mau thôi, không được để nó chạy mất. Ân Địa Nguyên bình tĩnh nói với mọi người xong rồi nhảy xuống nước.

Tứ đại tướng quân nhảy xuống nước, bơi theo hướng con cá! Tôi mở to mắt nhìn bọn họ. Hic, để giữ gìn hình tượng cô gái đoan trang, thùy mị, nết na, không thể nhảy bổ xuống nước được! Không biết con cá đó là gì? Cá kình, cá mập, hay cá heo?

- Thế nào rồi? – Tôi không thể chịu được nữa, vội vàng chạy ra đằng trước để nhìn.

Trời! Bọn họ lên được một con người!

- Làm sao bây giờ? – Kì Dực nhìn mọi người dò hỏi.

- Mau đưa anh ấy lên bờ, xem thử có còn cứu được không. – Ân Địa Nguyên vẫn bình tĩnh chỉ huy.

- Được. Tam đại tướng quân lập tức làm theo. Người thì đỡ đầu, người thì đỡ chân, cùng đưa người bị chết đuối lên bãi cát.

Tôi ngồi xuống nhìn “Hoàng tử biển”, để tay lên mũi anh ta.

A... Hay quá! Còn thở! Anh ta chỉ mới lịm đi thôi...

- Tiểu Thái, cậu biết hô hấp nhân tạo không?

- Hô... hấp... nhân tạo à? – Nghe thấy Ân Địa Nguyên hỏi mình, tôi hoảng hốt tròn mắt bằng hai quả cam: - Mình biết... biết hô... hô hấp nhân tạo... Hồi trước trong trường có... học qua... Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà...

- Nhưng nhưng nhưng cái gì mà nhưng! Đừng có nhưng những gì hết! – An Vũ Phong ở bên cạnh này giờ không nói gì bỗng dưng tôi ra một bên: - Thật chịu không nổi con gái, mới gặp chút chuyện đã cuống quýt cả lên. Tránh ra, để tôi!

- An Vũ Phong? Bộ cậu muốn hô hấp nhân tạo cho anh ta? – Kì Dực nghe thấy An Vũ Phong nói liền cười ranh mãnh. Kì Dực chỉ thiếu nước có cái loa phóng thanh để lu loa với cả thế giới rằng: - Này, ông bạn An Vũ Phong có sở thích kì dị. Người ta là con trai đấy! Hơ hơ hơ!

An Vũ Phong quay đầu lại, nhìn Kì Dực một cách nghiêm nghị:

- Có gì quan trọng hơn mạng sống con người chứ? Cậu muốn cười thì cứ cười đi!

- Ừ... - Kì Dực đang cười lập tức cảm thấy mắc nghẹn lại, rồi đứng nhìn An Vũ phong cúi xuống tiến hành cấp cứu cho “hoàng tử biển”.

- Nghiêm Ngôn, Hựu, chúng ta cùng giúp đi. – Ân Địa Nguyên nói xong rồi bước qua bên cạnh An Vũ Phong.

- Hừ! Sao chứ! Có gì ghê gớm đâu! – Kì Dục đỏ rần mặt, bĩu môi, quay đầu đi trút cơn giận.

Tôi nhìn Kì Dục, rồi lại nhìn tam đại tướng quân đang cấp cứu cho “hoàng tử biển”, cuối cùng nhìn An Vũ Phong. An Vũ Phong... cậu ta cũng có lúc nghiêm túc thật sao...

Phù... một tên con trai khó hiểu. Càng lúc tôi càng không hiểu cậu ta đang nghĩ gì...

Reng reng reng...

Ân Địa Nguyên đang ngồi giúp An Vũ Phong cứu “hoàng tử biển” thì giật mình, rút ra trong túi mình cái điện thoại, đưa qua một bên để nghe. Bỗng sắc mặt cậu ta biến đổi, vội vàng quay về phía Hựu.

- Có chuyện gì gấp rồi. Hựu, Nghiêm Ngôn, Kì Dục, chúng ta phải đi ngay thôi!

- Bây giờ đi sao? Còn người này... - Giang Hựu Thần ngược đầu lên, có chút khó hiểu trước lời nói của Ân Địa Nguyên.

Ân Địa Nguyên cúi xuống kê sát vào tai Giang Hựu Thần nói vài câu, tam đại tướng quân dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau rồi hướng về tôi: - Xin lỗi nhé, Tiểu Thái, bọn này có chút chuyện phải đi gấp. Ở đây làm phiền cậu và An Vũ Phong nhé!

- Hừ, thật là bọn vô trách nhiệm... Nếu muốn đi thì đi lẹ đi, đừng đứng ở đây cản đường cản lối. – An Vũ Phong vẻ mặt tức giận, quắc mắt nhìn tứ đại tướng quân, rồi đỡ “hoàng tử biển” ngồi lên.

- Ủa? Mọi người... A! Đợi đã!

Tôi vẫn chưa dứt lời, tứ đại tướng quân đã lao đi như tên bắn. Phút chốc ngoài biển cả rộng lớn chỉ còn lại tôi và An Vũ Phong!

Sao... sao lại thế này nhỉ? Một mình tôi làm sao mà lo được đây! Tứ đại tướng quân không biết đang nghĩ gì nữa! Sao lại có thể bỏ mặc tôi lúc này... hu hu hu!

Tôi cúi mặt, nhìn “hoàng tử biển” vẫn còn đang hôn mê. Nước da trắng trẻo, dáng người tuấn tú, tuy đôi mắt đang nhắm, đôi môi trắng bợt vì ngâm nước, nhưng vẫn có thể nhìn ra hoàng tử biển ấy rất đẹp trai. Anh ta thật ra là ai?

- Để tôi!

Anh Vũ Phong? Tôi sửng sốt quay đầu lại, thấy An Vũ Phong đang quỳ trên cát, đưa tay lên, xốc “hoàng tử biển” lên vai. Gió biển thổi bay mái tóc của cậu ấy, lấp lánh đôi bông tai kim cương dưới cái nắng sáng lạn của mặt trời.

Tôi thần thờ nhìn An Vũ Phong, ánh mắt như bị keo con voi dính chặt vào cậu ấy, không sao rời ra được.

- Nay đầu heo, còn đứng đó nhìn cái gì nữa! Mau về thôi, chúng ta về phòng trước, rồi gọi xe cấp cứu!

- Ừ, được... - Tôi như người mất hồn nhìn khuôn mặt tươi sáng của An Vũ Phong, mặt mình thì đỏ rần rần như bình nước nóng đang sôi.

Oạch!

Tôi bước quá đà, đạp phải chân của An Vũ Phong.

- A! Xin lỗi! – Tôi vội vàng rút chân về, cúi gằm mặt luôn mồm xin lỗi. An Vũ Phong cười, rồi nhẹ nhàng xốc lại “hoàng tử biển” trên lưng của mình.

- Chân... không sao chứ? – An Vũ Phong nhìn đằng trước, hỏi tôi.

- Chân, cậu nói lần trước bỏ phiếu...

Hu hu! Xong rồi! Lộ tẩy rồi! Tôi mới vừa mở miệng ra, mặt đã đỏ như gấc! Ôi Thái Linh ngu ngốc ơi, sao lại... sao lại đi kể sự thật cho cậu ta nghe chứ? Sao bây giờ? An Vũ Phong nhất định đã nghe thấy tôi nói rồi! Vậy tôi... tôi...

Trời quay đất quay... Đất quay trời quay...

Tôi cứ như một tên robot gỉ sét, chậm chạp quay đầu, lén lút nhìn An Vũ Phong...

Ôi thôi! Không hay rồi! An Vũ Phong... cậu ta nở một nụ cười ma mãnh... Mỗi lần nhìn thấy cậu ta cười như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện không hay sắp xảy ra... Hu hu hu... Lần này tôi chết chắc rồi!

- Phư phư phư... quả nhiên là... - An Vũ Phong nói xong, xốc người trên lưng lần nữa, không quay đầu lại mà tiếp tục hướng về phía trước...

CHƯƠNG 06

VÒNG TAY DỐI TRÁ CỨU RỒI TÌNH YÊU

Embrace Rescue Love

Địa điểm:

Sân vận động trường Bristish

Nhân vật:

Thái Linh – Học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – Học sinh lớp 11 trường Bristish

An Vũ Phong – Học sinh lớp 11 trường Bristish

Ân Địa Nguyên – Học sinh lớp 11 trường Bristish

Nghiêm Ngôn – Học sinh lớp 11 trường Bristish

Kì Dực – Học sinh lớp 11 trường Bristish

Lâm Tử Hạo – Học sinh lớp 11 trường Bristish

An An – Học sinh lớp 11 trường Maria

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể, con nguyện đi chiếc giày thủy tinh của nàng
Lọ Lem,

Để tung tăng nhảy múa trước khi đồng hồ điểm 12 tiếng

Để khi nằm gọn trong vòng tay ấm áp của hoàng tử,

Con hiểu mình đã tìm ra báu vật vô giá của tình yêu.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con.
Thế là, tôi phải đứng trước trăm ngàn con mắt tò mò dòm ngó,
Tôi choàng tỉnh hiểu ra:
Mình không phải là nàng công chúa mà chàng tìm kiếm
để ước đôi giày thủy tinh...

oOo

Những cánh hoa hồng phấp phới bay theo gió, An Vũ Phong đi trong những cánh hoa đó, như một vị thiên thần. Cậu ấy nở một nụ cười, rồi nói:

- Quả nhiên là cậu

- A..... cậu không được bước qua...aaaaaaaaa!

Đầu tôi đập mạnh xuống bàn học, đau đến nỗi nổ đom đóm mắt! Tôi lơ mơ mở đôi mắt của mình ra...

Giật mình! Mọi người với đôi mắt tròn vo, ngạc nhiên nhìn tôi. Hu hu hu ... Đã mấy ngày từ hôm ở ngoài biển về, những lời An Vũ Phong nói vẫn cứ đeo bám tôi không tha. Mấy ngày qua tôi cứ thấp thỏm. Hắn ta lại cứ bơ đi, tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra...

- Ai tìm cậu làm gì! – Lâm Tử Hạo vừa sượt ngang qua vai vừa trừng mắt với tôi. – Giang Hựu Thần! Tôi đang tìm các cậu đây!

Lâm Tử Hạo nói xong lấy ra một xấp giấy ghi danh đưa ra trước mặt Giang Hựu Thần. Giang Hựu Thần đang định cầm lấy thì bị Nghiêm Ngôn cản lại.

- Thôi nào, Giang Hựu THần, cậu phải ủng hộ cho hội thi thể thao trong trường chứ. – Lâm Tử Hạo giúi xấp giấy ghi danh lại gần mặt của Giang Hựu Thần hơn – Mình mong cậu đạt thành tích nổi trội hơn đây...

Lâm Tử Hạo đang định nói thêm điều gì thì bị ánh mắt của Kỳ Dục chặn lại. Cậu ta cười trờ rồi dắt theo mấy tên tùy tùng của mình đi về phía An Vũ Phong, mặt đầy vẻ nịnh bợ:

- Phong, thế nào? Cậu có muốn chứng tỏ mình trong hội thi thể thao lần này không?

Tôi nhìn hết sáu người, mỗi người một vẻ mặt khác nhau. Đều là sáu tướng quân của Bristish, nhưng thái độ cư xử với nhau lại khác thế? Sao Ân Địa Nguyên bọn họ luôn bảo vệ cho Giang Hựu Thần, xưa Lâm Tử Hạo như xưa ruồi muỗi? Sao An Vũ Phong cùng bốn người bọn họ giống thù hơn giống bạn? Sao Lâm Tử Hạo lại nhất mực cung kính tên Vũ Phong ác ma đó... Có quá nhiều dấu chấm hỏi đặt ra, xoay vòng trong đầu tôi theo quỹ đạo tròn, khiến tôi cảm thấy đau đầu, hoa mắt.

- Tôi ... - An Vũ Phong chiếu thẳng về phía tôi, khiến tôi thảng thốt thu người lại. - Tôi không có hứng!

Nói xong, cậu ta ôm quả bóng bước ra khỏi lớp, để lại Lâm Tử Hạo lúng túng không biết làm gì.

- Hơ hơ... hơ hơ... không còn gì nữa thì mình đi trước vậy. Nhớ ghi danh nhé! - Lâm Tử Hạo nhìn ba vị tướng quân còn lại, thấy họ không có ý ủng hộ mình, lập tức bước ra bên ngoài.

- Mấy hội thi lần trước, Lâm Tử Hạo đâu bao giờ chịu đưa giấy báo danh ra, lần này sao lại... - Kỳ Dục nhìn bóng của Lâm Tử Hạo đi khuất rồi, chép chép miệng, giọng nói đầy hoài nghi.

- Lần này, hẳn ta có mưu mô gì chăng...? - Ân Địa Nguyên chống cằm, mắt kính xẹt qua một tia sáng.

- Không đâu. - Mọi người đang cảnh giác đề phòng thì Giang Hựu Thần lấy một tờ giấy ghi danh ra, rồi ngồi xuống điền vào. - Hội học sinh tổ chức hội thi thể thao, tất nhiên là mong muốn tất cả mọi người tích cực tham gia rồi.

- Hựu! - Ân Địa Nguyên đập mạnh tay mình lên trang giấy Hựu đang viết. - Chuyện này chúng ta phải suy nghĩ thêm, những gì không có lợi cho cậu, chúng ta phải cố gắng tránh xa.

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đẩy tay của cậu ta ra, ngược đầu lên cười:

- Nguyên, có thể sự việc không phức tạp như thế đâu. Lâm Tử Hạo cũng vì trường mới muốn mọi người tham gia! Hơn nữa mình rất thích cảm giác thành công sau khi cố gắng.

- Hựu... - Nghiêm Ngôn cũng muốn khuyên ngăn, nhưng Giang Hựu Thần nhìn Ngôn bằng ánh mắt tràn trề tự tin, Ngôn đành im lặng.

- Giang Hựu Thần... mình... - Tôi cũng không biết lấy đâu ra dũng cảm, mặc cho ánh mắt của Kỳ Dục nhắm thẳng vào tôi rất đáng sợ, tôi vẫn cất giọng gọi Giang Hựu Thần.

- Sao? – Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi, không hiểu tôi đang định nói gì.

- Mình... mình ủng hộ cậu... – Đối diện với đôi mắt trong sáng của Giang Hựu Thần, tôi càng dứt khoát ủng hộ cậu ta. Có thể đối với Giang Hựu Thần, hội thi lần này mới làm cho cậu ấy vui lên.

- Thái Lăng, chúng ta cùng nhau cố gắng nhé! – Ánh mắt Giang Hựu Thần vừa nhẹ nhàng vừa quả quyết. Tôi dám khẳng định, cậu ấy nhất định sẽ thành công.

Thời gian hội thi thoát cái đã vụt đến trong sự chờ đợi cũng như lo lắng của mọi người. Ông trời cũng đặc biệt ưu ái tặng cho mọi người một ngày nắng đẹp không một gợn mây. Từ sáng sớm tôi đã đi cùng Giang Hựu Thần đến nơi tập hợp, xem ra hôm nay cậu ta sẽ làm tiêu điểm của mọi người.

- Giang Hựu Thần! Tùng tùng tùng! Giang Hựu Thần!

- Ai là chàng trai đẹp nhất? Giang Hựu Thần! Ai là chàng trai khỏe nhất? Giang Hựu Thần!

- Hựu, cậu nghe thấy không? – Kì Dực lấy tay chỉ về phía sân vận động. – Cậu nghe đi kìa, mình đã nói rồi mà, hôm nay có đồng con gái đấy!

- Ừ, các cậu đã có chuẩn bị hết rồi, đúng không? – Giang Hựu Thần chỉ cười hiền lành, nhìn Ân Địa Nguyên chớp chớp mắt.

- Ừ, phải, những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi, không có vấn đề gì đâu. – Ân Địa Nguyên đưa tay chống cằm theo thói quen, chậm rãi nói.

Tùng tùng tùng... tùng tùng tùng...

Từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc của bài “Hành khúc vận động viên” cũ như ông lão móm răng. Tiếp theo đó lại là câu nói lặp đi lặp lại nhiều lần: “Lễ khai mạc hội thi thể thao của trường nam sinh Bristish sắp bắt đầu, mời các bạn ổn định chỗ ngồi...”

Tôi cùng bốn chàng trai cao lớn đến sân vận động, từ xa đã nhìn thấy cờ bay phấp phới, nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo, hình như phải có đến vạn người đang la hét ở đó.

Có thật là có nhiều nữ sinh đến vậy không...?

Tôi kiễ chân, nhìn qua khe hở của các chàng trai đi trước tôi... Ôi trời, cả sân vận động đứng chật ních toàn đội quân vịt giò! Bọn họ còn mặc những bộ đồ rất chi mát mẻ như đi du lịch

hè. Không khí nóng bừng như lửa đốt dồn về lối ra vào sân vận động. Giang Hựu Thần chỉ mới vừa bước ra, bọn họ đã cố hết sức bình sinh nhảy một bài cổ động cuồng nhiệt hết cỡ!

- Xin mọi người trật tự, lễ khai mạc của chúng ta sắp chính thức bắt đầu rồi... – Một giọng nói có vẻ rất đặc ý phát ra từ loa phóng thanh: - Chào mọi người, mình là Lâm Tử Hạo, cảm ơn các bạn nữ sinh cổ động viên xinh xắn đã nhận lời mời đến tham gia buổi lễ khai mạc hội thi thể thao trường Bristish hôm nay, cảm ơn các bạn đã coi trọng chúng tôi...

Hai tay tôi đưa lên trán với nhìn đến chỗ của chủ tịch ngồi, quả nhiên là Lâm Tử Hạo đang hào hứng tay cầm micro, mắt hướng về chỗ chúng tôi.

Phiếu ghi danh, đội quân vệt giời... Tôi đã hiểu vì sao mấy hôm nay tên Hạo lại nhiệt tình kêu gọi ghi danh đến vậy! Quả là có ý đồ! Hắn ta nhất định muốn nhân dịp này để Giang Hựu Thần phải bẽ mặt.

- Ủng hộ An Vũ Phong! Ủng hộ An Vũ Phong!

Lâm Tử Hạo vẫn chưa dứt lời, hai bên tai tôi đã lùng bùng tiếng kêu gào của các cô gái.

Ôi trời! Không hiểu đội quân cổ động của An Vũ Phong cũng đến đây từ lúc nào. Bọn họ mặc những bộ quần áo màu sắc diêm dúa đứng trước chỗ chủ tịch, xếp thành một hàng ngang dài, nhất định là do Lâm Tử Hạo bày trò ra!

- Đề nghị mọi người nhiệt liệt đón mời vị hoàng tử đứng đầu Bristish của chúng ta Giang Hựu Thần ra sân!

Lâm Tử Hạo vừa nói xong, lũ con gái hám giai đẹp như bị tiêm thuốc, không tự kiềm chế được tâm trạng của mình, nhảy xổ ra, vừa chạy về phía chúng tôi vừa la hét inh trời.

Cơn sóng thần “nhiệt tình” của bọn họ làm tôi sợ đến hóa đá, tôi nhanh chóng nắm chặt lấy Giang Hựu Thần, không ngờ cậu ta vẫn tỉnh bơ cười như không có chuyện gì.

- Giang... Giang Hựu Thần... – Tôi bối rối nhìn vòng tròn bao quanh chúng tôi đang mỗi lúc một nhỏ lại. – Sao cậu không sợ vậy?

- À à ... – Giang Hựu Thần vẫn bình tĩnh vỗ vỗ vai tôi, khuôn mặt vẫn thanh thản nhìn tôi: - Mình có các cậu mà!

Tôi xỉu! Không biết nên nói cậu ta là điếc không sợ súng hay là quá tin tưởng vào chúng tôi. Nhưng quả lời nói của cậu ta làm

quả tim đập thình thình của tôi trấn tĩnh trở lại. Nhưng tiếng hét của quân nữ tặc vẫn càng lúc càng gần hơn, tôi vẫn phải nắm chặt lấy tay của Giang Hựu Thần, chuẩn bị kéo cậu ta về phía sau lưng tôi bất kì lúc nào.

- Nguyên, làm sao đây? Hình như còn đông hơn dự kiến của chúng ta ... – Kì Dực đứng bên cạnh lúng túng nhìn Ân Địa Nguyên. – Ghê thật, chắc chắn là do tên “Hạo điều hâu” cố tình bày trò. Cái gì mà giầy mời gì đó, cốt để mình không thể làm chủ được!

Sắc mặt của Ân Địa Nguyên lạnh xuống, nhanh chóng lôi ra từ trong túi chiếc điện thoại.

- Alô, là mình đây. Trên bộ trên không cùng một lúc, nhanh lên!

Chỉ mấy lời nói đơn giản mà cứ như quân lệnh, Ân Địa Nguyên vừa tắt điện thoại, nhìn hai người còn lại ra hiệu, tất cả mọi người hiểu ý gật đầu.

Mấy tên này đang làm gì thế nhỉ? Âm hiệu gì chẳng?

Ầm ầm ầm...

Tôi vẫn đang không hiểu chuyện gì, thì trên không trung phát ra tiếng động cơ inh tai nhức óc. Oái, không lẽ nào ông trời nổ sấm? Tôi cùng mọi người trên sân vận động nhất loạt ngược đầu nhìn lên, nhú mắt nhìn về những chấm đen lúc ẩn lúc hiện ở phía chân trời, càng lúc càng gần, càng lúc càng to...

Phạch phạch phạch... Phạch phạch phạch...

Chớp mắt cái, mấy đốm đen đó đã đến trên không trung sân vận động. Luồng gió mạnh làm tôi không mở được mắt ra. Đương nhiên ngoài tiếng động cơ còn có cả tiếng hét của đội quân vấy ngấn nữa.

Tôi cố gắng che tay trước mắt, miệng há hốc ra nhìn! Chấm đen nhỏ xíu ban nãy giờ đã là 7 chiếc trực thăng? Xoẹt xoẹt, cửa trực thăng mở ra, nguyên một đội không quân mấy chục người quần áo võ trang từ từ trèo xuống.

Kịch... kịch... kịch...

Tôi vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì bảy chiếc xe quân sự không hiểu từ đâu tiến vào trong sân vận động. Cửa xe mở ra, mấy chục tên cận vệ to lớn lập tức nhảy xuống. Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh tôi, phất tay ra hiệu cho hai đội quân, cận vệ

cùng không quân lập tức xếp thành bức tường người, ngăn cách đội quân vây ngăn cùng Giang Hựu Thần.

- Các cậu vất vả quá! – Giang Hựu Thần mỉm cười vẫy tay cùng thủ lĩnh hai đội quân.

Thì ra tất cả những người này đều là cận vệ của Giang Hựu Thần.

Đội quân vây ngăn nhìn thấy cảnh này thì sửng sốt đến hóa đá, nhưng bọn họ dù sao cũng là những chiến sĩ gan dạ kiên cường. Nhuệ khí không hề thuyên giảm, bọn họ vẫn tung cao những quả cầu, đóa hoa đủ màu sắc trên tay, mắt hướng về Giang Hựu Thần.

- Hựu, Hựu! Cậu thật là tuyệt!

- Chu choa, Hựu Hựu, trên cả tuyệt vời! Cố lên nhé!

- Hành động! – Ân Địa Nguyên hạ lệnh vào trong ống nghe điện thoại.

Chúng tôi lập tức trở thành tâm điểm của cả sân vận động. Hai đội quân nhanh chóng xếp thành một vòng tròn, ngăn đội quân vây ngăn ở bên ngoài! Giang Hựu Thần lại như một vị hoàng tử khí phách ngồi ngời ngời, vui mừng vẫy tay chào. Tiếng kêu hét vẫn cứ như sóng biển từng đợt từng đợt vỗ vào bờ.

Xỉu... Tôi nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Đây chính là những gì mà tiểu thuyết nói đến “Hoàng tử xuất mã, binh động trời xanh...”

- Hựu Hựu! Hựu Hựu! Chúng tôi muốn gặp Hựu Hựu! – Đám quân vây ngăn vẫn tiếp tục gào thét, mắt mở to lao người về phía trước, không hề e sợ bức tường vững chắc kia.

- Kế hoạch B, hàng động! – Thủ lĩnh không quân lại ra hiệu lệnh, tất cả cận vệ lập tức mở rộng vòng ra bên ngoài, nhưng vẫn kín mít không để ai lọt vào trong. Đội quân vây ngăn ra sức phản kháng nhưng vẫn vô hiệu, cuối cùng vẫn bị đẩy ra mép rìa sân vận động.

Tôi quay người lại nhìn, một bóng người xuất hiện trong đám quân lính đó từ từ tiến vào sân vận động. Tôi dụi dụi mắt, căng to mắt mới nhìn rõ đó là An Vũ Phong!

Chúa ơi, lại là thằng cha sao chổi! Tôi bất lực đập tay lên trán. Quả nhiên đội quân diêm dúa trước đài chủ tịch cứ như ong vò vẽ tìm được hoa, ra sức vẫy tay vẫy hoa, la hét chạy về phía An

Vũ Phong. Nhưng mà... không được... sao tôi lại bị cuốn vào bên trong thế này?

Cả sân vận động lập tức biến thành đại dương trong cơn bão! Ngay cả đũa vô can như tôi cũng bị cuốn phăng theo những cơn sóng của đại dương!

- Hội thi thể thao chính thức bắt đầu! – Trong cơn hỗn độn đó, tôi hình như nghe thấy tiếng phát ra từ loa phóng thanh...

Tôi không nhớ được mình đã lên được bờ sau khi bị những cơn sóng hung dữ đó như thế nào. Khi tôi phục hồi được chức năng của các cơ quan thần kinh, thì thấy mình biến thành cận vệ của Giang Hựu Thần từ lúc nào. Tôi vội bước cùng cậu ta vào sân vận động sau khi đã thay xong bộ đồ khác.

- Ai đẹp trai nhất Bristish?

- Giang Hựu Thần.

- Ai giỏi giang nhất Bristish?

- Giang Hựu Thần.

Vừa mới đặt chân vào sân vận động, tiếng hô hét lập tức được phát ra, đồng thanh, đồng điệu. Tôi nhìn quanh, phát hiện ra đội quân váy ngắn ban nãy, bây giờ đã ngồi ngay ngắn xung quanh, vây đủ các loại cỡ, biểu ngữ ủng hộ cho Giang Hựu Thần.

- Xin các cô gái xinh đẹp chú ý! – Một người cận vệ tay cầm loa điện nói lớn. – Bây giờ xin phát cho các bạn mỗi người một cây quạt, một chai nước, chỉ cần mọi người giữ gìn trật tự, đảm bảo có thể chứng kiến vị hoàng tử Bristish: Giang Hựu Thần thi đấu!

Người cận vệ này thật giỏi ăn nói! Đám quân váy ngắn lập tức vỗ tay tán đồng.

- Cậu ta là người chuyên dẹp loạn tàn quân váy ngắn, kinh nghiệm thương thuyết rất phong phú! – Ân Địa Nguyên nhìn thấy đội quân váy ngắn nghiêm chỉnh ngồi yên, cảm thấy vô cùng hài lòng.

- Giang Hựu Thần, cố lên! – Tôi cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng lại không nghĩ ra cái gì đặc biệt, chỉ biết nói những lời

ngớ ngẩn như thế thôi vậy.

- Cám ơn! – Giang Hựu Thần quay đầu cười với tôi, phần khích chạy ra phần sân thì nhảy cao.

Giang Hựu Thần sắc thái điềm tĩnh, bắt đầu lấy đà chạy, rồi nhảy lên. Trong tiếng la hét cổ vũ, cậu ấy như một con nai, nhẹ nhàng nhảy qua được sào.

- Hựu, cẩn thận! – Ân Địa Nguyên luôn luôn ở bên cạnh Giang Hựu Thần, nhắc nhở cậu ta.

- Được rồi, yên tâm đi. – Giang Hựu Thần vẫn thản nhiên cười, vẫy tay chào mọi người rồi đến nơi thi tiếp theo. Cả sân vận động náo nhiệt như nước sôi!

- Giang Hựu Thần, cố lên!

- Giang Hựu Thần tất thắng!

Những cô gái la hét như pháo nổ cách đó 500m khiến tôi phải ngạc nhiên. Thật không hiểu bọn họ sao có thể phát ra được âm lượng lớn đến như vậy...

Lúc mọi người đang ra sức hoan hô cho Giang Hựu Thần, tôi bỗng phát hiện ra được một bóng người vẻ mờ ám!

A! Chính là tên đó! Tùy tùng của Lâm Tử Hạo!

Tôi chỉ nhìn thấy tên mập lùn đó len lén lút lút đi vào khu vực thi chạy. Bây giờ vẫn chưa đến giờ thi, hắn ta vào đó làm gì nhỉ? Lẽ nào đi khảo sát địa hình cho Lâm Tử Hạo sao?

Đầu óc tôi lóe lên một suy nghĩ. Tôi lập tức nhớ lại một cảnh tượng đáng ngờ khác...

Trước khi diễn ra cuộc thi, tôi đứng đằng sau tứ đại tướng quân, thấy được Lâm Tử Hạo cùng tùy tùng của hắn đứng trước đài chủ tịch lầm rầm nói với nhau điều gì đó...

Lẽ nào... lẽ nào hai người bọn họ có âm mưu gì?

Giang Hựu Thần! Nghĩ đến đây tôi lập tức đứng dậy, len lén đi theo sau lưng hắn ta đến khu vực thi chạy.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi, tên tùy tùng đó đến nơi, lôi ra những hòn đá lớn có nhô có đặt vào giữa đường chạy...

A! Tôi hiểu rồi! Hắn ta nhất định muốn gây trở ngại cho Giang Hựu Thần!

Tôi đã phát hiện ra bí mật này, bĩu môi: Hừ, âm mưu của các người bị bại lộ rồi! Thái Linh ta nhất định cho âm mưu của các người bị phá sản!

Tôi im lặng đợi cho tên tùy tùng đó hoàn thành xong nhiệm vụ. Hắn để mấy cục đá vào đường chạy của Giang Hựu Thần, khoái chí cười khẩy mấy tiếng rồi bỏ đi.

Tôi lập tức chạy đến, không chút chần chừ chuyển hết các cục đá đi. Suy nghĩ một lát tôi đem hết chúng chuyển sang đường chạy của Lâm Tử Hạo.

Tôi vô cùng đặc ý quay người rời khỏi. Vừa đi được không xa tôi cảm thấy không an tâm quay đầu lại kiểm tra. Cái gì? Tên tùy tùng đó không biết đã quay lại từ lúc nào, lại đem những cục đá đó chuyển về vị trí cũ.

Tôi đang chuẩn bị quay về chỗ thi chạy, không ngờ ...

Pằng...

Tiếng súng báo hiệu bắt đầu cuộc thi chạy 800m được phát ra, Giang Hựu Thần đã như tên bắn khởi cung, lao vút ra đằng trước!

Nhìn thấy Giang Hựu Thần đã chạy đến khúc quanh rồi, tôi vội đến nhảy dựng lên. Không kịp nữa rồi!

- Ha ha ha ha ... - Tên tùy tùng của Lâm Tử Hạo đứng ở bên cạnh nhìn thấy tôi sốt ruột như kiến trong chảo nóng, bèn cười phá lên trơ trẽn!

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hắn ta, nhưng hòn đá đó sẽ không thể vì thế mà biến mất được!

Làm sao đây, làm sao đây?

Giang Hựu Thần chạy nhanh như tia điện, luôn luôn dẫn đầu trong đường đua. Đứng thứ hai lại là tên Lâm Tử Hạo, khuôn mặt hắn đỏ bừng, nín thở, ra vẻ cố gắng quyết đấu đến cùng.

- Cố lên!

Tiếng hò hét của mọi người vừa phát ra, trên đường chạy bắt đầu có thay đổi. Không hiểu từ lúc nào mà Lâm Tử Hạo đã sánh vai cùng Giang Hựu Thần! Tốc độ của hai người lúc này ngang nhau, tôi nhìn thấy họ cứ như đang vai kề vai chạy vậy!

Lâm Tử Hạo và Giang Hựu Thần chuẩn bị quẹo!

Khúc quanh trên đường chạy này vẫn thường là nơi mấu chốt để phân định thắng thua. Nhưng mà ... Giang Hựu Thần đầu ngẩng cao, thần thái thản nhiên, Lâm Tử Hạo nín thở, dốc sức đuổi theo, tốc độ hai người vẫn không cách biệt nhau mấy!

Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần chạy mỗi lúc một gần, trong lòng lo lắng như bị lửa đốt, nhắm tịt mắt lại không dám chứng kiến chuyện sắp xảy ra...

- Ha ha ha ... Ha ha ha ... – Đột nhiên, bên cạnh tôi nổ ra một tràng cười như sấm. Tôi mở mắt nhìn, tên tùy tùng đó đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào. Nhìn thấy Giang Hựu Thần đã quẹo đi, tiếp theo sẽ rơi vào cái bẫy của hắn sắp đặt, khỏi nói trông hắn vui vẻ đến mức nào!

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn hắn, quay đầu nhìn về phía đường đua. Bỗng ...

Trên đường đua mọi người đang gắng sức lao về đích. Một bóng người té xuống!

- A ha ha ha ... – Tôi dán mắt vào đường chạy, bỗng hiểu ra điều gì bèn phá lên cười! Giọng cười của tôi còn khùng khiếp hơn của tên mập lùn đó, tôi có thể cảm nhận được hắn ta đang bối rối không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy thái độ ngơ ngác của hắn, tôi cười càng lớn hơn!

- Oa! Giang Hựu Thần, thiên hạ đệ nhất!

Giang Hựu Thần lao vút đến điểm cuối, cả sân vận động nổ tung lên bằng những tiếng kêu hét, lò mờ trong đó là tiếng tên mập lùn xin lỗi Lâm Tử Hạo:

- Ngài trợ lý... ngài, ngài cướp đường chạy làm gì Em, em, em không cố ý làm thế... Rõ ràng em để ở... Không ngờ... Ôi, đúng là người tính không bằng trời tính...

Tôi tặc lưỡi lắc đầu... Phật đã nói rồi: “Nhân nào quả ấy, gieo phúc gặp phúc, gieo họa, chuốc họa vào thân.”

Trời! Ngày thứ hai vừa mới đến cổng trường Bristish, tôi đã nghe thấy tiếng gào thét như cơn địa chấn. Khi đến sân vận động, tôi mới thật sự bị choáng! Đám con gái mê trai đẹp liền

tục kêu tên của Giang Hựu Thần, ra sức quơ những quả cầu màu sắc cùng những đóa hoa trên tay.

Hôm nay sao thế nhỉ? Con gái còn nhiều hơn hôm qua đến bốn, năm lần!

Ân Địa Nguyên tối sầm mặt gọi một cú điện thoại, năm phút sau có thêm mấy chiếc xe quân đội. Hôm này đội bảo vệ phải nhiều gấp đôi hôm qua, nhưng tôi vẫn lo lắng không yên.

- Hựu, cậu ở đây nghỉ ngơi. - Ân Địa Nguyên kéo Hựu vào phòng nghỉ của vận động viên, rồi bước ra ngoài trấn an tình hình.

- Thôi tiêu rồi. - Giang Hựu Thần gõ gõ đầu mình, đứng lên đi về phía cửa. - Giày đá bóng mình quên đem theo rồi, đang ở trên xe.

- Đợi đã! - Tôi bước một bước đến trước mặt cậu ta. - Để mình đi lấy, cậu nhất nhất không được bước ra ngoài.

- Ừ! Được! - Giang Hựu Thần gật đầu với tôi.

Quả nhiên là người có tiền, giày của Giang Hựu Thần toàn là những đôi NIKE hoặc ADIDAS mà tôi chưa bao giờ được ngắm, chứ đừng mơ động đến! Tôi đi về phía phòng nghỉ, vừa nhìn túi đựng giày vừa lầm nhảm: Nếu mà có một đôi, mình sẽ bán đi. Có thể đổi được nguyên nôi bánh bao thơm phức, chén cho đã đời.

- Chúng ta mau vào trong đi...

Tôi vừa mới bước đến cửa phòng nghỉ, thì nghe thấy tiếng con gái ở bên ngoài!

Sao lại có con gái ở đây nhỉ?

- Hoàng tử... Giang Hựu Thần... - Một giọng nói lấp bắp vọng lại từ lối hành lang.

Không hay rồi! Giang Hựu Thần gặp nguy hiểm! Tôi không kịp suy nghĩ gì thêm, lao vào bên trong. Có hai nữ sinh đang ôm hoa, ngạc nhiên quay lại nhìn tôi, cứ như tôi là người ngoài hành tinh mới đáp xuống địa cầu.

- Giang Hựu Thần đã đi ra ngoài sân rồi! - Cái khó ló cái khôn, tôi lập tức nhảy ra trước mặt đám con gái, hai tay chấp lại, hét lớn lên.

- Ủa... vậy sao? - Hai nữ sinh tỏ thái độ thất vọng, rồi nhìn nhau đầy ngụ ý, phi như tên bắn biến mất khỏi chỗ đang đứng. Bọn họ không đi tham gia Thế vận hội quả là đáng tiếc quá!

Nguy hiểm quá! Gỡ bỏ cánh báo!

Tôi vẫn còn tinh thần bất định mở cửa phòng bước vào. Mới đẩy cửa ra, vẫn chưa kịp nhìn thấy Giang Hựu Thần bên trong thì...

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần!

- A! Hoàng tử quả nhiên là ở trong này! U ra ha ha!

Sau lưng tôi nổi lên những tiếng kêu điếc tai!

- Thái Lăng! – Giang Hựu Thần bị những cô gái đứng ở cửa làm sợ đến xanh mặt, cậu ta lo lắng nhìn tôi, ánh mắt khẩn cầu sự giúp đỡ!

- Tránh ra! – Có thể là nhờ ánh mắt thiết tha của Giang Hựu Thần, tôi bỗng cảm thấy mình lòng đầy dũng cảm, dùng ánh mắt kinh dị của khủng long quắc mắt lên với đám con gái đáng ghét kia: - Các cô rút ra ngoài cho tôi!

A!

Đám con gái bị ánh mắt khủng bố của tôi làm sợ thót tim. Nhân lúc bọn họ vẫn chưa kịp hoàn hồn, tôi tiếp tục phát huy thần uy của mình, đẩy hết bọn họ ra ngoài cửa:

- Đi ra! Đi ra hết mau!

Ầm!

Cánh cửa cuối cùng cũng đã đóng sầm lại trong sự cố gắng của tôi. Cả thế giới phút chốc trở nên yên ắng lại!

Tôi vuốt mồ hôi trên trán mình, quay đầu nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng biết ơn, mắt long lanh hai giọt nước.

- Cám ơn cậu! Thái Lăng! – Giang Hựu Thần vừa nói vừa bước lại gần tôi. Cậu ấy... cậu ấy nhẹ nhàng ôm chặt lấy tôi.

Két két!

Hình như tôi nghe thấy tiếng động gì thì phải? Nhưng vì vẫn còn cảm động trước cử chỉ của Giang Hựu Thần nên đầu óc tôi rối tung, không nghĩ được gì hơn. Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, không dám tin những gì vừa xảy ra với mình.

Ầm ầm!

- Mở cửa ra! – Bên ngoài vọng lại tiếng của Ân Địa Nguyên, tôi vội vàng đi ra mở cửa. Kì Dực, Nghiêm Ngôn cũng cùng nhau

bước vào, nét mặt vô cùng nghiêm nghị.

- Hựu, hôm nay không thi đấu, tình hình bên ngoài đã ngoài tầm kiểm soát rồi. – Nghiêm Ngôn bình tĩnh khuyên Giang Hựu Thần.

- Không đến nổi nghiêm trọng thế chứ? Hôm qua không phải rất ổn đó sao? Hôm nay... - Giang Hựu Thần cố gắng thuyết phục.

- Hựu, cậu muốn vận động, bọn mình sẽ đi cùng cậu đến phòng tập thể hình, hay đi bơi gì đó cũng được! – Kì Dực cướp lời Giang Hựu Thần.

Giang Hựu Thần đang muốn nói gì lại bị chặn lại, cuối cùng đành phải gật đầu:

- Thôi được.

- Tại sao lại bỏ cuộc như vậy? – Nhìn ánh mắt thất vọng của Giang Hựu Thần, tôi bỗng buột miệng hỏi như vậy.

Cả ba chàng “ma vương” lập tức quắc mắt nhìn tôi, Giang Hựu Thần cười với tôi:

- Thái Lăng, mình biết cậu sẽ ủng hộ mình mà...

Tôi đang định nói “Đúng vậy, mình sẽ mãi mãi ủng hộ cậu”, tôi rất muốn được nhìn thấy ánh mắt vui vẻ của cậu ta, nhưng tôi cũng biết không thể xem thường tình hình hiện tại, lỡ để chuyện gì xảy ra, Giang Hựu Thần sẽ phải...

- Hì hì, Nguyên, mình đi cùng các cậu... Nhưng ngày mai mình nhất định phải tham gia thi đấu.

- Hựu, không phải đã nói là không tham gia rồi sao?

- Ừ. – Giang Hựu Thần gật đầu cười, rồi quay qua nhìn tôi. – Nhưng mình cũng đã hứa với Thái Lăng sẽ kiên trì đến cùng.

Tôi nhìn thấy ba đường xẹt lửa chiếu thẳng vào tôi – kẻ mang tội danh “hai bạn”. Hu hu hủ... Chúa ơi, mau cho con một cuộn băng keo, để con dán kín miệng mình lại!

Hội thi thể thao đã bước qua ngày cuối cùng, hai hôm vừa rồi quả là cực nhọc. Thật không ngờ làm cận vệ của những người đẹp trai thật không dễ chút nào. Lấy tiền của người ta rồi lại phải bảo vệ cho người ta. Xem ra trong ngày cuối cùng này tôi lại càng không thể khinh suất.

Nhưng mà, chỉ mới vừa bước vào trường, tôi đã nhìn thấy một nhóm người vây quanh tờ quảng cáo dán trên bảng. Mọi người không đến sân vận động mà lại chạy đến đây? Tôi tò mò đến xem thử thì thấy một tấm ảnh to thật to, trên đó hai chữ không to không kém:

Hành vi mờ ám?

Bên... bên trái là mặt của tôi, bên phải là mặt của Giang Hựu Thần; phía dưới là một tấm ảnh hoàn chỉnh, đó là tấm ảnh ngày hôm qua ở trong phòng nghỉ ngơi, Giang Hựu Thần đang ôm choàng lấy tôi.

Ầm!

Tôi có cảm giác bầu trời đã đổ sụp xuống.

Ngay lúc tôi cảm thấy trời đất quay cuồng thì nghe thấy tiếng của ai đó:

- Giang Hựu Thần đến rồi!

Mọi người lập tức yên ắng lại, muôn vàn con mắt quay ra ngoài nhìn. Quả nhiên, tứ đại tướng quân vẫn thản nhiên, ngang nhiên bước đến!

- Giang Hựu Thần, hèn gì mà cậu không thích con gái, cậu định giải thích gì về tấm ảnh này đây?

- Hoàng tử của British sao lại có thể có chuyện kì lạ như thế được! Chuyện này là thật à?

Nhìn thấy Giang Hựu Thần, tất cả mọi người bỗng ồn ào lên như cái chợ vỡ. Ai cũng nhào người lên phía trước...

- À... chuyện này thì có gì lạ đâu? – Giang Hựu Thần tò mò quay lại nhìn ba ông bạn mình.

- Hmm... - Kì Dục tỏ ra rất giận dữ trước tấm ảnh, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Ân Địa Nguyên vừa định rút điện thoại ra gọi đội cận vệ đến để bảo vệ cho Giang Hựu Thần thì một giọng nói bỗng vang lên từ bên ngoài:

- Mọi người đừng có tin vào những lời đồn bậy. – Đám người lập tức rẽ ra một lối đi, kẻ phát ngôn không ngờ lại là Lâm Tử Hạo. Tôi ngơ ngác nhìn lên trời, mặt trời mọc từ đằng tây rồi

sao? Hắn ta sao lại tốt bụng giải vây cho Giang Hựu Thần như vậy?

Giang Hựu Thần, ngày thi đấu cuối cùng có được sự động viên tích cực như vậy, cậu phải cố gắng hết sức nhé! – Lâm Tử Hạo cười nham hiểm, tôi chỉ muốn cản hắn một phát cho ngóm củ tỏi luôn. Hắn ta nói với Hựu một cách đầy khiêu khích, ai nghe cũng biết hắn ta không hề có ý tốt nào cả.

- Ừ! Cậu cũng cố gắng nhé! – Giang Hựu Thần vẫn điềm nhiên như không, không ngờ cậu ấy lại còn cười vô cùng thân thiện vỗ tay chào Lâm Tử Hạo.

Đột nhiên nụ cười gian ác của Lâm Tử Hạo biến mất, thay vào đó là một nụ cười gượng gạo, làm cho lỗ mũi điều hâu của hắn càng bị kéo dài hơn.

Hừ, hện gặp lại lúc thi đấu, chứ biết ai thắng ai thua đâu!

- Giang Hựu Thần, cậu không sao chứ? – Đợi mọi người lũ lượt kéo về sân vận động, tôi mới bước đến trước mặt bốn người bọn họ.

Giang Hựu Thần vẫn chưa kịp mở lời, Kì Dực đã nhảy cẫng lên:

- Hai cậu sao mà bất cẩn đến như thế? Để người ta đồn thổi chuyện chẳng hay ho gì còn nói không sao, sao lại để chúng chụp được hình?

- Dực! Bình tĩnh lại đi! – Ân Địa Nguyên đứng bên cạnh liếc Kì Dực một cái. Tôi thật ngưỡng mộ cậu ta, trong những lúc dầu sôi lửa bỏng thế này mà vẫn điềm tĩnh như thường.

- Nhưng mà... - Nghe thấy Ân Địa Nguyên nói xong Kì Dực vẫn nóng như lửa, quả nhiên tên giống hệt như người.

- À... - Giang Hựu Thần này giờ vẫn im lặng không nói gì, đột nhiên lên tiếng. Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn cậu ấy, dù sao cậu ta cũng là nhân vật chính, có khi nào cậu ta bị suy sụp vì chuyện này không nhỉ?

Tim tôi lúc này như treo lơ lửng trên không:

- Không được! Giang Hựu Thần! Cậu nhất định phải kiên cường!

Giang Hựu Thần đột nhiên quay đầu lại, nhìn tôi nở một nụ cười rạng rỡ, tôi ngơ ngẩn nhìn hàm răng trắng đều, còn đôi mắt đen láy nữa, trong lòng xốn xang khó tả.

Giang Hựu Thần im lặng một lúc, rồi nhẹ nhàng nói:

- Góc chụp tấm ảnh không đẹp chút nào, không chuyên nghiệp.

Cả hội ngắt xủ...

Cả một buổi sáng yên ả trôi qua, không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng chúng tôi vẫn có cảm giác phong ba bão táp đang rình rập đâu đó, khiến trong lòng khó chịu như có kiến bò. Cuối cùng, hội thi thể thao cũng đến lúc kết thúc, khán đài được bố trí lại thành nơi trao thưởng. Huy chương, hoa, dải lụa đỏ đều để sẵn trên đó. Hiệu trưởng, thầy giáo thể dục cùng một vài quan khách cũng đã đến sẵn chuẩn bị phát thưởng.

- Tôi xin công bố, quán quân hội thi thể thao lần này là Giang Hựu Thần! Tiếp theo, xin mời quán quân lên có đôi lời phát biểu! – Lâm Tử Hạo nói vào micro, tuy hắn ta ráng cười nhưng cái mặt thì dài thườn thượt còn hơn mặt ngựa.

- Chua choa!

- Giang Hựu Thần! Vô địch! Giang Hựu Thần! Vô địch!

Các cổ động viên ở bên dưới lập tức hét vang như sấm dậy, rung động cả đất trời!

- Lần thi này, chúng ta đã thể hiện được tinh thần Olympic của trường nam sinh British! Các bạn đã thể hiện được phong cách thi đấu, khả năng thi đấu... - Lâm Tử Hạo tiếp tục bài phát biểu của mình. Có thể hắn ta đã thua tâm phục khẩu phục, không đủ động gì đến chuyện phân tài cao thấp nữa.

Nhìn thấy Giang Hựu Thần phong độ lẫm liệt ra nhận huy chương, tôi đứng dưới cổ vũ đến tê liệt hết tay mình.

- Đối với quán quân lần này, chúng ta còn có một sự bất ngờ khác nữa! - Giang Hựu Thần đang chuẩn bị đi xuống, Lâm Tử Hạo cười nham hiểm, nói lớn.

Bất ngờ khác?

Tim tôi lập tức đập thình thịch, Ân Địa Nguyên, Kỳ Dục cùng Nghiêm Ngôn nhìn nhau nháy mắt.

- Quán quân hội thi thể thao cũng là niềm tự hào của British, hội học sinh chúng ta cũng đồng ý nhận chút lòng thành của trường bạn là trường Maria. Họ muốn chuẩn bị một món quà đặc biệt để dành tặng cho quán quân! Đó chính là cái ôm chúc mừng của đại diện trường nữ sinh Maria!

Đại diện trường Maria? Cái ôm chúc mừng?

Tôi cùng tam đại tướng quân nghe xong câu nói này thì khuôn mặt tối sầm lại như Bao Công tái thể. Lâm Tử Hạo thì rạng rỡ như mặt trời hừng đông.

- A! Tôi muốn được ôm anh Hựu! – Mấy cô nàng ở bên dưới thấy cơ hội tốt như vậy, lập tức nhào nhào cả lên. Cả sân vận động bỗng như bãi chiến trường, bom đạn nổ tứ tung, mọi thứ đều trở nên bát nháo!

Tin này cứ như bom nổ ngang tai, cả đầu tôi trở nên nặng trĩu. Nếu để Giang Hựu Thần ôm nữ sinh, bí mật của Giang Hựu Thần xem như bị bại lộ trước mặt mọi người rồi. Không được! Tôi nhất định phải ngăn cản chuyện này. Nghĩ đến đây tôi lập tức đứng lên, tách đám người ra, bước vào phòng nghỉ phía sau hội trường...

Tôi không lãng phí một giây phút nào, vội vã đẩy cửa bước vào trong, bỗng nhìn thấy một cô gái đang ôm bó hoa lúng túng đi qua đi lại trong phòng.

- Bạn gì này! Lát nữa bạn sẽ lên lễ đài đúng không? – Tôi nhanh như tên bắn lao ra phía sau cô gái, nắm chặt lấy tay cô ta.

Cô gái ngạc nhiên nhìn tôi, cứ như nhìn quái vật ngoài hành tinh. Nhưng mà người ngạc nhiên hơn có lẽ lại là tôi. Cô gái đó không là ai khác, chính là hoa khôi của trường Maria, kẻ địch của tôi Bùi An An!

Ôi! Trời đất phù hộ, cô ta không nhận ra tôi. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, cố tỏ ra là một người đầy phong độ, nhìn cô ta cười:

- Bạn gì này, tôi cũng là thành viên trong bảng Topten của British đây!

Các nàng trường Maria đều có một căn bệnh chung, chỉ yêu những chàng trai trong bảng Topten của trường British! Tôi dành hi sinh chút cá nhân, cứu lấy Giang Hựu Thần!

Không ngờ Bùi An An lại nhếch mép cười:

- Cậu là Thái Lăng chứ gì? Hơ hơ, không tự soi lại mình trong gương đi, cậu mà cũng đòi so với hoàng tử của người ta sao?

Tránh ra! – Nói xong cô ta hất tay tôi ra một cách vô tình, tiếp tục dõi mắt nhìn ra sân khấu.

- Bạn gì này, thật ra...

- Thôi đủ rồi, đừng có làm phiền tôi nữa, tôi còn phải đợi lên sân khấu để ôm Giang Hựu Thần! – Chưa để tôi nói hết câu, Bùi An An đến nhìn cũng không nhìn, đưa tay quơ quơ, ra hiệu cho tôi biến đi!

Hừ hừ... lòng tự trọng nhỏ bé và yếu ớt của tôi bị chà đạp thê thảm! Nếu như Bùi An An đã không nghe lời cảnh báo của tôi, vậy thì...

Rầm!

Tôi chạy nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, rồi khoá chốt bên ngoài.

- Ối! Mở cửa! Mở cửa! Mau thả tôi ra!

Bùi An An cố sức đập vào cánh cửa, hét toáng lên. Tôi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, nhìn lại cánh cửa bị khoá, rồi vội bước về phía sân khấu.

- Tiếp theo xin mời đại diện trường Maria ra sân khấu! – Bên ngoài vọng lại tiếng của Lâm Tử Hạo.

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần!

Tiếng kêu hét bên dưới làm tôi suýt nổ màng nhĩ.

Tim tôi cứ như bị kiến đốt ong đốt, nóng rát trong lồng ngực. Đến nước này cũng không còn cách nào khác nữa, chuyện trước mắt tôi phải làm là diễn cho xong vở kịch này! Nghĩ đến đây, tôi thay bộ đồ con gái, tháo cặp mắt kiếng trên mặt ra, để mái tóc xuống dưới trán của mình.

Hình như là ổn rồi! Tôi trấn tĩnh mình lại, hít thật sâu, rồi chạy như bay ra khán đài!

Tôi mới vừa bước ra, có cảm giác suýt bị xuyên chết tươi bởi ánh mắt sắc như dao của đám con gái bên dưới!

Lâm Tử Hạo đứng gần tôi nhất. Tôi lén lút ngẩng đầu lên nhìn hắn song chỉ thấy ánh mắt hắn đang vô cùng đặc ý. Bởi vì quá đặc ý nên hắn không phát hiện ra người đứng trên khán đài không phải là Bùi An An, mà là tôi.

Giang Hựu Thần có vẻ hơi sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy tôi cậu ta đã thay đổi 180 độ. Ánh mắt đang tối sầm bỗng mở to xán lạn,

cả người cũng sướng đến phát run lên!

Hả?!... Cậu ta sao lại kích động như thế? Lẽ nào là vì tôi?

Nghĩ đoạn, cả khuôn mặt tôi đỏ ửng...

Thái Linh! Đến lúc này mà mày còn mắc cỡ sao...

- Nào, hãy để quán quân của chúng ta đón nhận cái ôm chúc mừng nào! – Không để tôi kịp nghĩ bằng quơ, Lâm Tử Hạo vui sướng reo hò, hất ta cầm cái loa ra sức gào thét, thích thú đến mức tưởng như người sắp được ôm là hẳn vậy. – Chúc ta hãy cùng nhau chứng kiến thời khắc đặc biệt này...

- Oa, ôm đi! Ôm đi! Ôm đi nào!

Rào rào rào... Rào rào rào...

Bên dưới khán đài vang dậy tiếng hô hào cổ động của mọi người.

Dưới sự cổ vũ nhiệt tình của khán giả, tôi từ từ tiến về phía Giang Hựu Thần. Ánh nắng mặt trời đẹp rực rỡ chiếu thẳng lên người của Giang Hựu Thần, khiến cậu ấy lấp lánh như một vị thiên sứ. Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần đầy quyến rũ như vậy, tim đập loạn xạ chực nhảy ra ngoài. Ánh mắt hiền hoà của Giang Hựu Thần lướt nhẹ lên mái tóc tôi, đôi vai tôi, cuối cùng dừng ở cặp mắt...

Cậu ấy nhìn tôi chăm chú, hình như lúc này, cả thế giới chỉ còn lại đúng hai chúng tôi...

Tim tôi dường như không còn đập nữa, tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy đang tiếng dần lên phía trước:

- Tiểu Thái, chúng ta lại gặp nhau rồi...

Cậu ấy nhìn tôi mỉm cười, đưa tay lên, đôi tay khoác qua vai tôi nhẹ nhàng êm ả, tôi cũng từ từ đứng sát lại... Chúng tôi nhích lại gần hơn, gần hơn...

Và chúng tôi ôm lấy nhau thân thiết...

...

...

Cả sân vận động không một tiếng kêu, tất cả đều yên ắng. Tim tôi ban nãy ngừng đập, trong phút chốc lại đập loạn xạ, khiến mạch máu cứ như sắp vụt lên không trung.

Thích thích thích thích...

Thời gian chậm chạp trôi qua, cứ như đã mấy thế kỉ rồi. Tôi ngửi thấy mùi hương trên người Giang Hựu Thần, cảm nhận một niềm hạnh phúc khó tả, hạnh phúc đến quên cả tên của chính mình!

Bỗng nhiên, tôi ý thức lại được mình đang đứng trên khán đài, bên dưới đang có rất nhiều người nhìn tôi. Không được, nghĩ tới đây, tôi như bị điện giật bắn ra, đứng nhìn Giang Hựu Thần đang đứng trước mặt mình.

- Đợi đã... - Lâm Tử Hạo mắt trợn ngược, miệng há to chạy vụt qua xem, thái độ hết sức kì lạ, cứ như vừa không dám tin vừa không cam lòng. Mắt hắn lại vừa xoẹt qua một ý đồ đen tối.

- Sao lại nhanh như thế! Nếu như đã là cái ôm chúc mừng, vậy thì nên lâu một chút! Ôm nhau lại một cái dài cỡ năm phút đi nào!

- Được thôi! - Tôi nghe thấy lời của Lâm Tử Hạo, tôi bối rối không biết trả lời ra sao thì Giang Hựu Thần đã vui vẻ gật đầu. Cậu ta bước đến trước mặt tôi, chủ động đưa tay kéo tôi vào lòng!

- Rất vui được gặp lại cậu! Như thế này thật là hay! - Giọng nói Giang Hựu Thần nhẹ nhàng êm ái lướt qua tai tôi.

Tiêu rồi, tiêu rồi! Tim tôi sắp phóng ra ngoài rồi!

- Tim cậu sao lại đập mạnh thế? - Giang Hựu Thần ôm tôi trong lòng, lại nhỏ nhẹ nói thầm với tôi như nói với một đứa trẻ. Sao cậu ấy lại biết được tôi đang bối rối nên tim đập mạnh?

Tôi nhanh chóng đẩy Giang Hựu Thần ra, không dám nhìn cậu ấy.

- Các cậu... các cậu... - Miệng Lâm Tử Hạo tròn như quả trứng đặt trước micro, đột nhiên hắn nghĩ ra cái gì đó. - Xem ra, hoàng tử British của chúng ta không có hứng thú với con gái, sao lại đẩy cô ấy ra như thế! Lẽ nào tấm hình mờ ám kia lại là sự thật...

Rõ ràng là tôi đẩy Giang Hựu Thần ra, hắn ta lại đi nói ngược lại. Tên tiểu nhân này... Tôi tức giận quắc mắt nhìn sang, thấy hắn ta đang cười đắc ý.

- Phải rồi, hình như sáng nay có thấy một tấm hình kì lạ...

- Giang Hựu Thần không phải đúng như lời đồn chứ, có ý thích kì dị...

Khán giả bên dưới nghe Lâm Tử Hạo nói xong, bắt đầu xì xầm to nhỏ. Tiêu rồi, nếu cứ để như thế, lời đồn sẽ thành sự thật mất thôi!

- Ban đầu không định nói với mọi người, nhưng bây giờ đã như thế này rồi không thể không nói được! – Giọng Ân Địa Nguyên phát ra từ loa phóng thanh. – Đầu tiên, vô cùng cảm ơn hội học sinh đã cho Giang Hựu Thần một cơ hội như hôm nay, tôi xin được thay mặt cho Giang Hựu Thần, công bố với mọi người một tin: Cô gái này chính là bạn gái của Giang Hựu Thần!

Bạn gái...

Bạn gái?

Bạn gái?

Mắt tròn tròn, miệng há hốc, tôi ngược đầu lên nhìn Ân Địa Nguyên đang nghiêm trang đứng nói vào micro. Dáng vẻ cậu ra như muốn nói mọi chuyện đều rất rõ ràng. Tôi quay đầu lại nhìn Giang Hựu Thần. Ôi trời, cậu ta dùng một ánh mắt đẹp mê người đáp lại rồi cười với tôi!

Lâm Tử Hạo “điều hâu” thì thất vọng, Ân Địa Nguyên thì nói chắc như đinh đóng cột, Giang Hựu Thần thì vui sướng tột độ, còn các cô nàng “vịt bầu” đang hò hét đến khản cổ ở bên dưới... Còn có cả An Vũ Phong đang đứng trong đám người kia... cậu ta nhìn tôi một cách khó hiểu, làm tôi không dám nhìn lại...

Tôi dường như không còn nghe thấy tiếng động âm ỉ xung quanh nữa. Tôi đứng nghệt ra giữa những ánh mắt “thù địch” của mọi người, người từ từ mê man đi...

Tôi, Thái Linh...

Là người bị Chúa bỏ quên...

Không ngờ lại trở thành bạn gái của Hoàng tử British!

Chúa ơi, con đâu có cầu xin Người, tại sao Người cứ đùa cợt con vậy?

Tôi không phải đang nằm mơ chứ...

Tại sao người khóc, con cũng phải xót xa rơi lệ?

Tại sao người buồn, lại bắt con bóng lẻ đơn côi

Người không vui, con nhận thư tình sai địa chỉ?

Con trăm ngàn lần hỏi: Tại sao hỡi Chúa ơi,
Cuộc sống đắng cay làm sao con đối mặt?

Chúa lặng im
Chúa toàn năng khẽ nhấc ngón tay lên,
Duyên kì ngộ phải trăm cay nghìn đắng.

Lẽ nào con phải như Mộc Lan suốt đời giấu mình bên hoàng
tử?

Con đâu đủ sức kìm lòng đón nhận sự yêu thương?
Lẽ nào vận xui mãi theo con như hình như bóng?
Con trăm ngàn lần hỏi: Lẽ nào hỡi Chúa ơi,
Lẽ nào con không đáng để người cứu rồi?
Chúa lặng im
Nhẹ nhàng mấp máy môi,
Chờ phần hai sẽ cho con lời giải đáp!

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>